

ศาสตร์แห่งภาษา

เอกสารวิชาการ

SCIENCE OF LANGUAGE

Papers

ฉบับที่ 5

สิงหาคม 2528

Languages and Dialects

ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Department of Linguistics, Faculty of Arts, Chulalongkorn University

**ศาสตร์แห่งภาษา
เอกสารวิชาการ
SCIENCE OF LANGUAGE**

**ฉบับที่ ๕
สิงหาคม 2528
Languages and Dialects**

**ภาควิชาภาษาศาสตร์
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
โทร. 2516958**

"คำสัตร์แห่งภาษา" เป็นเอกสารวิชาการ เพื่อเผยแพร่ความรู้และความก้าวหน้าในการศึกษาและการวิจัยในสาขาวิชา ภาษาคำสัตร์ ภาษาไทย ภาษาไทถิ่นต่างๆ ภาษาชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย การสอนภาษา การแปล ภาษาคำสัตร์เชิงสังคม ภาษาคำสัตร์เชิงมานุษยวิทยา และความสัมพันธ์ของวิชาภาษาคำสัตร์กับคำสัตร์อื่นๆ เช่น การสื่อสาร การเมือง การโฆษณา สังคมวิทยา ฯลฯ

บรรณาธิการ สุธาพร สักขณีนาวิน

กำหนดออก

ปีละ 2 ฉบับ ประมาณ เดือน มิถุนายน และเดือนธันวาคม

ราคา

ฉบับละ 30 บาท

ผู้สนใจสมัครเป็นสมาชิก โปรดติดต่อลงชื่อ ที่อยู่ พร้อมทั้งรณาคติหรือเช็คไปรษณีย์ไปยัง
ม.ร.ว.กัลยา ตึงศิริเกียรติ ภาควิชาภาษาคำสัตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
กทม. 10500 ส่งจ่าย ปณ. รองเมือง

1 ปี (2 ฉบับ) 60 บาท

2 ปี (4 ฉบับ) 120 บาท

ความมุ่งหมาย

1. เพื่อเผยแพร่ผลการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยในหัวข้อต่างๆ ในสาขาวิชาภาษาศาสตร์
2. เพื่อกระตุ้นให้เกิดการค้นคว้าศึกษาในสาขาวิชานี้
3. เพื่อเป็นศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนทัศนะ และข้อคิดเห็นของผู้ที่สนใจศึกษาค้นคว้าเรื่องต่างๆ ในแวดวงของวิชาภาษาศาสตร์
4. เพื่อให้มีความต่อเนื่อง และความร่วมมือกัน ในหมู่ผู้สนใจศึกษาค้นคว้าในสาขาวิชานี้

(ข้อความในบทความที่พิมพ์ไว้ใน "คำลัศร์แห่งภาษา" เป็นความเห็นส่วนตัวของผู้เขียน มิใช่
ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

SCIENCE OF LANGUAGE is a journal issued by the Department of Linguistics at Chulalongkorn University for the dissemination and sharing of information on advancement in the studies of linguistics, Thai, various Tai languages, minority-group languages in Thailand, language teaching, translation, sociolinguistics, ethnolinguistics, and related fields such as communication arts, political science, sociology etc.

SCIENCE OF LANGUAGE

SUBSCRIPTION RATES:

For local subscribers

☐ 1 year (2 issues)	60 baht
☐ 2 years(4 issues)	120 baht

For oversea subscribers (by surface mail)

☐ 1 year (2 issues)	12 US\$
☐ 2 years(4 issues)	24 US\$

Please mail this subscription form and your subscription fee to

Editor
Department of Linguistics
Faculty of Arts
Chulalongkorn University
Bangkok 10500 Thailand

SUBSCRIPTION FORM

I have enclosed _____ a bank draft (no cash, please) of _____ US\$ for my ☐ 1 year subscription of SCIENCE OF LANGUAGE.
☐ 2 years subscription

Please mail my copy of SCIENCE OF LANGUAGE to:

Name :.....

Address :.....

Signature :.....

จากบรรณาธิการ.....

คำสัตร์แห่งภาษาฉบับที่ 5 นี้ประกอบด้วยบทความเกี่ยวกับภาษาและภาษาถิ่น ทั้งที่เป็น ผลงานจากการศึกษาวิจัย บทความแปล และบรรณานุกรม

บทความเรื่อง Two Tai Dialects in Yunnan ของ ปราณี กุลละวณิชย์ เขียน จากส่วนหนึ่งของการศึกษาภาษาไทในยูนนานและกวางสี ระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ ถึงเดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2528 ในโครงการแลกเปลี่ยนนักวิจัยระหว่างจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ สถาบันชนกลุ่มน้อยยูนนาน เมืองคุนหมิง บทความนี้คงจะเป็นที่สนใจของผู้ที่ติดตามเรื่องราวของ ภาษาไท และภาษาไทเปรียบเทียบกับ เป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายละเอียดทางสัทคำสัตร์ ของเสียงในภาษาไทลื้อ เมืองนูน (ไทลื้อ สิบสองปันนา) และไทเหนือ เมืองวัน (ไทเหนือ - เต๋อฮง) ซึ่งเป็นสองในจำนวนภาษาไทอีกหลายภาษาย่อยที่ผู้เขียนได้ไปศึกษามาในครั้งนี้

ม.ร.ว.กัลยา ดิงคัมภีร์ เล่นบทความเรื่อง Thai Dialectology up to the Year 1984 บทความนี้ได้ให้ภาพรวมของการศึกษาภาษาถิ่นไทย ในแง่มุมต่างๆ ทั้งทางด้านเสียง คำ และอื่นๆ ผู้เขียนบทความนี้เป็นผู้ที่สนใจในเรื่องการศึกษาภาษาถิ่นไทยอย่างจริงจัง และประ- สักการณจากการที่ศึกษาและวิจัยภาษาถิ่นไทย รวมทั้งการที่ได้ควบคุมผลิตภัฑณ์วิทยานิพนธ์เกี่ยวกับ ภาษาไทยถิ่นต่างๆ ที่ได้แสดงแนวคิดไว้ในบทความนี้คงจะมีอิทธิพลต่อแนวโน้มในการศึกษาภาษาถิ่น ไทยต่อไปไม่น้อยทีเดียว

การศึกษาภาษาชนกลุ่มน้อยในประเทศไทยอย่างมีหลักเกณฑ์ทางภาษาคำสัตร์นั้น เป็นงาน ที่ริเริ่มขึ้น เหลืองทองคำ ทามาเป็นเวลานาน จะเห็นได้จากผลงานศึกษาวิจัยภาษาชนกลุ่มน้อย ต่างๆ ในประเทศไทยที่ผู้เขียนบทความนี้เคยนำเสนอทั้งในรูปบทความ พจนานุกรม และหนังสือ บทความนี้ได้แสดงสถานภาพของภาษาชนกลุ่มน้อยในประเทศไทยที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ปัจจุบันที่สุด เพราะเป็นบทความที่ผู้เขียนได้นำเสนอในการประชุมเรื่อง ชนกลุ่มน้อยในประเทศไทยที่นับถือศาสนาพุทธ ศรีสังกาท พม่า และไทย เมื่อวันที่ 25 - 28 มิถุนายน พ.ศ. 2528 นี้

บทความเรื่องภาษาและอักษรของชนชาติต่างๆ ในประเทศจีน เป็นบทความแปลและเรียบ เรียงโดย เฉย เสี่ยว รุย อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยปักกิ่ง เป็นบทความที่เขียนเป็นภาษาจีนโดย รองศาสตราจารย์ ฉาง กง ลิ่น นักภาษาคำสัตร์ประจำสถาบันชนชาติส่วนน้อยกลางปักกิ่ง เป็นบท- ความที่แสดงความคิดของนักภาษาคำสัตร์จีนเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยในประเทศจีน ทั้งในด้านการจำแนก ตระกูลภาษา ลักษณะของภาษา และระบบการเขียน บทความนี้คงจะเป็นประโยชน์ให้กับผู้ที่อยากจะ ศึกษาที่คั่นะของนักภาษาคำสัตร์จีนเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อย แต่ไม่สามารถอ่านภาษาจีนได้

บรรณานุกรมเกี่ยวกับภาษาคำสัตรภาษาออสโตรเอเชียติก ได้รวบรวมผลงานของนักภาษาคำสัตรชาวญี่ปุ่นที่ศึกษาภาษาในตระกูลนี้ ที่ตีพิมพ์ในรูปบทความในวารสารต่างๆ และหนังสือ บรรณานุกรมนี้คาดว่าจะประโยชน์สำหรับผู้ที่สนใจภาษาชนกลุ่มน้อยไม่น้อยทีเดียว Hinako Sakamoto และ Makato Minegishi เป็นผู้รวบรวมและส่งมาให้ตีพิมพ์ลงในคำสัตรแห่งภาษาฉบับนี้

คำสัตรแห่งภาษาฉบับที่ 5 "ภาษาและภาษาถิ่น" นี้ ได้รวบรวมบทความเกี่ยวกับภาษาและภาษาถิ่นของนักภาษาคำสัตรไทยและนักภาษาคำสัตรทางเอเชีย เพื่อเผยแพร่และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับนักภาษาคำสัตรชาติอื่นๆ ที่จะมาประชุมในการประชุมมานาฮาชิทางภาษาและภาษาคำสัตรจีน - ธิเบต ครั้งที่ 18 เดือนสิงหาคม 2528

สุดาพร สักขณินาวิน

Editorial Notes.....

Science of Language, Volume 5 is a collection of articles from research and studies on languages and dialects which are carried out by Thai and Asian linguists.

'Two Tai Dialects in Yunnan' by Pranee Kullavanijaya is part of her study of Tai dialects in Yunnan and Kwangsi in China during February to May, 1985. The research was supported by the Researcher Exchange Project between Chulalongkorn University and Kunming Institute of Minority Nationalities in Yunnan. This article describes two Tai dialects, Tai Lue (Mueng Nun) or Tai Sipsongpanna and Tai Nue (Mueng Wan) which are two of many Tai dialects under her study. The linguistic detail, especially the phonetic one, will be of interest to scholars and students in Tai and Comparative Tai.

Kalaya Tingsabadh presented the Thai dialect profile in her article 'Thai Dialectology up to the Year 1984'. The article reviews all the studies of Thai Dialectology in three different aspects, i.e. phonological, lexical, and others. The author's view on dialect study which is based on her experience in working on Central Thai and supervising students' research works on various Thai dialects is presented clearly in this article.

The linguistic study of minority groups in Thailand has been conducted by Theraphan L. Thongkum for more than a decade. Her keen interest in research on minority languages is shown in her publications in the forms of articles, dictionaries and books on minority languages. The article presented here describes the linguistic situation of the minority groups in Thailand, which is the latest situation reported.

The article 'Languages and the Writing Systems of the Nationalities in China' was written in Chinese by Zang Gong Chin, Associate Professor of Linguistics at the Peking Institute of Central Minority Groups and was translated into Thai by Pei Siaw Rui of the Thai Department, Peking University. This work reflects the Chinese linguists' view on

minority languages in terms of classification, linguistic characteristics and writing systems.

Hinako Sakamoto and Makato Minegeshi compiled a bibliography on 'Austroasiatic Linguistics in Japan', which is a collection of published studies of Japanese linguists on the languages of this language group.

This volume of 'Science of Language' concentrates on studies of languages and dialects by Thai and Asian linguists. It is hoped that these studies will provoke arguments and comments from linguists attending the 18th International Conference on Sino-Tibetan Languages and Linguistics, Bangkok, August 1985.

Sudaporn Luksaneeyanawin

สารบัญ

Two Tai Dialects in Yunnan

Pranee Kullavanijaya 1

Austroasiatic Linguistics in Japan: a bibliography

Sakamoto, Hinako and Minegishi, Makoto 14

ภาษาและอักษรของชนชาติต่างๆ ในประเทศจีน

(Languages and the Writing Systems of Nationalities in China)

Zhang Gong Jin Peking Institute of Central
Minority Groups - Write

ผยัเลียวรุ่ม - แปลและเรียบเรียง 19

Minority Languages of Thailand

Theraphan L. Thongkum 29

Thai Dialectology up to the Year 1984

Kalaya Tingsabadh 75

TWO TAI DIALECTS IN YUNNAN

Pranee Kullavanijaya

1. Yunnan Province

Yunnan, a province on the southwestern border of the People's Republic of China, is well known both to the Chinese themselves as well as to the foreigners for its variety of minority peoples. Yi, Hani, Jingpo, Tai are just a few examples of the minorities which altogether can count up to twenty-four. For our purpose here only the Tais will be discussed.

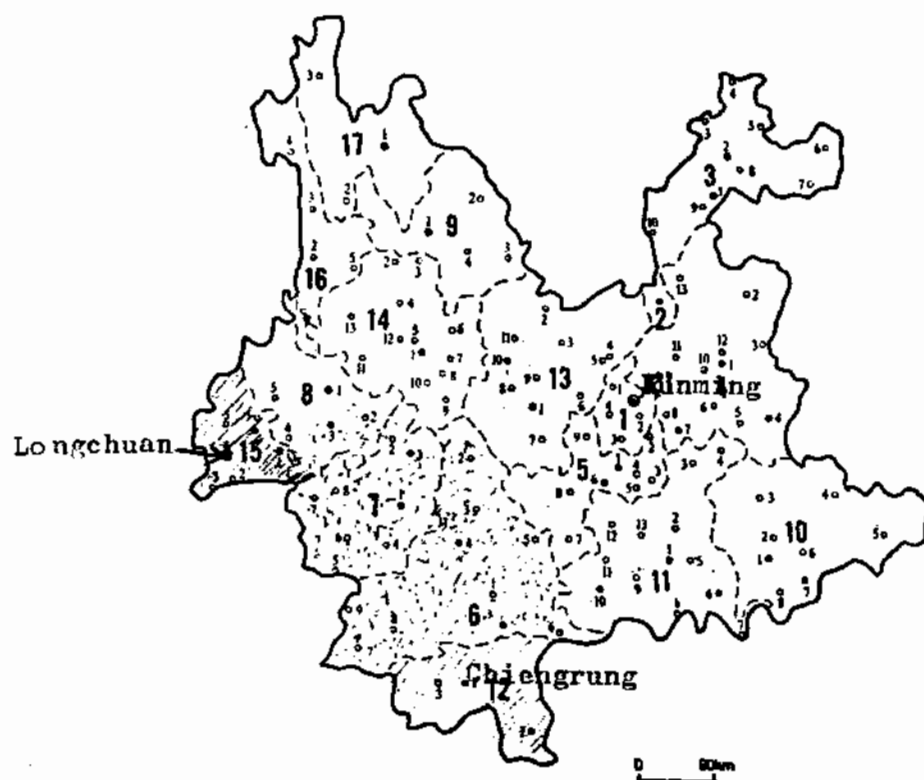
The province is located with Burma to the west, Sichuan province to the north, Guangxi-Zhuang to the east and Vietnam and Laos to the south. It is comprised of 17 prefectures, out of which at least 11 are where the Tais can be found. In some of the area, the Tais live in a great number; in others, they live in small groups. It has been estimated that the population of the Tai speakers is around 836,000.

2. General information of the Tai Dialects in Yunnan

It can be seen from the map on the following page that a denser population of the Tai speakers are in the southern area. Within this area, the Sipsongpanna Tai autonomous region and the Tehong Tai-Jingpo autonomous region¹ are where the Tais live most. It is estimated that there are above 200,000 Tais in each of the two regions. In the nearby prefectures such as Simao and Lincang, the number of the Tai speakers is less, yet it is still above 10,000. In the other prefectures, the Tais are even less in number, scattering in small groups all over the area.

The Tai dialects spoken in Yunnan are various. Of these, Tai Sipsongpanna or Tai Lue and Tai Te-Hong or Tai Loe form the two main groups. Other minor Tai dialects are however recognized, for examples, Phu Nong, Phu Saaj, Phu Tai in Wenshan prefecture; Tai Khla, Tai Cung,

Map of Yunnan

1. *Kunming County
2. Dongchuan County
3. Zhaotong Province
4. Qujing Province
5. *Yuxi Province
6. *Simao Province
7. *Lincang Province
8. *Baoshan Province
9. *Lijiang Province
10. *Wenshan Province
11. *Honghe Hani-Yi Autonomous region
12. *Sipsongpanna Dai Autonomous region
13. *Chuxiong Yi Autonomous region
14. Dali Bai Autonomous region
15. *Dehong Dai-Jingpo Autonomous region
16. *Nujiang Lisu Autonomous region
17. Deqen Zang Autonomous region

The asterisk marks the area where Tai speakers live.

Tai Yaa, Tai Lam in Yianjiang Hani-Yi-Tai autonomous county.² The names of the Tai dialects in Yunnan are geographical names, such as Tai Sipsongpanna, as well as ethnic names, for example : Tai Cung, Tai Lam. In this article, only two main groups of Tai dialects in Yunnan will be discussed, namely, Tai Lue Sipsongpanna and Tai Nuea Te-Hong.

3. Tai Lue Sipsongpanna

Tai Lue Sipsongpanna is often called Tai Sipsongpanna, following the name of the prefecture. It is spoken mainly in the Sipsongpanna Tai autonomous region. Several studies of Yunnan Lue have been done both by Chinese scholars and by linguists of other countries. However, few works have been published.³ The often quoted work on Yunnan Lue by Chinese scholars is "Phonemic System of Tai Lue of Chiengrung Sipsongpanna, Yunnan " by Fu, Mao-Ji and others (1955). The more recent works, also on Chiengrung Lue are Tai Yu Chian Chih by Yu Tsuirung and Li Mei Chen (1979) and Sipsongpanna Tai Yuwen Kai Kuang by Wu Ling-Yun and Chang Chiusheng (1981). The work most quoted as the representative of Tai Lue by western linguists is Fang Kuei Li's " The Phonemic System of the Tai Lu Language" (1960). This is the Lue dialect of Chiengtung, a town in Sipsongpanna. In this article, another dialect of Sipsongpanna Lue will be given. This is the Lue dialect of Moeng Nun.

3.1 The Lue Dialect of Moeng Nun

Moeng Nun is a town in the district of Moeng La⁴ which is the district on the Chinese-Laos border. The informant / ii³ in³ / called herself and her dialect Tai Sipsongpanna. However, she recognized her dialect as distinct from the Chiengrung, and Moeng Hai dialects. The phonemic system below is based on the author's fieldnotes during the summer of 1985.⁵

3.1.1 Consonants

The Lue dialect of Moeng Nun presents 19 consonants. They are as follows :

p	t	k	ʔ
ph	th		
b	d		
	ts		
f	s	x	h
m	n	ŋ	
w	l	j	

w in the initial position is a labio-dental fricative. In a consonant cluster, it is simply [w].

All the 19 consonants above can occur in the initial position. In the final position only -p, -t, -k, -m, -n, -ŋ, -w, -j can occur.

Examples:

p	pa: ¹ "fish", xop ¹ "to bite"
ph	phom ¹ "hair"
b	bin ¹ "to fly"
t	ta: ¹ "eye", not ³ "beard, moustache"
th	thaw ⁵ "aged"
d	da: ³ "to scold"
k	kun ² "person", hok ¹ "six"
ʔ	ʔet ¹ "one"
f	fa ⁶ "sky"
w	wa:n ¹ "sweet"
s	sə: ¹ "tiger"
x	xaj ³ "egg"
h	ho: ⁴ "to leak"
ts	tsaw ⁶ "morning"
l	law ⁵ "liquor"
m	mɛŋ ¹ mun ² "flies"
n	na: ⁵ "face", ken ³ "hard"
ŋ	ŋu: ² "snake", naŋ ⁴ "to sit"
j	ja: ¹ "medicine"

Consonant clusters:

The Lue dialect of Moeng Nun shows the following initial consonant clusters:

ml	fa ⁶ mlep ⁴ "lightning"
xw	xwa:j ² "buffalo", paj ² xwa: ¹ "right hand side"
kw	kwa:t ² "to sweep"

3.1.2 Vowels

The following vowels are found in the Lue dialect of Moeng

Nun:

i	u	u
e	e	o
ɛ	a	ɔ
	a:	

a and a: are contrastive in length. For other vowels, length is not phonemic.

ɛ is phonetically [ɛ] and sometimes [e̞]

ɔ is phonetically [ɔ] and sometimes [o̞]

e is [ɛ]

Examples:

i	cim ²	"salty"
e	xew ¹	"green"
ɛ	tem ³	"low"
u	mw ²	"hand"
e	fəŋ ²	"straw"
a	pat ¹	"to sweep"
a:	pa:t ³	"to cut"
u	fun ¹	"rain"
o	pho ¹	"husband"
ɔ	jɔm ⁴	"thin"

Diphthongs: There is no diphthong in this dialect.

3.1.3 Tones

There are six tones in this dialect.

1. The high level tone (┐ 4-4) ho¹ "head", mi¹ "bear", ta:¹ "eye"
xop¹ "to bite", pat¹ "to sweep"
2. The falling tone (┘ 3-1) mw² "hand", kun² "person"
3. The low rising tone (√ 2-4) da:³ "to scold", xaj³ "egg",
not³ "beard"

4. The mid level tone (3-3) naŋ⁴ "to sit", lən⁴ "to run",
mot⁴ "ant", ha:k⁴ "to vomit, root"
5. The low-fall rise (2-1-3) This is a creaky tone.
sə⁵ "shirt", ba:n⁵ "village"
6. The low level tone with a glottal termination (2-2).
fa:⁶ "sky", ma:⁶ "horse"

In order to have a more complete picture of the Lue dialects in Yunnan, the comparison of three Lue phonological systems will be attempted below.

p	t	k	[?]	p	t	k	[]	p	t	[c]	k	[?]
ph	th			ph	th			ph	th	[ch]		
b	d			b	d			b	d			
	[ts]				[ts]			f	s		x	h [hr]
f	s	x	h	f	s	x	h	m	n		ŋ	
m	n	ŋ		[v]				w	l	j		
[w]	l	j		m	n	ŋ						
					l	j						
<u>Moeng Nun Lue</u>				<u>Chiengrung dialect</u>				<u>Chiengtung dialect</u>				

The three lists of consonants above seem to show several differences as follows:

1. The occurrence of /ts/ in Moeng Nun Lue and Chiengrung Lue but /c/ in Chiengtung dialect. This difference is only that of notation.
2. The occurrence of /ch/ in Chiengtung dialect but none in the other two dialects. /ch/ does not occur in the materials of Moeng Nun nor did Fou Mao-ji mention it in his studies. Therefore, it is likely that /ch/ is characteristic only of Chiengtung dialect. Similar explanation can be given to the case of /hr/ which occurs only in Chiengtung.
3. The occurrence of /[?]/ in Moeng Nun and Chiengtung dialects but not in Chiengrung dialect. This seems to be a matter of phonemic interpretation. Fou Mao-ji has the length distinction for all the 9 simple vowels and ? is non phonemic, predictably occurring before vowels and finally after short vowels.

4. The occurrence of /v/ as a fricative in the Chiengrung dialect but /w/ as semi vowels in the other two dialects. In Moeng Nun Lue, /w/ is in fact [v] in initial position. However, as it is [w] elsewhere, it is interpreted phonemically as /w/. Li also explained that /w/ in his system had little friction when occurring initially.

It can be concluded that for the consonant system, aside from /ch/ and /hr/, the three systems do not show any wide difference.

As for the vowel systems, all three dialects have 9 single vowels. Fou Mao-ji's dialect has the distinction of length for each of these 9 vowels whereas Fang Kuei Li's dialect and the Moeng Nun dialect have the length distinction only for /a/ and /a:/. In addition, in Fang Kuei Li's dialect and the Moeng Nun dialect, only the opening diphthongs with /a/ as the second segment occur i.e. /ia, ua, ua/. For vocalic sequences with [i], and [u] as the second segment such as [ai], [au], They are interpreted as /aj/, /aw/. Fou Mao-ji, however, postulated /ai/ and /au/ as two distinct diphthongs.

The tonal systems of the 3 Lue dialects do not show any difference except for their phonetic qualities.

After comparing these three dialects, it is reasonable to say that the 3 Lue dialects are similar in their phonological systems.

One remark should be made for the consonant cluster /ml/ which exists in the Lue dialect of Moeng Nun. This cluster is not mentioned in F.K.Li's Lue nor in Fou Mao-ji's Lue.

4. Tai Nuea of Tehong

The Tai Nuea of Tehong which is also called by the native speakers /tai³³ taw³⁻¹ xoŋ⁴⁵³/ or /tai³³ lə²⁻⁴/ is spoken mainly in the Tehong-Tai Jingpo autonomous region and also in the nearby area, that is in Baoshan, Lincang and Semaop prefectures. In fact, it can be said that /tai³³ lə²⁻⁴/ is not only spoken in these areas mentioned but is spoken in a wider area, scattering from Sichuan down to Sipsongpanna. The word taw in /taw xoŋ/ is equal to the Siamese word taj⁴⁻² meaning "south" and xoŋ is from the name of the river Khong since the

4. The occurrence of /v/ as a fricative in the Chiengrung dialect but /w/ as semi vowels in the other two dialects. In Moeng Nun Lue, /w/ is in fact [v] in initial position. However, as it is [w] elsewhere, it is interpreted phonemically as /w/. Li also explained that /w/ in his system had little friction when occurring initially.

It can be concluded that for the consonant system, aside from /ch/ and /hr/, the three systems do not show any wide difference.

As for the vowel systems, all three dialects have 9 single vowels. Fou Mao-ji's dialect has the distinction of length for each of these 9 vowels whereas Fang Kuei Li's dialect and the Moeng Nun dialect have the length distinction only for /a/ and /a:/. In addition, in Fang Kuei Li's dialect and the Moeng Nun dialect, only the opening diphthongs with /a/ as the second segment occur i.e. /ia, ua, ua/. For vocalic sequences with [i], and [u] as the second segment such as [ai], [au], They are interpreted as /aj/, /aw/. Fou Mao-ji, however, postulated /ai/ and /au/ as two distinct diphthongs.

The tonal systems of the 3 Lue dialects do not show any difference except for their phonetic qualities.

After comparing these three dialects, it is reasonable to say that the 3 Lue dialects are similar in their phonological systems.

One remark should be made for the consonant cluster /ml/ which exists in the Lue dialect of Moeng Nun. This cluster is not mentioned in F.K.Li's Lue nor in Fou Mao-ji's Lue.

4. Tai Nuea of Tehong

The Tai Nuea of Tehong which is also called by the native speakers /tai³³ taw³⁻¹ xon⁴⁵³/ or /tai³³ le²⁻⁴/ is spoken mainly in the Tehong-Tai Jingpo autonomous region and also in the nearby area, that is in Baoshan, Lincang and Semaop prefectures. In fact, it can be said that /tai³³ le²⁻⁴/ is not only spoken in these areas mentioned but is spoken in a wider area, scattering from Sichuan down to Sipsongpanna. The word taw in /taw xon/ is equal to the Siamese word taj⁴⁻² meaning "south" and xon is from the name of the river Khong since the

Tehong region is south of the river. Since /tai³³lə²⁻⁴/ is spoken in a wide area, various dialects of /tai³³lə²⁻⁴/ are recognized. These dialects are usually called after the names of the towns, for example, Tai Mao, Tai Moeng Vo. In this article, Tai Nuea will be used to call a group of Tai dialects spoken not only in the Tehong region but also in the northeastern part of Burma. In the Tehong region, although the majority speak /tai³³lə²⁻⁴/, a small number speak Tai/taw/. Tai/taw/ is in fact a Tai Nuea dialect which is also referred to as Tai Mao since it is spoken in Moeng Mao, a small town on the Chinese and Burmese border. Tai/taw/ speakers can be found also in Lincang and Simao but usually they are the speakers who have moved from Moeng Mao.

The Tai Nuea of Tehong is a group of dialects distinct from Tai Lue of Sipsongpanna. The phonological and lexical differences are to the degree that the speakers of the two languages do not communicate at ease. In addition, the difference in the orthographic system even makes the speakers of these two dialects feel that their dialects are widely apart. Certain historical characteristics which keep Tai Nuea of Tehong distinct from Tai Lue of Sipsongpanna may well be observed here. Proto tone A developed into A1, A2 and A3 in Tai Nuea but in Tai Lue, it developed into A1 and A2. The coalescence of Proto consonants *ʔdl and *ʔd into l in Tai Nuea and *n and *hn also into l is notable as different from Tai Lue where only *ʔdl and *ʔd coalesced into d but *hn and *n coalesced into n.

	Sipsongpanna Lue		Tai Nuea of Tehong	
PT A	xa: ⁴⁻⁴ "leg"		xa: ²⁻⁴ "leg"	A1
	ta: ⁴⁻⁴ "eye"	A1	ta: ³⁻³ "eye"	A2
	bin ⁴⁻⁴ "to fly"		men ³⁻³ "to fly"	
	kun ³⁻¹ "person"	A2	kon ³⁻⁴⁻³ "person"	A3
PT *ʔd	di ¹ "good"		li ² "good"	
*ʔdl	da:w ¹ "star"		la:w ² "star"	
*n	na: ² "rice field"		la: ³ "rice field"	
*hn	not ³ "beard"		lot ⁴ "beard"	

4.1

spoke

Yang

Nuea

4.1.1

foll

ts

x

k

n

s

j

w

fiq

ocq

Exa

p

ph

t

th

k

4.1 The Tai Nuea dialect of Moeng Wan

The Tai Nuea dialect of Moeng Wan to be discussed below is spoken in Moeng Wan, a town in the Longchuan district.⁸ The informant, Yang Guang-Yuan is a native speaker of Moeng Wan and is a teacher of Tai Nuea at the Yunnan Institute of the Minorities.

4.1.1 Consonants

The Tai Nuea dialect of Moeng Wan presents 17 consonants as follows:

p	t	k	ʔ
ph	th		
	ts		
f	s	x	h
m	-n	ŋ	
w	l	j	

- ts become pre-palatal or palatal [tɕ] when occurring before [e]
- x is usually [x] except when occurring before [e] where it is in free variation with [tɕ]: xe³ lam⁶ ~ tɕe³ lam⁶ "river"
- k is usually [k] except when occurring before [i] where it is in free variation with [tɕ]: kiŋ⁴ ~ tɕiŋ⁴ "branch"
- n occurs only in the final position.
- s becomes pre-palatal [ɕ] before i : ɕi⁴ "four", ɕiw⁴ "chisel"
- j is phonetically a fricative [ɟ]
- w is labio-dental fricative initially, elsewhere it is simply [w]

All 17 consonants except [n] can occur initially. In the final position, however, only -p, -t, -k, -m, -n, -ŋ, -j, -w, and y⁹ occur.

Examples:

p	pa: ²	"fish"
ph	phak ¹	"food"
t	ta: ²	"eye"
th	tho ⁴	"bean"
k	kon ³	"person"

ʔ	ʔet ⁴	"one"
f	fon ¹	"rain"
w	wa:n ¹	"sweet"
s	sə ⁵	"shirt"
x	xaj ⁴	"egg"
h	ho ²	"leak"
ts	tset ⁴	"seven"
m	men ²	"to fly"
-n	kon ³	"person"
ŋ	ŋu ³	"snake"
l	lan ²	"to sit"
j	ja:w ³	"long"

Consonant clusters:

There is no consonant clusters in the Tai Nuea dialect of Moeng Wan.

4.1.2 Vowels

The following vowels are found in the Tai Nuea dialect of Moeng Wan.

i	u	u
e	ə	o
ɛ	a	ɔ
	a:	

- e is phonetically [i^he] : [l^het] "tired"
 ɛ is phonetically [i^hɛ] : [l^hɛt] "sunlight"
 o is often pronounced [o^h] : [ʔo^hi] "sugar cane"

a and a: contrast in length. Other vowels do not show any length contrast.

Examples:

i	tin ²	"foot"
e	men ²	"to fly"
ɛ	mɛŋ ³	"insects"
a	wan ³	"day"
a:	wa:n ¹	"sweet"

- u lu:k¹ "bone"
 o fon¹ "rain"
 ɔ hɔn⁶ "hot"

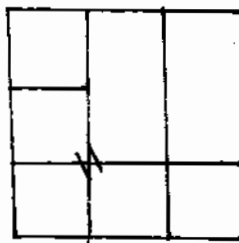
There is no diphthong in this dialect.

4.1.3 Tones

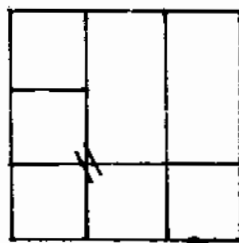
There are six tones in the Tai Nuea dialect of Moeng Wan.

1. The low rising tone (↗ 2-4) ho:¹ "head", xew¹ "tooth",
lip¹ "raw", pat¹ "to sweep"
2. The mid level tone (├ 3-3) ta:² "eye", lan² "to sit",
men² "to fly"
3. The high-rise-fall tone (↗↘ 4-5-3) kon³ "person"
4. The low level tone (└ 2-2) kaj⁴ "chicken", la:⁴ "to scold",
ʔet⁴ "one", l¹et⁴ "sunlight",
pa:t⁴ "to cut"
5. The low fall tone (↘ 3-1) se⁵ "shirt"
6. The high tone with a glottal catch at the end (┐ 4-4) ma:⁶ "horse"

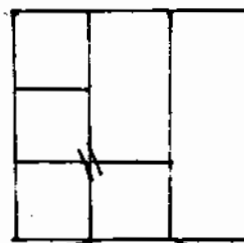
It should be observed that the Tai Nuea dialect of Moeng Wan shows similar tonal development from Proto-tones ABC to the ~~three Tai Nuea dialects~~ ^{But different from the 3 Tai Nuea dialects} given by Harris (1975); but ~~different from~~ (Tai Nuea Moeng Vo given by Gedney (1976):

Tai Nuea Moeng Wan
Kullavanijaya (1985)

Tai Nuea Chefang,
Tai Maw Nam Hkam,
Tai Nuea Van Poong Tong
Harris (1975)

Tai Nuea Moeng Vo
Gedney (1976)

Footnotes

¹ The names of the two regions are spelt by the Chinese as the Sipsongpanna Tai autonomous region and the Dehong Dai-Jingpo autonomous region.

² See "the Tai Dialects in Yian Jiang" by Pranee Kullavanijaya and Dusadeeporn Chumniroksant (forthcoming).

³ William J. Gedney's fieldnotes on Chiengrung Lue have been mentioned in several papers but this important work has not been published.

⁴ The Tai Sipsongpanna autonomous region comprises 3 districts: Chiengrung, Moeng Hai and Moeng La.

⁵ This is in the researcher exchange program between Chulalongkorn University and Yunnan Institute of the Minorities in Kunming. The author would like to express her sincere thanks to the Institute and especially to Professor Tao Sue Sin, Associate professor Wu Lingyun and Assistant professor Yang Guang-Yuan for their kind assistance during her stay in Yunnan.

⁶ See Jimmy G. Harris's "A Comparative Word list of three Tai Nua Dialects" in *Studies in Tai Linguistics in Honor of William J. Gedney* (1975), pp. 202-230.

⁷ See William J. Gedney's "Notes on Tai Nuea" in *Tai Linguistics in Honor of Fang Kuei Li* (1976), pp. 62-102.

⁸ The Tehong Tai Jingpo autonomous region comprises five districts and one town. The five districts are Ruili, Luxi, Longchuan, Yingchiang and Lianghe; the town, equal to a district, is Wandong.

⁹ y occurs after /a/ forming a sequence of 2 vocalic segments [aw]. Here, [aw] will be interpreted as VC, i.e. /ay/

References

- Fou, Mao-Ji and others. 1956. The phonemic system of the Tai dialect of Yung-ching-hung. In Hsi-Shuang-Panna, SSMTYLC, 56-63(June), 223-64.
- Harris, Jimmy G. 1975. A comparative word list of three Tai Nua dialects. In Jimmy G. Harris and James R. Chamberlain, Studies in Tai Linguistics in Honor of William J. Gedney, pp. 202-230.
- Gedney, William J. 1976. Notes on Tai Nuea. In Thomas W. Gething, Jimmy G. Harris and Pranee Kullavanijaya, Tai Linguistics in Honor of Fang-Kuei Li, pp. 62-102.

AUSTROASIATIC LINGUISTICS IN JAPAN

Sakamoto, Hinako; Minegishi, Makoto

บรรณานุกรมนี้รวบรวมผลงานของนักภาษาศาสตร์ญี่ปุ่นที่ศึกษาภาษาในตระกูลออสโตรเอเชีย-ติก เรียงลำดับตามชื่อผู้เขียน คำศัพท์แห่งภาษานี้มาตีพิมพ์ไว้เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้ที่สนใจศึกษาภาษาชนกลุ่มน้อย ผลงานส่วนใหญ่อยู่ในรูปบทความในวารสารของสถาบันและมหาวิทยาลัยต่างๆในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งอาจไม่แพร่หลายนักในประเทศไทย ผู้สนใจอาจจะติดต่อกับนักภาษาศาสตร์เหล่านั้นได้โดยตรงตามข้อมูลที่ให้ไว้ในบรรณานุกรมนี้

บรรณาธิการ

ABBREVIATIONS

JLSJ: 'Journal of the Linguistic Society of Japan'

(Gengo Kenkyu)

published by the Linguistic Society of Japan, Tokyo.

JAAS: 'Journal of Asian and African Studies'

(Ajia Afurika Gengo Bunka Kenkyu)

by Institute for the Study of Languages and Cultures
of Asia and Africa (ILCAA), Tokyo.

AAL: 'Asian and African Linguistics'

(Ajia Afurika Bunpo Kenkyu)

by ILCAA, Tokyo.

SEAS: 'Southeast Asian Studies'

(Tonan Ajia Kenkyu)

by the Center for Southeast Asian Studies,
Kyoto University, Kyoto.

ACS: 'Area and Culture Studies'

by Tokyo University of Foreign Studies, Tokyo.

JOUFS: 'Journal of Osaka University of Foreign Studies'

by Osaka University of Foreign Studies, Osaka.

RKICLS: 'Reports of the Keio Institute of Cultural and Linguistic Studies'

by Keio University, Tokyo.

JFLCU: 'Journal of Faculty of Letters' Chukyo University, Nagoya.

SLTUE: 'Studies in Linguistics' Journal of the Linguistic Circle of the Tokyo University of Education, Tokyo.

LIST OF AUTHORS (in alphabetical order)

FUKUDA, Kenichi (Chukyo University)

KAWAMOTO, Kuniye (Keio University)

MIKAMI, Naomitsu (Keio University)

MINEGISHI, Makoto

MINEYA, Tôru (Kokugakuin University)

MITANI, Yasuyuki (Tokyo University of Foreign Studies)

SAKAMOTO, Yasuyuki (Institute for the Languages and Cultures of Asia and Africa, Tokyo University of Foreign Studies)

TOMITA, Kenji (Osaka University of Foreign Studies)

UNE, Yoshio (Tokyo University of Foreign Studies)

FUKUDA, Kenichi. 1972. An outline of noun modification in modern Cambodian. AAL 1.

_____. 1976. On Cambodian passive sentences. JFLCU 11-1.

_____. 1977. On Cambodian causative sentences. JFLCU 12-1.

_____. 1979. On Cambodian royal vocabulary. JFLCU 14-3.

_____. 1980. On the uses of Cambodian particle ក្នុង. JFLCU 15-2.

_____. 1983. On the special use of Cambodian អ្នក. JFLCU 17-3 4.

- KAWAMOTO, Kuniye. 1974. On the Chu Nom in the note of 'Truyn Ky Man Luc' published in 1763(1). RKICLS 6.
- _____. 1977. On the meter and tonal system of the Vietnamese language. RKICLS 9.
- _____. 1978. Notes on the classifier of the two mono-syllabic languages. RKICLS 10.
- MIKAMI, Naomitsu. 1981. Serial verb construction in Vietnamese and Cambodian. JLSJ 79.
- MINEGISHI, Makoto. 1982. Acoustic analysis of Khmer vowels. In Working Papers in Linguistics '82. University of Tokyo.
- _____. 1984. Phonological analysis of Surin Khmer (Prasart sub-dialect). JAAS 27.
- MINEYA, Tôru. 1953. Tonal system of Vietnamese. In Language and Folklore Studies - Dedicated to Dr. Kindaichi on the Occasion of his 70th Birthday. Tokyo.
- _____. 1965. Yün Ching () and Sino-Vietnamese. JLSJ 48.
- _____. 1972. Studies on the Sino-Vietnamese. Toyo Bunko, Tokyo.
- MITANI, Yasuyuki. 1965. A descriptive and comparative study of the Khamet phonology. SEAS 3-3.
- _____. 1966. Descriptive study of the Lawa language (Bo Luang dialect). SEAS 4-2.
- _____. 1972. A short vocabulary of Lawa. SEAS 10-1.
- _____. 1972. Studies in the Lawa phonology. SEAS 10-2.
- _____. 1973. Mon orthography and pronunciation. ACS 33.
- _____. 1977. Palaung dialects-preliminary comparison. SEAS 15-2.
- _____. 1978. Phonological studies of Lawa - description and comparison. Ph.D. Dissertation, Cornell University.
- SAKAMOTO, Yasuyuki. 1966. Relation between 'understandability' of a

foreign language and the vocabulary - with an example of a
Cambodian text. JLSJ 49.

SAKAMOTO, Yasuyuki. 1968. Kinship terms of Cham. JAAS 1.

_____. 1968. The standard Khmer language and its Phnom Penh dialect.
SEAS 6-2.

_____. 1969. Système phonologique du Khmer standard. JAAS 2.

_____. 1970. i, ĩ, ya, yā de Khmer ancien. SEAS 7-4.

_____. 1970. e de Khmer ancien. JAAS 3.

_____. 1971. Sur quelques voyelles de Khmer ancien. JAAS 4.

_____. 1972. Kinship terms and address terms of modern Cambodian.
In Modern Linguistics. Tokyo.

_____. 1972. Kinship terms of Mon (in Pakkret near Bangkok). JAAS 5.

_____. 1974. a et ā de Khmer ancien. JAAS 7.

_____. 1974. Note on the phonological system of modern Mon (Pakkret
dialect). JAAS 8.

_____. 1975. Verb phrases in Mon. AAL 4.

_____. 1976. Mon vocabulary. ILCAA, Tokyo.

_____. 1976. A Khmer-Japanese dictionary. ILCAA, Tokyo.

_____. 1977. The sources of Khmer /mɛ/. In Mon Khmer Studies VI.

TOMITA, Kenji. 1972. A study of Chũ' Nôm - the initials (1). SLTUE 12.

_____. 1973. A study of Chũ' Nôm - the initials (2). SLTUE 13.

_____. 1979. Chũ' Nôm, the former Vietnamese demotic script - its
structure and origin. SEAS 17-1.

_____. 1981. The use of 'word inversion' in Vietnamese. JOUFS 54.

_____. 1982. On the phenomenon, so-called, '-iêc' -ization' in Vietna-
mese. JOUFS 59.

_____. 1983. On the character of the so-called 'static verbs' in
Vietnamese. AAL 12.

- UNE, Yoshio. 1977. Verb constructions in Vietnamese. ACS 27.
- _____. 1979. De rhodes Quốc Ngu - on its initial consonants. ACS 29.
- _____. 1983. Vietnamese passive voice. ACS 33.
- _____. 1985. The directional verbs in Vietnamese. ACS 35.

บท

เจ

ย่น

ย

แล

ล่อ

ย

ภา

ภา

60

เป็น

ภา

บา

คล

อ

พ

ภ

ต

5

ภ

โ

ภาษาและอักษรของชนชาติต่างๆในประเทศจีน

ฉางกงฉิน (รองศาสตราจารย์สถาบันการศึกษา-
ชนชาติส่วนน้อยกลาง ปักกิ่ง) - เขียน
ผยี่เสี่ยวรู่ย - แปลและเรียบเรียง

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือในการสมาคมและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของมนุษย์ และภาษามีลักษณะเฉพาะชนชาติ ประเทศจีนประกอบด้วยหลายชนชาติ ลัทธิภาษาทางภาษาศาสตร์สมัยใหม่

โดยทั่วไปแล้ว แต่ละชนชาติมีภาษาหนึ่งภาษาใช้ร่วมกันทั้งชนชาติ แต่ก็มีความแตกต่างระหว่างชนชาติ หรือหลายชนชาติใช้ภาษาเดียวกัน เช่น ชนชาติฮั่น (Hanzu) และชนชาติฮุย (Huizu) ใช้ภาษาฮั่น (Han Language) ร่วมกัน นอกจากนี้ประชากรส่วนใหญ่ของชนชาติแมนจู (Manzu) และชนชาติเชอ (Shezu) ก็ใช้ภาษาฮั่นเหมือนกัน ในทางตรงข้ามชนชาติเดียวกันก็อาจจะใช้สองภาษาหรือหลายภาษาได้ เนื่องจากสาเหตุทางสังคมหรือประวัติศาสตร์บางประการที่ทำให้ชนชาติเดียวกันนี้ไม่ได้อาศัยอยู่ในพื้นที่เดียวกัน เช่น ชาวยูกูร์ (Yugur) ในมณฑลกันซู่ของจีน ใช้ภาษาบูตูร์สองภาษาซึ่งเป็นภาษาต่างสาขา (Branch) กัน และชาวบูตูร์ส่วนหนึ่งในบางพื้นที่ยังใช้ภาษาฮั่นอีกด้วย ชนชาติต่างๆ 56 ชนชาติในประเทศจีน โดยความเป็นจริงแล้วใช้ภาษาต่างๆ เกือบ 60 ภาษา และเมื่องานสำรวจและงานวิจัยภาษาลงลึกยิ่งขึ้นแล้ว ภาษาบางภาษาซึ่งเคยถือกันมาว่าเป็นภาษาย่อยของภาษาเดียวกัน ต่อไปก็อาจถือเป็นภาษาอิสระอีกภาษาหนึ่งก็ได้ เช่น ภาษาถิ่นละฉา ภาษาถิ่นปู้ของภาษาเย้า (Yaozu) ฉะนั้นจำนวนภาษาที่กล่าวมาข้างต้นนั้น อาจจะมีมากขึ้นก็ได้

ภาษาหนึ่งกับอีกภาษาหนึ่งใช้ว่าจะไม่เกี่ยวข้องกันเลย ภาษาบางภาษามีลักษณะพิเศษที่ร่วมกันบางอย่างทางด้านเสียง ไวยากรณ์ และคำศัพท์พื้นฐาน ลักษณะพิเศษเหล่านี้มีความสัมพันธ์แบบสอดคล้องกันอย่างมีกฎเกณฑ์ไม่มากนัก เราอาจวินิจฉัยได้ว่าภาษาเหล่านี้มาจากภาษาพื้นฐานเดียวกัน อยู่ในตระกูลเดียวกัน ภาษาในตระกูลเดียวกันยังอาจแยกเป็นหลายสาขาและหลายกลุ่มตามความสัมพันธ์ของลักษณะดังกล่าวแล้ว

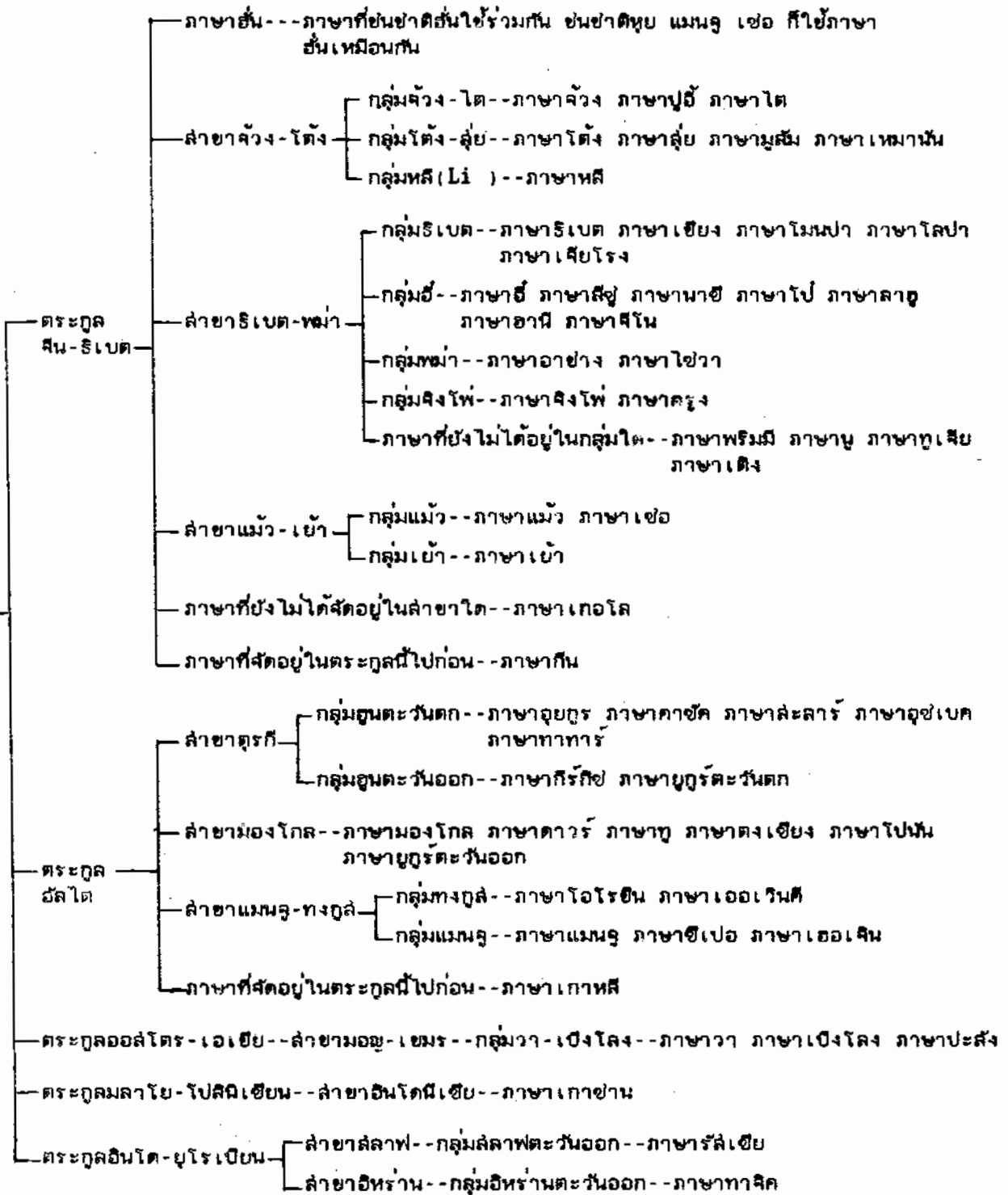
ภาษาในประเทศจีน

ภาษาชนชาติต่างๆของจีนเราแบ่งเป็น 5 ตระกูล ได้แก่ ตระกูลจีน-ทิเบต ตระกูลอัลไต ตระกูลออสโตร-เอเชีย ตระกูลมลายู-โปลีเนเซียน และตระกูลอินโด-ยูโรเปียน ในบรรดาภาษา 5 ตระกูลนี้ ตระกูลจีน-ทิเบต เป็นภาษาที่ประชากรจีนใช้มากที่สุด ประเทศจีนเป็นแหล่งกำเนิดของภาษาตระกูลจีน-ทิเบต ภาษาตระกูลนี้ประกอบด้วยภาษาฮั่น และอีก 3 สาขา คือ ภาษาล่าชาจวง-โต้ง, ภาษาล่าชาทิเบต-พม่า และล่าชาแม้ว-เย้า ภาษาฮั่นใช้กันตามเขตต่างๆทั่วประเทศ ภาษา

ล้าชาจ้วง-ไต้ง แบ่งเป็น 3 กลุ่มภาษารวม 8 ภาษา ภาษาล้าชาแม้ว-เข้ มี 2 กลุ่มภาษารวม 3 ภาษา ภาษาจ้วง-ไต้งและแม้ว-เข้ ส่วนใหญ่ใช้กันในเขตต่างๆในมณฑลกว่างสี ยูนนาน ไกวเจา หูหนาน และกวางตุ้ง ส่วนภาษาล้าชาธิเบต-พม่า มี 4 กลุ่มรวม 20 ภาษา ใช้กันในเขตธิเบต ในมณฑลเสฉวน ยูนนาน ไกวเจา ซิงห่าย หูหนาน เป็นสำคัญ ภาษาเกอเลาะ (Kelao หรือ Gelo) เป็นภาษาตระกูลจีน-ธิเบตเหมือนกัน ยังไม่ได้กำหนดแน่ลงไปว่าอยู่ในล้าชาไต ส่วนภาษากิน (Kin หรือ Gin) นั้น ก็ยังไม่ได้ตกลงว่าอยู่ในตระกูลไทหน เวลานั้นจัดอยู่ในตระกูลจีน-ธิเบตไปก่อน

ตระกูลภาษาที่ใหญ่เป็นอันดับสองในประเทศจีน คือ ตระกูลอัลไต มี 3 ล้าชา มีภาษารวม 18 ภาษา ภาษาเกาหลีก็ยังไม่ได้ตกลงแน่นอนว่าอยู่ในตระกูลไทหน เวลานั้นจัดอยู่ในตระกูลนี้ไปก่อน ภาษาในตระกูลนี้ใช้กันตามเขตซินเกียง มองโกเลีย ในมณฑลกั้นซู ซิงห่าย และภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีนเป็นสำคัญ

นอกจากนี้ยังมีภาษาตระกูลออสโตร-เอเชีย (บางทีก็เรียกว่าตระกูลเอเชียใต้) ภาษาตระกูลนี้ในประเทศจีน มีภาษาว่า ภาษาเบ็งโลง (Benglong, Penglung) และภาษาปะส้าง (Blang หรือ Pulang) ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มวา-เบ็งโลง ภาษาเหล่านี้ใช้กันในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของมณฑลยูนนาน ส่วนภาษาเกาซ่าน ในมณฑลไต้หวันของจีนนั้น เป็นภาษาล้าชาอินโดนีเซียของตระกูลมลาโย-โปลิเนเซียน ใช้กันในเขตเขาบนเกาะไต้หวันและที่ราบสูงจั้งกู๋ ซ้ายฝั่งทะเลภาคตะวันออกเฉียงตลอดจนเกาะไหหลำซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเกาะไต้หวันเป็นสำคัญ แต่ภายในภาษาเกาซ่าน ก็ยังมีภาษาย่อย หรือภาษาถิ่นที่แตกต่างกันมากอีกหลายภาษาซึ่งแยกออกเป็น 3 กลุ่มภาษา (Linguistic group) คือ ไทเยร์ (Tajer) โชว (Chou) ไพวัน (Paiwan) ส่วนภาษาในประเทศจีนที่จัดอยู่ในตระกูลอินโด-ยูโรเปียน มีเพียงภาษารัสเซีย และภาษาทาจิก (Tajik, Tadzhik) สองภาษาเท่านั้น ประชากรที่ใช้ภาษาทั้งสองนี้ก็มีไม่มาก และกระจายกันอยู่ในเขตซินเกียงทั้งนั้นต่อไปนี้เป็นแผนภูมิแสดงกลุ่ม ล้าชา และตระกูลของภาษาชนชาติต่างๆในประเทศจีน

ลักษณะพิเศษของภาษาตระกูลต่างๆ

บ้าน
เรีย-

ภาษาตระกูลจีน-ทิเบต ทางด้านเสียงส่วนใหญ่เป็นภาษาคำพยางค์เดียว แต่ละพยางค์มีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงสำคัญในการจำแนกความหมาย การปรากฏของวรรณยุกต์มีความสัมพันธ์กับเสียงพยัญชนะต้นคำ เช่น เสียงพยัญชนะระเบิดโหระจะปรากฏแต่ในคำที่มีวรรณยุกต์ที่ 1 พยัญชนะระเบิดโหระจะปรากฏแต่ในคำที่มีวรรณยุกต์ที่ 2 ทางด้านไวยากรณ์ไม่มีการเปลี่ยนรูปคำ ใช้คำไวยากรณ์² และการเรียงลำดับคำมาแสดงความสัมพันธ์ต่างๆทางไวยากรณ์เป็นสำคัญ นอกจากนี้ ยังมีคำอีกประเภทหนึ่งซึ่งแสดงหน่วยคำนวณของสิ่งของหรือการกระทำซึ่งเรียกว่าคำลักษณนาม เช่น ท่อน (ไม้ ท่อนหนึ่ง) แผ่น (กระดาษแผ่นหนึ่ง) ฯลฯ คำลักษณนามนี้ไม่มีในภาษาตระกูลอื่นๆ นอกจากนี้ ภาษาตระกูลจีน-ทิเบต แล่งคำร่วมเชื้อสาย (Cognates) ร่วมกันอยู่จำนวนหนึ่ง

ราก
คำใช้
กริยา
คล้าย
ตระกูล
จาก
ต้น
ต้อง
นั้นค
"kil
เพื่
ภาษ

ในภาษาตระกูลจีน-ทิเบตแต่ละสาขา แต่ละกลุ่มต่างก็มีลักษณะพิเศษของตน ข้อแรก คือ ภาษาต่างๆในสาขาเดียวกันมีคำร่วมเชื้อสายมากกว่าภาษาที่อยู่ต่างสาขากัน ภาษาในกลุ่มเดียวกันก็ยังมีคำร่วมเชื้อสายมากยิ่งขึ้นไปอีก เช่น ภาษาลัวกับภาษาบูตี ซึ่งอยู่ในกลุ่มเดียวกัน มีคำที่มาจากแหล่งเดียวกันถึงร้อยละ 75 ขึ้นไปในบรรดาคำที่ใช้กันเป็นประจำ ลักษณะพิเศษข้อที่สองก็คือ ทางด้านเสียง ภาษาในสาขาลัว-โต้งมีพยัญชนะต้นแบบง่ายๆ พยัญชนะต้นที่เป็นเสียงควบกล้ำมีน้อย มีเสียงสระค่อนข้างมาก ประมาณร้อยละ 75 เป็นสระสำคัญแสดงความแตกต่างในเรื่องเสียงยาวเสียงสั้น ภาษาลำซาริเบต-พม่า มีระบบพยัญชนะต้นค่อนข้างสลับซับซ้อน เสียงสระและเสียงสระที่ตามด้วยพยัญชนะจะกดเมื่อเทียบกับพยัญชนะต้นแล้วจะง่ายกว่า ภาษาส่วนใหญ่ในกลุ่มภาษาฮั่นในสาขาริเบต-พม่า กับ ภาษาลิงโพ ภาษาโซว ฯลฯ มีทั้งสระหลวม (lax vowel) กับสระตึง (tense vowel) ภาษาในสาขาแม้ว-เย้า ไม่มี [ʔb] [ʔd] ซึ่งเป็นพยัญชนะกักโหระจะลักษณะเส้นเสียง ในภาษาลัวลัว-โต้ง กับ ลำซาริเบต-พม่ามีเสียงพยัญชนะชนิดนี้มาก นอกจากภาษาเมียนในภาษาเย้าซึ่งจำแนกสระเป็นสระยาวกับสระสั้นแล้ว ภาษาอื่นๆ หรือภาษาถิ่นอื่นๆ ในสาขาแม้ว-เย้า ล้วนไม่มีสระยาว สระสั้น หรือสระตึง สระหลวม

คำส
กริยา
ด้วย
วา
และ
วรร

ลักษณะพิเศษข้อที่ 3 คือ ด้านไวยากรณ์ การใช้คำทางไวยากรณ์ของแต่ละภาษาต่างก็มีลักษณะพิเศษของตน การเรียงคำก็ผิดแผกแตกต่างกัน เช่น ในภาษาฮั่น การเรียงคำ คือ ประธาน-กริยา-กรรม ในประโยค พี่ชาย-สร้าง-บ้าน ประโยคนี้ ภาษาลัวลัว-โต้ง กับลำซาริเบต-พม่า ก็เรียงเหมือนกับภาษาฮั่น แต่ในภาษาลำซาริเบต-พม่า จะกลายเป็น พี่ชาย-บ้าน-สร้าง มีกรรมอยู่หน้ากริยา ส่วนหน่วยขยายกับคำที่ถูกขยายนั้น แต่ละภาษาของสาขาต่างๆก็มีส่วนที่เหมือนกันและส่วนที่ต่างกัน เช่น ภาษาฮั่น ใช้ว่า ใหม่-บ้าน (บ้านใหม่) คือมีคำคุณศัพท์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายอยู่หน้านาม ในภาษาลำซาริเบต-พม่าอีก 3 สาขา ต้องพูดว่า บ้าน-ใหม่ คือ มีคำคุณศัพท์อยู่หลังนาม อย่างไรก็ตาม ก็ดี ถ้าหน่วยขยายเป็นนามหรือสรรพนามที่แสดงความเป็นเจ้าของ เช่น พี่ชาย-ของ-บ้าน (บ้านของพี่ชาย) ภาษาลำซาริเบต-พม่า กับลำซาริเบต-เย้า วลีนี้จะเรียงเหมือนภาษาฮั่น คือ เรียงนามหรือสรรพนาม (เจ้าของ) -คำแสดงเจ้าของ-นาม (ของ) แต่ในภาษาลัวลัว-โต้ง จะต้องเรียงคำ

ราก
เปล
แลค
คำใช้
หน้า

บ้าน-พี่ชาย เมื่อหน่วยขยายนามเป็นคำบอกจำนวนกับคำลักษณะนาม แม้เป็นภาษากลุ่มเดียวกัน การเรียงคำก็ไม่เหมือนกัน เช่น

ภาษาลัวกับภาษาปู้ฮู่ทว่า	สาม(จำนวน) - ห้อง (ลักษณะนาม) - ห้อง (นาม)
ภาษาไตกลัดตองทว่า	ห้อง (นาม) - สาม(จำนวน) - ห้อง (ลักษณะนาม)
ภาษาลัวกับภาษาปู้ฮู่ทว่า	ห้อง (ลักษณะนาม) - ห้อง (นาม) - หึ่ง (จำนวน)
ภาษาไตกลัดตองทว่า	ห้อง (นาม) - ห้อง (ลักษณะนาม) - หึ่ง (จำนวน)

ภาษาตระกูลอัลไต มีลักษณะพิเศษที่ต่างจากตระกูลจีน-ทิเบตเป็นอย่างมาก เป็นต้นว่ามีรากคำชนิดหลายพยางค์จำนวนมาก ภาษาที่ไม่มีวรรณยุกต์จำแนกความหมาย มีเสียงหนักเบา (stress) ที่ไ้จำแนกความหมาย ไม่มีคำลักษณะนาม ส่วนคำนามและสรรพนามมีการแสดงพจน์ และการก คำกริยาเน้นมีการแสดงวาก กาล และมาลา ฯลฯ การเรียงหน่วยต่างๆ ในประโยคโดยทั่วไปมีส่วนคล้ายคลึงกับภาษาตระกูลจีน-ทิเบต แต่ว่าการเรียงคำในภาษาตระกูลนี้ไม่สำคัญเหมือนอย่างในภาษาตระกูลจีน-ทิเบต เพราะยังมีวิธีการวางวากกรณอย่างอื่นมาแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำกับคำ ถ้ามองจากคำศัพท์ว่าด้วยการจำแนกประเภทของภาษาแล้ว ภาษาตระกูลนี้ควรจัดอยู่ในประเภทภาษาที่มีวิภัติปัจจัย คำในภาษาตระกูลนี้มีวิภัติปัจจัยมากมาย รากคำหนึ่งอาจเติมวิภัติปัจจัยได้หลายส่วนเมื่อต้องการแสดงความหมายทางวากกรณหลายๆ อย่าง เสียงสระในพยางค์ของคำซึ่งเป็นคำหลายพยางค์นั้นคล้องจองกัน คือ ต้องเหมือนกันในแง่ตำแหน่งที่เกิดเสียง หรือลักษณะรูปริมฝีปาก เช่น ในคำ "kitepter" (แปลว่า หมิงล้อ, พูพจน์) ของภาษาคีร์กีซ (Kirgiz) สระ i, e, มีลักษณะเหมือนกัน คือ เป็นสระหน้าริมฝีปากไม่กลม อย่างไรก็ตามก็ยังมีลักษณะดังกล่าวนี้ไม่ค่อยเคร่งครัดแล้วในบางภาษาก็กำลังจะสูญหายไป

ภาษาตระกูลออลโตร-เอเชีย มีลักษณะบางอย่างเหมือนกับภาษาตระกูลจีน-ทิเบต กล่าวคือ คำส่วนใหญ่มาจากรากคำที่เป็นคำพยางค์เดียว มีคำลักษณะนาม แต่การเรียงคำค่อนข้างอิสระ คำกริยามีการแสดงการดูวากกับการิตวาก การดูวากกับการิตวากของคำกริยาคำนวณหนึ่ง แสดงด้วยพยัญชนะโฆษะกับพยัญชนะอโฆษะ เช่น gah (กระจาย, การดูวาก) kah (ปลด, แก้, การิตวาก) ภาษาตระกูลนี้มีพยัญชนะควบกล้ำค่อนข้างมาก ในภาษาวามีทั้งสระหลวม (lax vowel) และสระตึง (tense vowel) ภาษาปะสังกับภาษาเบ็งโงงมีวรรณยุกต์ การปรากฏของเสียงวรรณยุกต์จำนวนหนึ่งในภาษาทั้งสองนี้มีความสัมพันธ์กับสระตึงและหลวม

ภาษาเกาหลี ซึ่งเป็นภาษาตระกูลมลายู-โปลินีเซียนก็เป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ รากคำจำนวนมากมีลักษณะเป็นคำหลายพยางค์ ใช้วิภัติปัจจัยเป็นวิธีสำคัญในการสร้างคำ และเปลี่ยนรูปคำ การซ้ำคำก็มีบทบาทสำคัญในการสร้างคำและเปลี่ยนรูปคำเหมือนกัน คำสรรพนามแสดงพจน์และการก คำกริยาแสดงกาล (tense) การณ์ลักษณะ (aspect) วาก ฯลฯ การเรียงคำในประโยคเป็นแบบ หน่วยกริยา-หน่วยประธาน-หน่วยกรรม หน่วยขยาย-นาม โดยทั่วไปจะอยู่หน้าคำที่ถูกขยาย

ภาษารัสเซียกับภาษาทาจิกเป็นภาษาตระกูลอินโด-ยูโรเปียน ชนชาติรัสเซียในประเทศจีนอพยพมาจากประเทศรัสเซียในระยะครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 ลักษณะพื้นฐานของภาษาจึงเหมือนกับภาษารัสเซียในดินแดนโซเวียต ลักษณะพิเศษของภาษาทาจิกที่สำคัญคือ ในพยางค์เดียวกันพยางค์หนึ่งสามารถเกิดร่วมกันได้หลายตัว บางทีในพยางค์เดียวมีพยางค์ย่อยถึง 4 ตัว เช่น คำ " tsorzg " (แปลว่า ล้วน) เมื่อเสียงสระอยู่ติดกันมักจะมีเสียงสระบางเสียงหายไป หรือในทางตรงข้ามอาจเพิ่มเสียง ภาษาทาจิกไม่มีเสียงวรรณยุกต์ ภาษาที่เสียงหนักเบาประจำคำที่แน่นอน มีการเปลี่ยนรูปคำและมีวิภัติปัจจัย ภาษาทาจิกในประเทศจีนเป็นภาษากลุ่มอิหร่านตะวันออกในสาขาภาษาอิหร่าน ส่วนภาษาทาจิกในประเทศอัฟกานิสถานและในโซเวียตนั้น เป็นภาษากลุ่มอิหร่านตะวันตก ภาษากลุ่มนี้แตกต่างกันค่อนข้างมาก

ที่กล่าวมานี้เป็นสภาพพื้นฐาน และลักษณะพิเศษของภาษาชนชาติต่างๆในประเทศจีน ภาษาเหล่านี้มีลักษณะร่วมกันข้อหนึ่ง คือ ภาษาชนกลุ่มน้อยทุกภาษาล้วนมีคำทับศัพท์ภาษาจีนมาก ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ส่วนที่ร่วมกันของภาษาชนชาติต่างๆ กว้างขวางมากยิ่งเรื่อยๆ นอกจากนี้ในพื้นที่บางแห่งซึ่งหลายชนชาติอยู่ปะปนกันนั้น แต่ละชนชาติต่างก็สนใจเรียนและใช้ภาษาของชนชาติอื่นๆ เช่น ชนชาติต่างๆในอินทโยงล้วนรู้ภาษาอุยกูร์ ชนชาติต่างๆในเขตสิบสองปันนาแห่งมณฑลยูนนานล้วนรู้ภาษาไต การแลกเปลี่ยนทางภาษาเช่นนี้เป็นที่น่ายินดีมากเพราะจะมีส่วนช่วยในการส่งเสริมความสามัคคีและการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและในการศึกษาซึ่งกันและกันระหว่างชนชาติต่างๆของจีน

สถานภาพทางตัวเขียนของภาษาชนกลุ่มน้อย

สถานภาพทางตัวอักษรของชนชาติต่างๆในประเทศจีนมีความแตกต่างกับสภาพภาษาพูดอยู่บ้าง ภาษาพูดนั้นเกิดขึ้นมาพร้อมกับสังคมมนุษย์ ประชาคมใดๆ ก็ตามถ้าไม่มีภาษาพูดก็ไม้อาจจะดำรงอยู่ได้ แต่ตัวอักษรเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในระยะเวลาที่วัฒนธรรมได้พัฒนาถึงระดับที่แน่นอนแล้วระดับหนึ่ง ดังนั้นตัวอักษรจึงเกิดขึ้นช้ากว่าภาษาพูดมาก เนื่องจากการพัฒนาทางสังคมของชนชาติต่างๆไม่เท่าเทียมกัน บางชนชาติมีตัวอักษรของตนก่อนชนชาติอื่น และได้ผ่านการปรับปรุงมาหลายครั้ง บางชนชาติใช้ตัวอักษรของชนชาติอื่น เรื่อยมาก่อนการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน บางชนชาติก็ยังคงอยู่ในสภาพที่บันทึกเรื่องราวด้วยวิธีแกะสลักบนไม้หรือผูกปมเชือก และไม่เคยมีตัวอักษรมาก่อนเลย ก่อนปลดแอกนอกจากชนชาติหุย ชนชาติแมนจู และชนชาติเซอ ฯลฯ ซึ่งใช้ตัวอักษรจีนแล้วก็มีเพียง 18 ชนชาติเท่านั้นที่มีอักษรของตน ซึ่งได้แก่ มองโกล ธิเบต อุยกูร์ เกาหลีส ออซัค ซีเปอไต อุยเบค คีร์กีซ ทาทาร์ รัสเซีย นาซี แม้ว ลิงโหว่ ลีซู่ ลาซุ และ วา ในบรรดาชนชาติเหล่านี้ชนชาติมองโกลมีอักษร 2 แบบ คือ อักษรมองโกลที่ใช้ได้ทั่วไปและอักษรมองโกลทอเทอ ที่ใช้เฉพาะในเขตซินเกียง ชนชาติโถมีอักษรไตลื้อ อักษรไตลัว อักษรไตป้อ และอักษรไตจีนผิง (อักษรไตค่อน) อักษรทั้ง 4 แบบนี้ต่างกัน แต่ต่างก็เป็นตัวหนังสือแบบใช้รูปอักษรเสียง (Alphabetic writing) ชนชาตินาซีมีอักษรตรงป้า ซึ่งเป็นอักษรภาพ (pictograph) และอักษรเกอปา ซึ่งเป็นอักษรพยางค์ (syllabication writing) ส่วนชนชาติแม้ว อักษรที่ใช้ในเขตตะวันตกของมณฑล

ก๊วยโจ
เขต
เสียง
มีตัว
ชาติ
ซีเป
อักษร
ชนชาติ
อักษร
อักษร
ชาว
มี อ
และ
ออก
ชน
บ้าง
ชน
1599
แปล
ประ
ที่ 15
ประ
มีเพ
ไต
ชาติ
ตั้งแต่
ต่างๆ
ภาษา
(ปัจจุ

ก๊วยโจว เป็นตัวหนังสือแบบใช้รูปอักษรซึ่งมีลักษณะเป็นสี่เหลี่ยม มีปนกันทั้งอักษรใหญ่และเล็ก ในเขตตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลก๊วยโจวยังมีอักษรแม้วอีกชุดหนึ่ง ซึ่งเป็นแบบที่ใช้สัญลักษณ์แทนเสียงแบบจีนเก่า (Chinese phonetic alphabet) มาแทนเสียงในภาษาแม้ว ชนชาติแมนจู มีตัวอักษรแมนจู แต่เดิยมีไม่ค่อยใช้กันแล้ว สรุปลงในบรรดาชนกลุ่มน้อยของจีน 10 กว่าชนชาติดังกล่าว มีตัวอักษร 25 ชนิดด้วยกันเป็นอย่างน้อย

ในจำนวนตัวอักษร 25 ชนิดนี้ อักษรมองโกล อักษรมองโกลทอเทอ อักษรแมนจู อักษรชิเปอ อยู่ในระบบตัวอักษรอุยгур อักษรริเบตกับอักษรไต 4 แบบ อยู่ในระบบตัวอักษรอินเดียโบราณ อักษรอุยгур อักษรคาซัค อักษรอุซเบค อักษรคีร์กีซ และอักษรทาทาร์ อยู่ในระบบตัวอักษรอาหรับ ชนชาติรัสเซีย ใช้อักษรรัสเซีย ในระบบตัวอักษรลัฟ อักษรอี อักษรเกอปาของชนชาตินาซี และอักษรแม้วแบบกรอบสี่เหลี่ยม เป็นอักษรพยางค์ (syllabary) อักษรตงปาเป็นอักษรภาพ ส่วนอักษรของชนชาติจิงโพ ชนชาติสิญู ชนชาติลาฮู ชนชาติวา เป็นแบบอักษรเสียง ซึ่งหมอลือคำล่านาชาวต่างประเทศสร้างขึ้นโดยใช้ตัวอักษรลาติน หรือดัดแปลงมาจากตัวอักษรลาตินในระยะร้อยปีมานี้ อักษรเกาหลีมีลักษณะเฉพาะของตน เป็นตัวหนังสือแบบใช้อักษรซึ่งสร้างขึ้นตามรูปตัวหนังสือจีน และโครงสร้างแบบปาโลปา สะท้อนให้เห็นลักษณะพิเศษของภาษาเกาหลี ส่วนอักษรแม้วในเขตตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลก๊วยโจวนี้ เนื่องจากใช้สัญลักษณ์แทนเสียงแบบจีนเก่า จึงจัดไว้ในระบบอักษรจีนไปก่อน

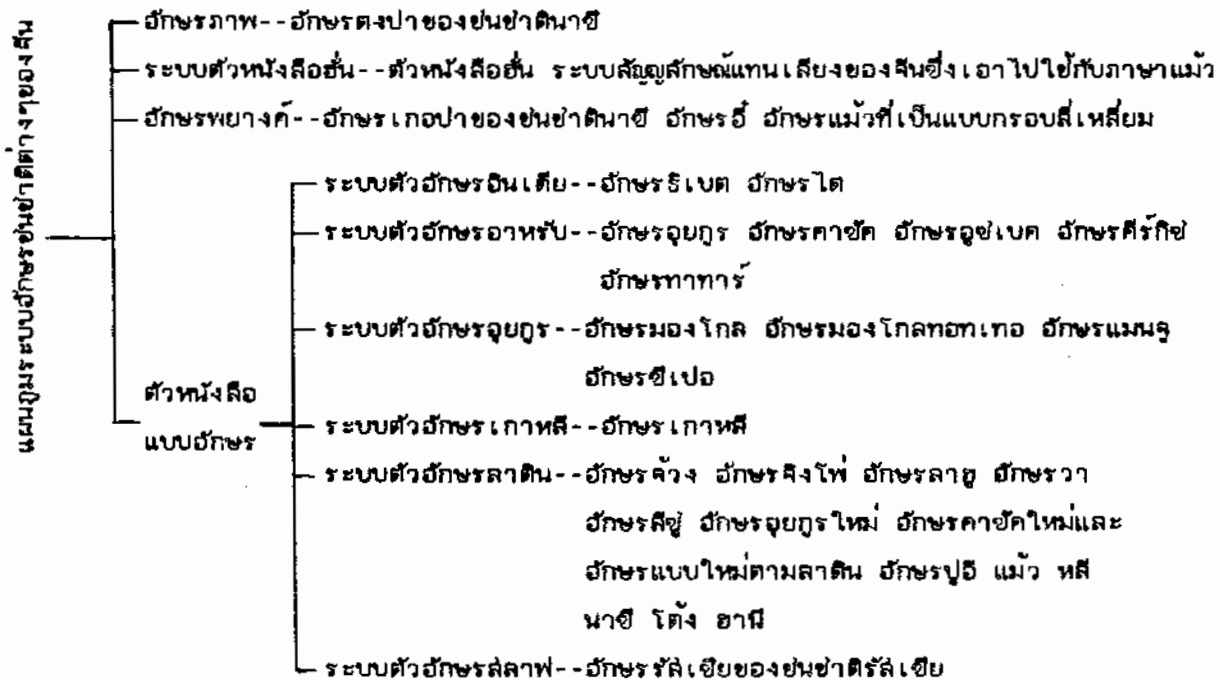
ตัวอักษร 20 กว่าชนิดดังกล่าวนี้ มีประวัติยาวบ้างสั้นบ้างต่าง ๆ กัน และใช้กันในบริเวณกว้างบ้างแคบบ้างต่าง ๆ กัน อักษรมองโกลประดิษฐ์ขึ้นในต้นศตวรรษที่ 13 ส่วนมองโกลทอเทออันประดิษฐ์ขึ้นตามลักษณะภาษาถิ่นวิลาร์เมื่อ ค.ศ. 1648 อักษรแมนจูดัดแปลงมาจากอักษรมองโกลเมื่อ ค.ศ. 1599 และปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่งเมื่อ ค.ศ. 1632 อักษรชิเปอ มาจากอักษรแมนจูซึ่งแก้ไขเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยเท่านั้น ภาษาริเบตสร้างขึ้นในกลางศตวรรษที่ 7 อักษรไตสื่อกับอักษรไตล่า ต่างก็มีประวัติ 600-700 ปีขึ้นไป ตัวอักษรอุยгурมีประวัติมา 800 กว่าปี ตัวอักษรเกาหลีสร้างขึ้นในศตวรรษที่ 15 ส่วนตัวอักษรตงปากับอักษรอี ก็มีประวัติยาวนานเช่นกัน ตัวอักษรอื่นๆที่ใช้ตัวอักษรลาตินนั้น มีประวัติค่อนข้างสั้น ถ้าพิจารณาการใช้ตัวอักษรในประเทศจีนก็แตกต่างกันมาก ที่ใช้กันค่อนข้างแพร่หลายก็มีเพียง 10 กว่าชนิดเท่านั้น ได้แก่ตัวอักษรมองโกล ริเบต อุยгур เกาหลี คาซัค ชิเปอ และตัวอักษรไต ฯลฯ

หลังจากประเทศจีนใหม่สถาปนาขึ้นเป็นต้นมา เพื่อที่จะปฏิบัติตามนโยบายของพรรค ที่ให้ชนชาติต่างๆ มีความเสมอภาคและสามัคคี จึงมีการพัฒนากิจการวัฒนธรรมการศึกษาของชนกลุ่มน้อย ตั้งแต่แรกเริ่มสถาปนาจีนใหม่ขึ้น พรรคและรัฐบาลก็พยายามอบรมปฏิบัติงานด้านภาษาของชนชาติต่างๆ และได้ตั้งองค์การภาษาของชนกลุ่มน้อยต่างๆ พร้อมกับนั้นยังได้ดำเนินการสำรวจและค้นคว้าภาษาถิ่นอย่างขนานใหญ่ ทำการปรับปรุงตัวอักษรไตสื่อ ตัวอักษรไตล่า ซึ่งใช้กันค่อนข้างแพร่หลาย (ปัจจุบันเรียกว่า ตัวอักษรไตสิบสองปันนา ตัวอักษรไตเต๋อ-อหัง) นอกจากนี้ก็มีตัวอักษรอี ของเขต

เขาเหลียงชานในมณฑลเลววน ตัวอักษรจึงไปกับตัวอักษรลาตูในมณฑลยูนนาน สำหรับชนชาติอุยกูร์ และชนชาติคาซัคก็มีการประดิษฐ์ตัวอักษรใหม่ที่ใช้ระบบตัวอักษรลาตินและได้ใช้กันอย่างแพร่หลายแล้ว ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1976 นอกจากนั้นยังได้ช่วยเหลือนชาติอีก 10 กว่าชนชาติ ในการประดิษฐ์ตัวอักษรใหม่ซึ่งเป็นระบบลาติน รวม 14 ชนิดด้วยกัน ได้แก่ ชนชาติจ้วง ปูอี แม้ว ฮี หลี ลีซู นาซี ฮาดี วา โต้ง ฯลฯ ในบรรดาตัวอักษรเหล่านี้ ตัวอักษรภาษาชนชาติแม้วมี 4 แบบ ตัวอักษรภาษาชนชาตินาซีมี 2 แบบ แบบเหล่านี้ยังไม่แพร่หลาย แต่ตัวอักษรจ้วงได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการให้ใช้เป็นทางการแล้ว ส่วนตัวอักษรชนิดอื่นๆนั้น บางชนิดได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการกิจการชนชาติ บางชนิดได้รับการลงมติผ่านในการประชุมที่เกี่ยวข้อง และส่วนใหญ่ก็ได้ทดลองใช้กันแล้ว ส่วนตัวอักษรที่ใช้ตามแบบอักษรลาตินได้ใช้กับอักษรฮั่นแบบโบราณ

คำลัทธิ
ชนชาติ
ยกระดืบ

ตัวอักษรชนกลุ่มน้อยชนิดต่างๆ รวมทั้งที่เคยใช้ในอดีตและที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ตลอดจนที่ประดิษฐ์ขึ้นใหม่ หลังจากการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีนนั้น ล้วนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

จากแผนภูมิดังกล่าวจะเห็นว่าตัวอักษรชนชาติต่างๆของจีน มีหลายรูปแบบ แม้ว่าตัวอักษรเหล่านี้จะมีประวัติอันยาวนานบ้างและที่เพิ่งเริ่มมีในเร็ววันบ้าง รวมทั้งสภาพการใช้ซึ่งแตกต่างกันมากก็ตาม ตัวเขียนเหล่านี้ก็ล้วนเป็นเครื่องมือสำคัญในการสมาคมสื่อสารและบันทึกผลงานทางวัฒนธรรมในอดีตและปัจจุบัน ชนกลุ่มน้อยของจีนหลายชนชาติที่เคยยังมีหนังสือหรือเอกสารทางประวัติ-

คำสัตรีอันอุดมสมบูรณ์ ซึ่งเป็นสมบัติอันมีค่าทางด้านวัฒนธรรมของประชาชาติสืบร่วมกัน ตัวอักษร
 ชนชาติต่างๆส่วนใหญ่ไม่เพียงแต่ใช้กันอย่างแพร่หลายในหมู่ชนของชนชาติเท่านั้น หากกำลัง
 ยกระดับสูงขึ้น และพัฒนาไปเรื่อยๆตามนโยบายชนชาติของพรรคและรัฐบาล

จบ-

ง

0

ชาติ

าชน

อักษร

รับ

และ

าณ

ที่ประ-

กับภาษาแม่

เหลี่ยม

อักษรที่รัก

บรรณานุกรม

า

และ

สี

าชน

ใจกัน

วัฒนธรรม-

ประวัติศาสตร์-

เชิงอรรถ

¹ เมื่อสังเกตความถี่ให้บรรณาธิการคำศัพท์แห่งภาษา อาจารย์ผู้ดาพร สักขนิยานาวิน มีความเห็นว่าน่าจะได้มีการอธิบายความคิดในเรื่อง เสียงวรรณยุกต์ดีและเสียงวรรณยุกต์คู่ ซึ่งเป็นศัพท์เฉพาะทางภาษาคำศัพท์ของจีนที่อาจารย์จากกงฉินใช้ในบทความนี้ ผู้แปลได้เขียนจดหมายไปตามอาจารย์จากกงฉิน และได้รับจดหมายตอบลงวันที่ 20 มีนาคม 2528 ซึ่งอาจารย์ได้ให้คำอธิบายไว้ดังนี้ " การจำแนกเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงวรรณยุกต์ดี เสียงวรรณยุกต์คู่ นั้น เป็นวิธีการแยกประเภทเสียงวรรณยุกต์วิธีหนึ่งในภาษาตระกูลจีน-ทิเบต เสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนโบราณแยกเป็น 4 ประเภท คือ เสียงระดับ เสียงขึ้น เสียงตก และ เสียงคำตาย แต่ละประเภทแยกเป็น เอียน และ หยาง (การจำแนกสิ่งต่างๆที่เป็นคู่กันบางคู่ เช่น พระอาทิตย์-พระจันทร์, ฟัว-ตัน, ชาย-หญิง, ฤดูใบไม้ผลิ-ฤดูใบไม้ร่วง คู่กันในภาษาจีน) ตามเสียงพยัญชนะอโหระและพยัญชนะโหระตามลำดับ ซึ่งรวมแล้วก็มีเสียงวรรณยุกต์ 8 ชนิดด้วยกันดังนี้

เสียงที่ 1	เสียงระดับ เอียน	เสียงที่ 2	เสียงระดับ หยาง
เสียงที่ 3	เสียงขึ้น เอียน	เสียงที่ 4	เสียงขึ้น หยาง
เสียงที่ 5	เสียงตก เอียน	เสียงที่ 6	เสียงตก หยาง
เสียงที่ 7	เสียงคำตาย เอียน	เสียงที่ 8	เสียงคำตาย หยาง

เสียงที่ 1,3,5,7 เป็นเสียงวรรณยุกต์ดี อยู่ในชนิดเสียงวรรณยุกต์ เอียน เสียงที่ 2,4,6,8 เป็นเสียงวรรณยุกต์คู่ อยู่ในชนิดเสียงวรรณยุกต์ หยาง โดยทั่วไประดับเสียงวรรณยุกต์ดี หรือ เอียน จะค่อนข้างสูง ระดับเสียงวรรณยุกต์คู่ หรือ หยาง จะค่อนข้างต่ำ ภาษาของชนกลุ่มน้อยซึ่งอยู่ในตระกูลจีน-ทิเบต ส่วนใหญ่ก็มีเสียงวรรณยุกต์ 8 เสียง เช่นเดียวกับภาษาจีนโบราณ แต่ปัจจุบันภาษาของชนชาติต่างๆและภาษาถิ่นต่างๆในประเทศจีน ได้มีการเปลี่ยนแปลงบ้างแล้ว เช่น เสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกลางปัจจุบัน เหลือเพียง 4 ชนิด เพราะเสียงวรรณยุกต์เดิมบางเสียงหายไป เช่น เสียงคำตายที่มี -p -t -k เป็นตัวสะกด และเสียงวรรณยุกต์บางเสียงได้รวมเป็นเสียงเดียวกัน เช่น เสียงขึ้น เอียน กับเสียงขึ้น หยาง รวมเป็นเสียงขึ้น เสียงตก เอียน กับเสียงตก หยาง รวมเป็นเสียงตก แต่อย่างไรก็ตาม ร่องรอยความเป็นมาของเสียงวรรณยุกต์ยังเห็นชัดอยู่ ภาษาชนกลุ่มน้อยก็มีสภาพเช่นเดียวกัน บางภาษาเหลือเสียงวรรณยุกต์เพียง 3 เสียง บางภาษาเหลือ 4 เสียง ตลอดจน 5 เสียง 6 เสียง ฯลฯ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างเสียงวรรณยุกต์กับเสียงโหระ อโหระ ก็มีการเปลี่ยนแปลงบ้างเหมือนกัน แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ผิดกฎเกณฑ์พอจะสะท้อนให้เห็นร่องรอยของภาษาในอดีตกาลอยู่บ้าง "

² คำไวยากรณนี้บางคนใช้เรียกว่า คำไม้เท้า ได้แก่ คำบุพบท สันธาน คำลงท้าย เป็นต้น

1. II

mult:
the :

Thai
nese
Viet
immi
of (

MINORITY LANGUAGES OF THAILAND

Theraphan L. Thongkum

1. Introduction

....., the humblest language may indeed turn out to shed dazzling light on a point of general linguistic theory, provided that the facts are adequately understood and evaluated: just as a lowly species of parasite which dwells in the gut of a termite might some day be found to secrete a hormone which will provide the key clue in the fight against mononucleosis. Each language is a precious repository of human experience, with its own unique beauty and power.

Long live the languages of Thailand:
all of them!

(Matisoff, 1983: 80)

Thailand is akin to many nations in Asia in its multi-ethnic and multi-lingual character. Ethnic minorities still continue to survive in the country, in spite of the Government's policy of assimilation.

The National Security Council has classified minority peoples in Thailand into eight major groups: 1) hill-tribes¹ 2) Haw (Yunnanese Chinese) 3) displaced Burmese nationals 4) Chinese 5) Thai Muslims 6) Vietnamese refugees 7) recent refugees from Indo-China and 8) illegal immigrants from Cambodia (see details in Burutphat, 1983). The population of each minority group is given in Table 1.

Table 1 : Population of minority groups in Thailand

Minority Group	1983 Estimated Number of Population
1. <u>Hill tribes</u>	405,777
Karen	214,511
Meao	57,621
Lahu	34,444
Yao	31,420
Akha	23,104
Lisu	19,811
Others (Lua', T'in, Khmu')	24,866
2. <u>Haw (Yunnanese Chinese)</u>	25,046
3. <u>Displaced Burmese nationals</u> (Mon, Shan, Karen)	32,000
4. <u>Chinese</u>	3,000,000
Tae Chiu	1,650,000
Hokkien, Cantonese	1,450,000
Hainanese, Hakka	
5. <u>Thai Muslims</u>	1,015,000
6. <u>Vietnamese refugees</u>	88,000
7. <u>Refugees from Indo-China</u>	81,090
8. <u>Illegal immigrants from</u> <u>Cambodia</u>	35,544

(after the Social Welfare Department and the National Security Council)

2. Id

the et
is som
into d
regio
first.

North
South
somet
Accor
longk
48,84
2.

2. Identification of languages in the country

Without taking political and socio-economic reasons into account, the ethnolinguistic classification of minority languages spoken in Thailand is somewhat different from the classification given above. Before going into details about minority languages, let us discuss the national language, regional dialects², foreign languages and second languages in Thailand, first.

2.1 National language and regional dialects

Thailand can be divided geographically into four major regions : North (17 provinces), Northeast (17 provinces), Central (25 provinces) and South (14 provinces). Central Thailand, which has a dense population, is sometimes sub-divided into West (5 provinces) and East (6 provinces). According to the estimation of the Institute of Population Studies at Chulalongkorn University in 1983, the population of the whole country is about 48,846,927. The estimated population of each region can be found in Table 2.

Table 2 : Estimated population of the four regions of Thailand

Region	Total Population	Population Divided by Sex	
		Male	Female
North	9,833,727	4,945,792	4,887,935
Northeast	16,720,201	8,383,057	8,337,144
Central	16,246,796	8,180,450	8,066,346
South	6,046,203	3,040,574	3,005,629

Standard Thai, which is based on a prestigious social class accent of Bangkok, is the national or official language of the country. Linguists

have kept the terms 'Tai' and 'Thai' apart. The former is commonly used to refer to the entire language family--Tai languages and dialects spoken not only in Thailand but also in Laos, Burma, Vietnam, China and Assam in India. Standard Thai is the medium of instruction in all government and private schools, and it is also the language of the mass media, e.g. radio, television, newspapers, magazines, etc. Although Standard Thai is used widely all over the country, the inhabitants of the four regions mentioned above also speak some other Thai dialects at home. The four major regional dialects are Northern Thai (Kham Mueang), Northeastern Thai (Isan or Lao), Central Thai (Siamese) and Southern Thai (Pak Tai).

2.2 Foreign and second languages

Foreign and second languages which have been taught in Thailand may be divided into two groups: classical languages and modern languages. Other than the classical languages like Pali and Sanskrit, the only two foreign languages that have been extensively taught in Thailand over a long period of time are English and French, with English being the primary by far. Besides English and French some institutions of higher education also offer courses on the following languages: German, Italian, Spanish, Russian, Japanese, Chinese, Khmer, Mon, Vietnamese, Burmese, Malay and Arabic.

2.3 Minority languages

To my knowledge, there are about 61 minority languages spoken in Thailand. Based on their genetic relationships, those languages can be grouped into 5 language families: Sino-Tibetan, Tai-Kadai, Austronesian, Miao-Yao and Mon-Khmer. For the list of language families, minority languages, location and number of speakers, see Table 3 and the Appendix.

Regarding the number of speakers of each minority language, the figures have been collected from many sources; as usual, differences can be detected in the various sources. However, I have tried my best to weigh reliability by comparing the available sources and consulting knowledgeable people. The results obtained will be shown in Table 3. For languages

in the Tai-Kadai family the number of speakers are not given because reliable figures do not exist. The Government has never paid any attention to the diversity of these ethnic groups since they assimilate very well with the local people and have never been regarded as 'trouble makers'. The speakers of Ngiao (Shan or Tai Yai), Khün, Lü and Yong (a dialect of Lü) are refugees from Burma and Yunnan, whereas the rest of Tai-Kadai groups are refugees or descendents of war captives from Laos and Vietnam; most of them came and settled in Thailand about 150-200 years ago. They have assimilated very well with local people; as a result, they have tended to lose their own languages and cultures. The younger generations prefer to speak local Thai dialects and/or Standard Thai to their own native languages.

Linguists have studied these Tai languages and dialects but have never estimated the number of speakers. Linguistically, they are similar to local Thai dialects; besides, they contain a large number of Thai loan-words and expressions. It is rather difficult to identify the speakers of these languages since they always try to conceal themselves.

Table 3 : Distribution of minority languages

Ethnolinguistic Group	Location by Province	Estimated Number of Speakers
1) <u>Sino-Tibetan</u>		
<u>Sinitic (Chinese)</u>		
Tae Chiw		
Hokkien		
Cantonese	Urban communities in every province	3,000,000
Hainanese		
Hakka		
Mandarin		
Haw (Yunnanese)	<u>North</u> : Chiengmai, Chiengrai	25,046
<u>Tibeto-Burman</u>		
Lahu (Lahu Na, Lahu Nyi, Lahu Kwi, Lahu Shehle)	<u>North</u> : Chiengrai, Chiengmai, Maehongsorn, Tak	34,444

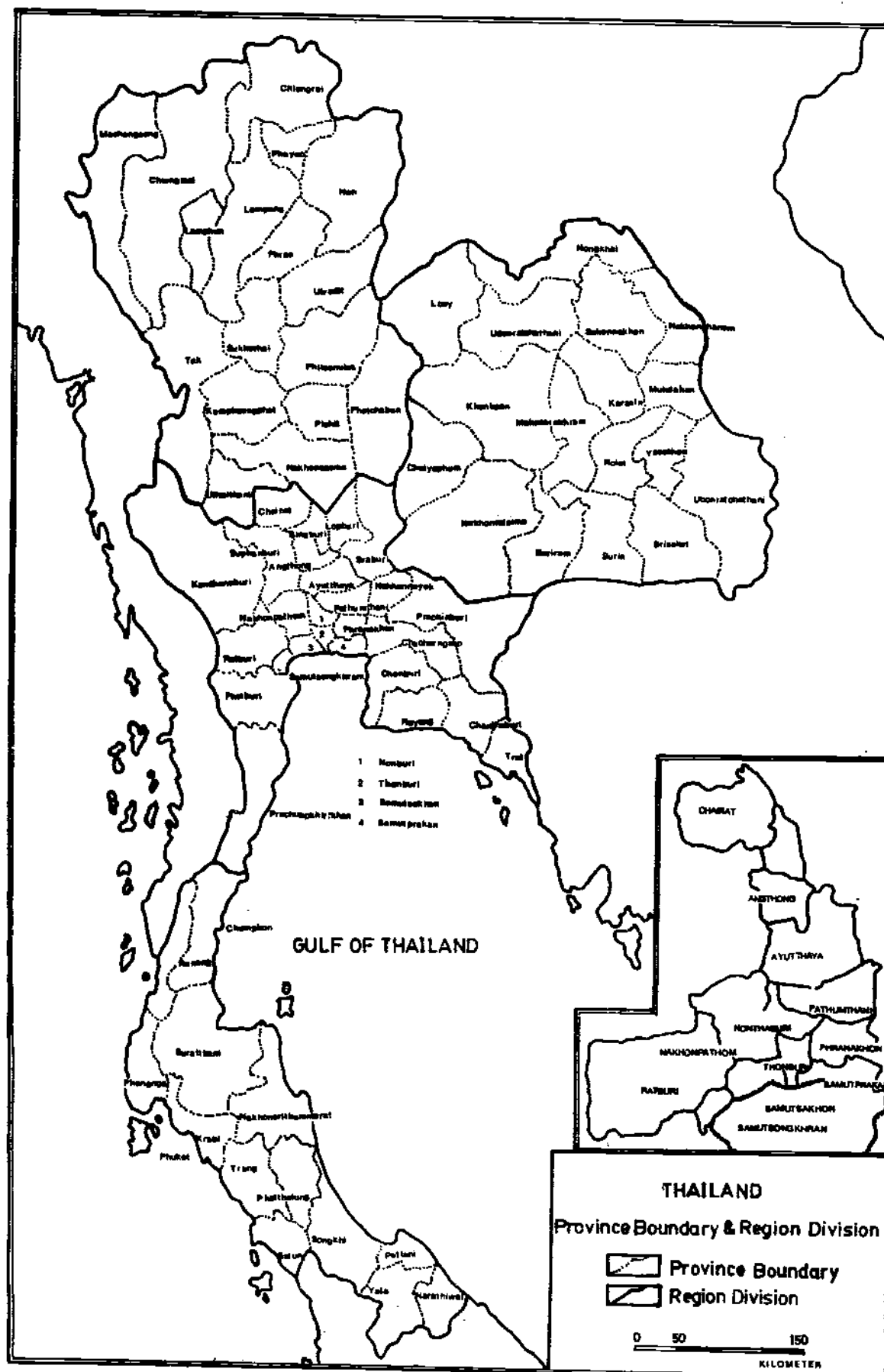

Table 3 (continued)

Ethnolinguistic Group	Location by Province	Estimated Number of Speakers
Lisu	<u>North:</u> Chiengrai, Chiengmai Phayao, Maehongsorn, Tak, Kamphaengphet, Petchabun, Sukhothai	19,811
Akha	<u>North:</u> Chiengrai, Chiengmai Lampang	23,104
Mpi(Kaw)	<u>North:</u> Phrae	300
Bisu	<u>North:</u> Chiengrai, Lampang	300
Ugong	<u>North:</u> Uthaithani	500
	<u>Central:</u> Karnchanaburi, Suphanburi	
Kachin	<u>North:</u> Chiengrai, Chiengmai, Tak	(a few)
Rawang	<u>North:</u> Chiengrai, Chiengmai	(a few)
<u>Karenic</u>		
Karen(Sgaw, Pwo, Bwe, Taungthu)	<u>North:</u> Sukhothai, Uthaithani, Maehongsorn, Chiengrai, Chiengmai, Tak, Phrae, Lam- pang, Lampun <u>Central:</u> Ratchaburi, Karncha- naburi	214,511
2) <u>Miao-Yao</u>		
Miao(Hmong	<u>North:</u> Sukhothai, Maehongsorn, Tak, Lampang, Petchabun, Prae, Nan, Chiengrai, Chiengmai	57,621
Hmong Deaw,		
Hmong Njua)		
Yao(Mien)	<u>North:</u> Chiengrai, Lampang, Nan	31,420
3) <u>Tai-Kadai</u>		
Ngiao(Shan or Tai Yai)	<u>North:</u> Chiengmai, Chiengrai, Tak, Maehongsorn, Phichit, Phitsanulok <u>Central:</u> Lopburi	?

Table 3 (continued)

Ethnolinguistic Group	Location by Province	Estimated Number of Speakers
Khün	<u>North</u> : Chiangmai, Chiangrai	?
Lü	<u>North</u> : Chiangrai, Loei, Lampang, Phrae, Chiangmai, Lamphun, Maehongsorn	?
Yong(a dialect of Lü)	<u>North</u> : Chiangrai, Chiangmai, Lamphun	?
Tai Ya	<u>North</u> : Chiangrai	?
Phu Thai	<u>Northeast</u> : Ubonratchathani, Sakonnakhon, Kalasin, Nakhonphanom, Nongkhai	?
Thai Wang	<u>Northeast</u> : Sakonnakhon	?
Kaloeng	<u>Northeast</u> : Sakonnakhon, Nakhonphanom	?
Nyo	<u>Northeast</u> : Mahasarakham, Sakonnakhon, Nakhonphanom, Nongkhai, Buriram <u>Central</u> : Saraburi, Prachinburi	?
Yoi	<u>Northeast</u> : Sakonnakhon	?
Saek(Thraek)	<u>Northeast</u> : Nakhonphanom	?
Tai Dam	<u>Northeast</u> : Nongkhai, Nakhonratchasima <u>North</u> : Loei <u>Central</u> : Saraburi	?
Lao Song	<u>Northeast</u> : Nakhonratchasima, Ubonratchathani <u>North</u> : Phichit, Sukhothai, Nakhonsawan,	?

Table 3 (continued)

Ethnolinguistic Group	Location by Province	Estimated Number of Speakers
Lao Khrang	<u>Central:</u> Saraburi, Nakhonpathom, Samutsakhon, Petchaburi, Suphanburi, Karnchanaburi <u>North:</u> Nakhonsawan	?
Lao Wiang	<u>Central:</u> Nakhonpathom, Suphanburi <u>Northeast:</u> Mahasarakham, Nongkhai, Buriram <u>North:</u> Uthaithani, Phichit <u>Central:</u> Singburi, Nakhonpathom, Saraburi, Chainat, Petchaburi, Nakhonnayok, Prachinburi, Karnchanaburi, Chachoengsao	?
Lao Tai	<u>North:</u> Nakhonsawan <u>Central:</u> Nakhonpathom, Suphanburi	?
Lao Ngaew	<u>Northeast:</u> Loei <u>North:</u> Phetchabun, Nakhonsawan <u>Central:</u> Singburi, Lopburi, Salaburi	?
Lao Kao	<u>Northeast:</u> Ubonratchathani <u>North:</u> Nan <u>Central:</u> Saraburi	?
Phuan	<u>Northeast:</u> Nongkhai, Loei <u>North:</u> Kamphaengphet, Sukhothai, Uthaithani, Phichit, Phrae <u>Central:</u> Saraburi, Lopburi, Phetchaburi, Nakhonnayok, Prachinburi, Suphanburi, Chachoengsao	?

Table 3 (continued)

Ethnolinguistic Group	Location by Province	Estimated Number of Speakers
4) <u>Austronesian</u> (Malayo-Polyne- sian) Malay Moken (Urak Lawoi', Sing)	South: Pattani, Yala, Narathi- wat, Satun, Songkhla, Nakhon- sithamarat, Suratthani South: Satun, Krabi, Phangnga, Phuket	1,015,000 2,157
5) <u>Mon-Khmer</u> Mon(Raman) Nyah Kur (Chao Bon) Khmer Chong	Northeast: Nakhonratchasima North: Uthaithani, Lamphun Central: Bangkok, Dhonburi, Non- thaburi, Pathumthani, Samutpra- karn, Samutsongkhram, Samutsa- khon, Karnchanaburi, Chachoeng- sao, Saraburi, Lopburi, Petcha- buri, Ratchaburi, Prachuapkhi- rikhan, Trat Northeast: Chaiyaphum, Nakhon- ratchasima North: Petchabun Northeast: Surin, Buriram, Sri- saket, Mahasarakham, Ubonrat- chathani, Nakhonratchasima North: Uthaithani Central: Chanthaburi, Trat, Pra- chinburi, Suphanburi Central: Chanthaburi, Trat, Chachoengsao	100,000 3,000 500,000 3,000

Table 3 (continued)

Ethnolinguistic Group	Location by Province	Estimated Number of Speakers
Samre	<u>Central</u> : Trat	(a few)
Kui(Suai)	<u>Northeast</u> : Surin, Buriram, Srisaket, Mahasarakham, Nakhonratchasima, Ubonratchathani	150,000
Nyoe(a dialect of Kui)	<u>Northeast</u> : Srisaket	500
Bru	<u>Northeast</u> : Ubonratchathani	300
So	<u>Northeast</u> : Sakonnakhon, Nakhonphanom, Nongkhai, Kalasin Mukdahan	5,000
Khmu'	<u>North</u> : Chiangrai, Nan, Chiangmai <u>Central</u> : Karnchanaburi	4,000
T'in(Mal-Phrai)	<u>North</u> : Nan	8,000
Mla Bri'	<u>North</u> : Nan, Phrae	150
Khamet	<u>North</u> : Chiangrai, Lampang	200
Lavia'	<u>North</u> : Chiangmai, Maehongsorn	10,000
Wa	<u>North</u> : Chiangrai	(a few)
Palaung	<u>North</u> : Chiangrai	(a few)
Sam Tao(Plang)	<u>North</u> : Chiangrai	(a few)
Phalok	<u>North</u> : Chiangmai	(a few)
Amok	<u>North</u> : Lampang	(a few)
Phang(Mang)	<u>North</u> : Chiangmai	(a few)
Aslian(Taen-Aen, Kan Siw, Tae De, Ja Hai)	<u>South</u> : Phatthalung, Satun, Yala, Narathiwat	200
Vietnamese	<u>Northeast</u> : Nongkhai, Udonthani Ubonratchathani, Nakhonphanom	88,000

Table 3 (continued)

Ethnolinguistic Group	Location by Province	Estimated Number of Speakers
	Sakonnakhon, Roi Et, Khonkaen Mahasarakham, Kalasin <u>Central</u> : Chanthaburi	

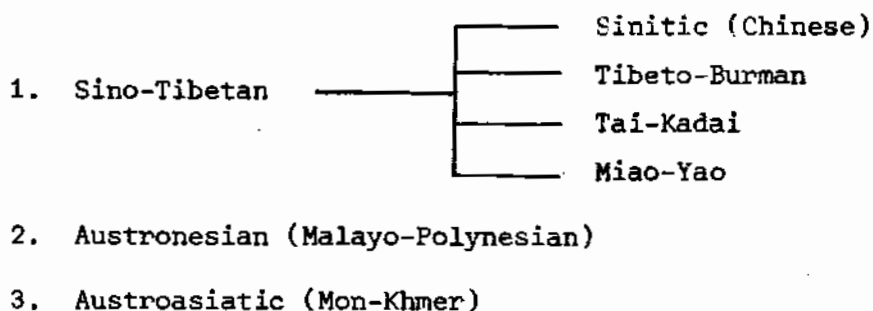
3. Genetic classification of Southeast Asian languages spoken in Thailand

Historical linguists seem to agree upon the genetic classification of Thailand's languages into five families: Sino-Tibetan, Tai-Kadai, Miao-Yao, Austronesian and Austroasiatic. However, they are still debating about the remoteness of the relationships among these language families. At least three hypotheses have been proposed (see Figure 1):

Figure 1 : Remote relationships of Southeast Asian language families found in Thailand

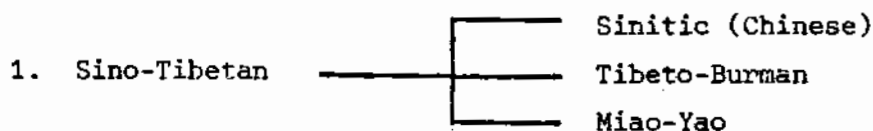
Hypothesis A

Linguistic superstock

Hypothesis B

Linguistic superstock

2. Austro-Tai ————

Tai-Kadai
Austronesian (Malayo-Polynesian)
3. Austroasiatic (Mon-Khmer)

Hypothesis C

Linguistic superstock

1. Sino-Tibetan ————┐
 └———┐ Sinitic (Chinese)
 └———┐ Tibeto-Karen ———┐ Tibeto-Burman
 └———┐ Karenic
2. Austro-Tai ————┐
 └———┐ Tai-Kadai
 └———┐ Austronisian (Malayo-Polynesian)
 └———┐ Miao-Yao
3. Austroasiatic (Mon-Khmer)

Whether Tai-Kadai and Miao-Yao belong to the Sino-Tibetan super-stock or not, historical linguists are not so certain. In mainland China, Chinese linguists, such as Zhang Gong Jin (1985), include Tai-Kadai and Miao-Yao in the Sino-Tibetan phylum (see hypothesis A), whereas Western linguists have inclined to support Benedict's Austro-Tai hypothesis, i.e. Tai-Kadai, Austronesian and Miao-Yao are genetically related (see hypothesis C). Following the Buddhist concept of the middle way, most of Thai linguists have remained silent, except Manomaivibool (1976) who supports the hypothesis of a Tai-Chinese relationship. To prove or disprove the above hypotheses, more research on historical and comparative Southeast Asian linguistics is needed.

4. Linguistic characteristics

4.1 Sino-Tibetan

The genetic relationship of Sinitic (Chinese) and Tibeto-Burman has been proved and widely accepted. Hundreds of cognates have been discovered and regular sound correspondences have been established. However the place of Karen is still problematic.

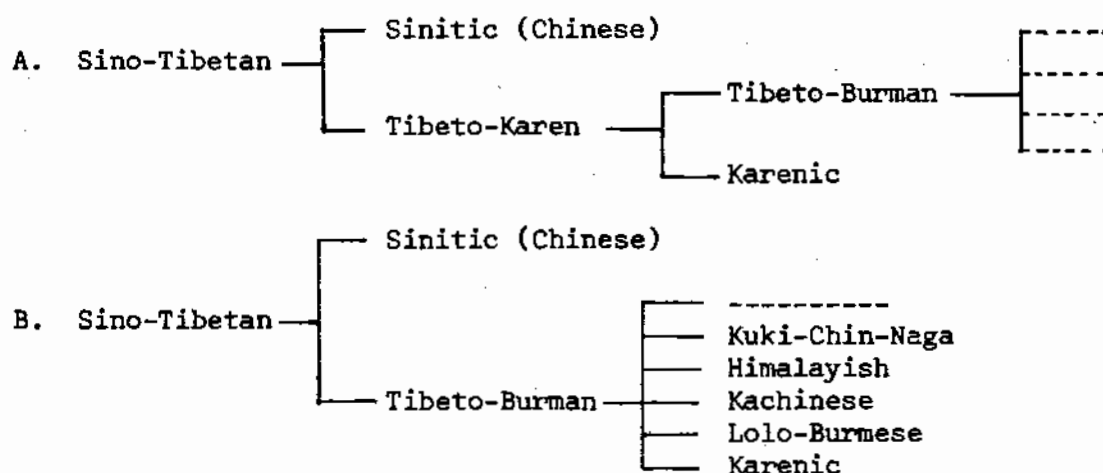
Benedict (1972) excludes Karen from Tibeto-Burman proper and sets it up as a branch on the same taxonomic level as Tibeto-Burman. Therefore, Karenic and Tibeto-Burman are regarded as descending separately from a higher-order proto-language called 'Tibeto-Karen' (see Figure 2A), Matisoff (1983) has a somewhat different viewpoint (see Figure 2B). He says,

.....In phonology (tone systems, depletion of final consonants and in basic vocabulary), Karen seems in fact to be quite closely related to the Lolo-Burmese subgroup of Tibeto-Burman.

For a number of reasons I personally feel that there is no need to posit an intermediate 'Tibeto-Karen' level, and Karenic can be considered to be merely another subfamily of Tibeto-Burman, on the same taxonomic level as Lolo-Burmese or Kuki-Chin-Naga.

(Matisoff, 1983:66-67)

Figure 2 : Place of Karen in Sino-Tibetan language family

For ten days, in October, 1982, I had an opportunity to work on Plo /phlòw/, a dialect of Pwo Karen, spoken in Ban Khao Lek, Khao Chot Subdistrict, Srisawat District, Karnchanaburi Province. This jungle Pwo Karen dialect has a large number of distinctive vowels including /i/, /iy/, /u/ and /uw/; for example,

dí 'frog'	díy 'egg'	kù? 'island, call'	khúw 'smoke(n.)'
lì 'to go'	lìy 'wind'	mu 'female'	nuw 'breasts'
chí 'urine'	chîy 'ten'	ʔu phû 'global fish'	phûw 'grand father'

It is very amazing to find that Ploew still has kept Proto *iy and *-uw in words derived from Proto Tibeto-Burman as reconstructed by Benedict (1972); for example,

four	*b-liy > líy	breasts	*nuw > nuw
die	*siy > θîy	rat	*b-yuw > yuw
day	*niy > nîy	grand father	*puw > phûw
grand mother	*piy > phîy	smoke(n.)	*kuw > khúw

"In almost all Tibeto-Burman languages, no distinction is made between *-i and *-iy, or between *-u and *-uw," says Benedict (1972:147). However, they are still alive in Ploew as shown above.³ This finding might be used as an evidence to support Matisoff's feeling that Karen should be regarded as a subfamily of Tibeto-Burman.

Concerning other high vowels, *-i > -ey, *-ey > -i, *-u > -əi, -ow, -ɔw?, or -aw? depending upon following consonants, and *-ow > -u; for example,

*-i > -ey		*-ey > -i	
tree, wood	*sín > θéy	tiger	*d-key > khî
year	*nín > néy	fire	*mey > mí
*-u > -əi, -ow, -ɔw?, -aw?		rattan cane	*rey > yi
mortar	*g-sum > θəi	get, obtain	*ney > ní
warm	*lum > ləi	boiled rice	*mey > mì
stone	*r-lun > low	*-ow > -u	
brain	*nuk > nɔw?	female	*mow > mu
enter	*nup > nəw?	thorn	*tsow > chú

Common linguistic features of Sino-Tibetan languages are as follows:
Monosyllabicity: the majority of words in all Sino-Tibetan languages are monosyllabic or one syllable; the exceptions appear to be secondary.

Tonality: Most Sino-Tibetan languages possess lexically contrastive pitches or tones.

Affixation: Most Sino-Tibetan languages can be shown to have at one time possessed derivational and morphological affixes which can change or modify the meaning of the main stem of a word.

Classifiers: All Sino-Tibetan languages have classifier systems. Classifiers are morphemes or words whose function is to indicate the semantic class to which nouns belong. For example, in Sgaw Karen, [beʔ²¹] is the classifier used for marking of lexical items that share semantic feature [+flatness], no matter what shapes or sizes the objects have. Thus, leaves, mats, winnowing trays, blankets, the moon, tortoises, knives, etc., are assigned to the same noun class, since all of these nouns are classified by [beʔ²¹].

Word order: Chinese and Karen have Subject-Verb-Object order and modifier-modified, whereas Tibeto-Burman languages are Subject-Object-Verb and modified-modifier.

4.1.1 Chinese (Sinitic)

The Sinitic languages fall into a Northern and a Southern group. Mandarin dialects belong to the Northern group, and the Southern group comprises Wu, Hsiang, Kan, Yüeh and Min. Haw or Yunnanese Chinese is actually a Mandarin dialect. Cantonese is a Yüeh language; Tae Chiw, Hokkien and Hainanese belong to Southern Min, and Hakka is a Kan language.

To help the reader get some ideas about the characteristics of Chinese languages, a brief linguistic description of Tae Chiw (Swatow dialect) will be given as an example.

Tae Chiw (Swatow dialect) (Gyarunsut, 1983)

Sound system

Initial consonants: p t k ʔ ph th kh b g ts tsh
s h m n ŋ w l j

Final consonants: p k ʔ m ŋ w j

Vowels:

<u>Ordinary</u>				<u>Nasalized</u>			
i	-	u		ĩ	ĩ̃	ũ	
e	-	o		ẽ	-	õ	
	a				ã		
ia	io	ue	ua	iã	iõ	uẽ	uã

Tones:

Tone 1	=	Mid level (33)
Tone 2	=	Low level (11,22 in checked syllables)
Tone 3	=	Low falling (21)
Tone 4	=	High falling (51)
Tone 5	=	High level (55)
Tone 6a	=	Low rising (24)
Tone 6b	=	Mid falling (32)

Tone sandhi rules:

Tone 2	>	5	} When followed by any tone
Tone 4	>	6	
Tone 5	>	3	
Tone 5	>	2 (in checked syll.)	
Tone 6a	>	6b	

Word order:Subject-Verb-Object

- a) now¹ kĩa⁴ tua³ tsɿaw⁴ 'A child is shooting a bird.'
child shoot bird
- b) ʔaj⁵ phaʔ⁵ kĩa⁴ 'The mother hits her son.'
mother hit child
- c) ʔua⁴ boj⁶ tsɿ¹ tsheʔ² 'I bought a book.'
I buy book

Modifier-Modified (when $\left\{ \begin{array}{l} \text{NP} = \text{N} + \text{N} \\ \text{NP} = \text{ADJ} + \text{N} \end{array} \right\}$)

NP = N + N

- a) koj¹ nɿŋ⁶ 'chicken egg'
chicken egg

- b) mak² tsap² ' tears '
 eyes water
- c) tɪŋ³ nan² tsiw⁴ ' Chinese liquor '
 Chinese liquor

NP = ADJ + N

- a) ʔow¹ kaw⁴ ' a black dog '
 black dog
- b) puɟ² tɪ¹ ' a fat pig '
 fat pig
- c) ɲia⁶ tsa¹ bow⁴ ' a pretty woman '
 pretty woman

Modified-Modifier (when VP = V + ADV)

VP = V + ADV

- a) ɲia⁶ tsoʔ⁵ ' very pretty '
 pretty very
- b) kla² me⁴ ' walk quickly '
 walk quickly
- c) tsaw⁶ maŋ³ ' run slowly '
 run slowly

Numeral-Classifier-Noun

- a) sa¹ tsiaʔ⁵ tsiaw⁴ ' three birds '
 3 clf. bird
- b) si⁵ liap² nɪŋ⁶ ' four eggs '
 4 clf. egg
- c) ɲow⁶ ki¹ pik² ' five pens '
 5 clf. pen

4.2 Tibeto-Burman

Most of the Tibeto-Burman languages spoken in Thailand belong to

the Lolo-Burmese subgroups. The three major Loloish languages of Thailand are Lahu, Lisu and Akha. Lahu and Lisu belong to the Central Loloish subgroup; Akha, Bisu, Mpi and Ugong are included in the Southern Loloish subgroup.

The Loloish languages have complex tonal systems and quite a large number of vowels; syllable-initial consonant clusters are rare; and syllable-final consonants are absent. The following is a brief linguistic description of Mpi.

Mpi (Duanghom, 1980)

Sound system

Initial consonants: p t c k ʔ ph th ch kh m n ɲ ŋ
f s h w l j pj phj tw tj kw kj
khw khj mj nj hj

<u>Vowels:</u>	<u>Ordinary</u>	<u>Laryngealized</u>	<u>Nasalized</u>	<u>Laryngealized and Nasalized</u>
i	ɯ	u	ĩ	ũ
e	ɛ	o	ẽ	õ
a	ɑ	ã	ã	ã
iu	ai		ĩ	õĩ

Tones: Tone 1 = High level (55)
Tone 2 = Mid level (33)
Tone 3 = Low level (11)
Tone 4 = High rising-falling (453)
Tone 5 = Mid rising-falling (342)
Tone 6 = Low rising (14)

Tone sandhi rules:

Rule 1 : Odd numbered tones (1, 3, 5) when following tone 2 (only in negative prefix ma² 'not') will become even-numbered tones (2, 4, 6):

2 1 > 2 2 2 3 > 2 4 2 5 > 2 6

Rule 2 : Odd numbered tones (1, 3, 5) in especially verbs, when preceding any tones in auxiliaries or particles will become even-numbered tones (2, 4, 6); for example,

<u>1</u> 1 > <u>2</u> 1	<u>1</u> 2 > <u>2</u> 2	<u>3</u> 3 > <u>4</u> 3
<u>3</u> 4 > <u>4</u> 4	<u>5</u> 5 > <u>6</u> 5	<u>5</u> 6 > <u>6</u> 6

Word order:

Subject-Object-Verb

- a) la² mi² pi² khw³ ' A girl is playing a flute.'
 girl flute play
- b) hē⁴ ?i⁴ lō⁶ s₁¹ ' A vulture killed a snake.'
 vulture snake kill

Modifier-Modified (when NP = N + N)

NP = N + N

- a) mā⁴ lā² mi² ' a Burmese girl '
 Burmese girl
- b) mi² khwi² ' smoke (caused by a fire) '
 fire smoke

Modified-Modifier (when $\left\{ \begin{array}{l} \text{NP} = \text{N} + \text{ADJ} \\ \text{VP} = \text{V} + \text{ADV} \end{array} \right\}$)

NP = N + ADJ

- a) hō² mju⁴ ' cooked rice '
 rice cook
- b) wa² thy³ ' a fat pig '
 pig fat

VP = V + ADV

- a) phai⁶ ka⁴ nē⁴ ' really astringent '
 astringent really
- b) ?ā² ho⁶ mī³ ' It rains continually but gently.'
 rain gently

Noun-Numeral-Classifier

- a) na⁴ pi² po⁶ ' two guns '
- gun 2 clf.
- b) ko⁴ pi² ti⁴ ' two grains of rice '
- rice 2 clf.

4.3 Karen

The largest Karen group in Thailand is the Sgaw. The next largest groups are the Pwo (Pho), Bwe (B'ghwe or Palaychi) and Taungthu (or Pa-O), respectively. The last two groups, the Bwe and Taungthu, have recently settled in Maehongsorn Province. The following is a brief linguistic description of the Sgaw Karen dialect which is spoken in Ban Yang Kham Nu, Muang District, Chiengrai Province. The analysis presented here is based on my fieldnotes which were collected during February 25-March 5, 1985. The dialect that I had an opportunity to work on is similar to R.B.Jones' Bassein Sgaw.

Sgaw Karen (Ban Yang Khum Nu) (L. Thongkum, unpublished study)

Sound system

Initial consonants: p t c k ʔ ph th ch kh b d
 m n ɲ (ŋ)⁴ s z x ɣ h w(u-v)
 r l dw lw sw zw nw chw kw
 khw ɣw pɣ phɣ bɣ cɣ chɣ pl
 phl bl kl khl kr

Vowels: i e ɛ ɤ ə a u o ɔ

Tones: Tone 1 = High rising-falling (453)
 Tone 2 = Mid level (33)
 Tone 3 = Mid falling (31)
 Tone 4 = High level (44)
 Tone 5 = Low level (22)

My analysis of Sgaw Karen tones differs from the one proposed by Jones (1961). Jones postulates three tones (high, mid, low) and one final consonant /-ʔ/. In my opinion, it is a better solution to say that Sgaw Karen has five tones but no final. This dialect of Sgaw Karen has two kinds of phonation type: normal voice (vibration of the vocal cords) and breathy voice (arytenoids apart, ligamental vocal cords vibrating), which are the properties of Tone 1-4-5 and Tone 2-3 respectively. The phonetic correlates of Sgaw Karen tones are as follows (see Table 4):

Table 4 : Phonetic correlates of Sgaw Karen tones

Tone	Pitch	Phonation Type	Vowel Length	Vowel Quality	Syllable Ending
1	453	normal voice	half long	normal	-ø
2	32~33 ~34	breathy voice (slightly)	half long	normal	-ø~h
3	31	breathy voice (heavily)	half long	raised	-h
4	44~45	normal voice	short	normal	-ʔ
5	22~21	normal voice	short	normal	-ʔ

Tone sandhi: There are only few cases of tone sandhi. From my corpus, I could find only two cases; they are as follows:

Rule 1 : Tone of prefix /ʔa-/ will be 4 or 5 depending upon tone in the stem following it, i.e.

/ʔa-/ > /ʔa-⁵/ before Tone 1, 2, 4, e.g.

a) tho³ ʔa⁵ nɔ¹ ' beak of a bird '

b) ʔa⁵ chɔ² ' chicken '

c) ʔa⁵ sa⁴ ' heart '

/ʔa-/ > /ʔa-⁴/ before Tone 3, 5, e.g.

a) ʔa⁴ zɪ³ thu³ ' house pole '

b) ʔa⁴ di⁵ ' egg '

Rule 2 : Tone of the word meaning 'one, single' will be 4 or 3 depending upon tone in the following word, i.e.

/tə/ > /tə³/ before Tone 1, 2, 4, e.g.

- a) lɛ² tɛ³ ɣa² ' go alone '
- b) phɔ² tɛ³ phu⁴ ' one flower '

/tə/ > /tə⁴/ before Tone 3, 5, e.g.

- a) se³ tɛ⁴ thu³ ' one tree '
- b) de⁵ tɛ⁴ be⁵ ' one frog '

Word order:

Subject-Verb-Object

- a) za² tha⁴ che² ' I am weaving cloth.'
I weave cloth
- b) chwi³ ʔɔ² thi⁴ ' A dog is drinking water.'
dog drink water

Modifier-Modified (when NP = N + N)

NP = N + N

- a) chɔ² (ʔa⁴) di⁵ ' chicken egg '
chicken egg
- b) (za²) cə³ thɔ⁴ ' my pig '
my pig

Modified-Modifier (when $\begin{cases} \text{NP} = \text{N} + \text{ADJ} \\ \text{VP} = \text{V} + \text{ADV} \end{cases}$)

NP = N + ADJ

- a) chwi³ (ʔa⁵) su² ' a black dog '
dog black
- b) de⁴ do⁵ ' a big house '
house big

Noun-Numeral-Classifier

4.3 Tai-Kadai

Almost all Tai dialects spoken in Thailand belong to the South-western branch of the Tai language family. Saek (or Thraek), a Northern Tai language, is the only exception. Central Tai languages are not found in Thailand. To demonstrate the linguistic characteristics of Tai languages, a brief description of Nyo will be given.

Nyo (That Choeng Chum dialect) (Jodking, 1980)

Sound system

Initial consonants: p t c k ʔ ph th kh b d m n
 p n s h w l i

Final consonants: p t k ʔ m n ŋ w j

Vowels:

<u>Tones</u> :	Tone 1	=	Low rising (25)
	Tone 2	=	Mid level (33)
	Tone 3	=	Mid falling (31)
	Tone 4	=	High rising-falling (453)

Word order:Subject-Verb-Object

- a) phɔɔ⁴ haj³ ɣɔn² ' Father gave (me) the money.'
father give money
- b) khɔj³ hen¹ maa¹ ' I saw a dog.'
I see dog
- c) laaw² kin¹ paa¹ ' He eats fish.'
he eat fish

Modified-Modifier (when $\left\{ \begin{array}{l} \text{NP} = \text{N} + \text{N} \\ \text{NP} = \text{N} + \text{ADJ} \\ \text{VP} = \text{V} + \text{ADV} \end{array} \right\} \text{)}$

NP = N + N

- a) khaj³ kaj³ ' chicken egg '
egg chicken
- b) lep³ muu² ' finger nail '
nail hand

NP = N + ADJ

- a) huən² paj² ' a big house '
house big
- b) mɛɛ⁴ piŋ² ɲaam² ' a beautiful woman '
woman beautiful

VP = V + ADV

- a) ɲaən⁴ waj²- waj² ' walk quickly '
walk quickly
- b) kin¹ saa⁴ ' eat slowly '
eat slowly

- c) cep² khənat³ ' really hurt '
hurt very

Noun-Numeral-Classifier

- a) man² sɔɔŋ¹ huə¹ ' two potatoes '
potato 2 clf.
- b) muŋ⁴ sɔɔŋ¹ daəŋ¹ ' two mosquito nets '
mosquito 2 clf.
- c) siin⁴ saam¹ tɔɔŋ³ ' three pieces of meat '
meat 3 clf.

4.4 Austronesian (Malayo-polynesian)

Austronesian languages are divided into two major subgroups: Western or Indonesian branch and Eastern or Oceanic branch. The Western branch, which is our main concern here, comprises Malay, Sundanese, Madurese, Javanese, Balinese, Tagalog and some other 200 languages. Local Malay dialects and Moken spoken in the South of Thailand also belong to the Western branch. Western Austronesian languages are spoken mainly in Malaysia, Indonesian, the Philippines, Madagascar and Northern Celebes; however, languages of the Chamic group, such as Rade, Curu, Jarai, etc. are spoken in Vietnam and Cambodia, and the Atayalic languages are spoken in Formosa.

In Comparison with other Southeast Asian languages, Austronesian languages seem to have the most complex morphology. Affixation, reduplication and compounding are common morphological processes. Four word classes may be distinguished according to their syntactic and morphological behavior: nominals (nouns, pronouns, classifiers, etc.), verbals (transitive verbs, intransitive verbs, copulatives, etc.), adverbials (adverbs of time, adverbs of manner, etc.) and particles (numerals, quantifiers, prepositions, etc.). The first three classes exhibit a more complex morphological structure.

Affixation: There are four types of affixes: prefixes, infixes, suffixes, and circumfixes (discontinuous combination of prefixes and suffixes); for

example,

a)	jinak	'to be tame'	>	<u>pen</u> jinak	'decoy, tamer'
b)	tali-tali	'ropes'	>	tali- <u>tem</u> ali	'all kinds of ropes'
c)	seni	'art'	>	seni <u>man</u>	'artist'
d)	rumah	'house'	>	<u>perumahan</u>	'housing'

Reduplication: Reduplication of a noun or verb is derivational. Two kinds of reduplication can be found: partial reduplication and complete reduplication; for example,

Complete reduplication:

budak	'child'	>	budak-budak	'children'
hitam	'dark'	>	hitam-hitam	'very dark'

Partial reduplication:

rumah	'house'	>	mah-rumah	'houses'
angkat	'lift(v.)'	>	ek-angkat	'lift repeatedly'

Compounding: A compound form is a construction that has two or three free forms as its constituents; for example,

ayah	'father'+	tua	'old'	>	ayah tua	'eldest uncle'
maha	'big' +	siswa	'pupil'	>	maha siswa	'student'

A brief description of Pattani Malay (a Maley dialect spoken in Pattani Province) will be given as an example of Western Austronesian languages.

Pattani Malay (Faculty of Humanities, Songklanagarintra University)

Sound system

Initial consonants :

p	t	c	k	ph	th	ch	kh	b	d	ɟ
g	m	n	ɲ	ŋ	f	θ	s	x	h	ð
z	v	y	w	r	l	j	pp	tt	cc	kk
bb	dd	ɟɟ	gg	mm	nn	ɲɲ	ŋŋ	ss	yy	
ww	ll	jj								

Final consonants : ŋ h ?

<u>Vowels</u> :	<u>Ordinary</u>			<u>Nasalized</u>			<u>Diphthongs</u>	
	i	+	u	ĩ	-	ũ	ai	au
	e	-	o	-	-	-	ae	ao
	ɛ	a	ɔ	ẽ	ã	õ	aɛ	aɔ
							aai	aaui

Word order:

Subject-Verb-Object

- a) ibu dukon anɕh ' The mother is carrying her child.'
- mother carry child
- b) bapɔ? katɔ? gɔdu? ' Father is beating a drum.'
- father beat drum
- c) demɔ bunuh gagɔ? ' You killed a crow.'
- you kill crow

Modified-Modifier (when $\left\{ \begin{array}{l} \text{NP} = \text{N} + \text{N} \\ \text{NP} = \text{N} + \text{ADJ} \\ \text{VP} = \text{V} + \text{ADV} \end{array} \right\}$)

NP = N + N

- a) kɔbon gɔtɕh ' a rubber plantation '
- garden rubber
- b) ula bisɔ ' a poisonous snake '
- snake poison
- c) ibu aɛɕ ' a hen '
- mother chicken

NP = N + ADJ

- a) umɕh buyɔ? ' an old house '
- house old
- b) gigi buboh ' false teeth '
- tooth false

- c) ike k+ĩĩ
fish dry ' dry fish '

VP = V + ADV

- a) layĩ d+yah
run quickly ' run quickly '
- b) pusĩ k+ĩĩĩĩ
twirl around ' twirl around '
- c) layĩ hapo-hapo
run slowly ' to gallop '

Noun-Numeral-Classifier

- a) pase s+ c+ko?
sand 1 handful ' a handful of sand '
- b) k+ye-to tigo buwch
car 3 clf. ' three cars '
- c) nno pa? bute
coconut 4 clf. ' four coconuts '

4.5 Miao-Yao

This family consists of two languages, Miao and Yao, and each comprises numerous dialects. The greatest concentration of Miao-Yao is in the Southern provinces of China: Kwangsi, Kwangtung, Kweichow and Yunnan, North Vietnam, northern Laos and northern Thailand. The linguistic affiliation of Miao-Yao with other Southeast Asian language families is open to doubt, as is true of Tai-Kadai, i.e. Chinese linguists place it in the Sino-Tibetan phylum, whereas Western linguists have inclined to include it in the Austro-Tai superstock.

Miao living in Thailand can be divided into two major sub-groups: Hmong Deaw (White Miao) and Hmong Njua (Green Miao). Miao dialects spoken in Thailand belong to the South-West subbranch of Western Miao, and the Yao of Thailand speak Mien dialects.

Among the minority languages of Thailand, Miao-Yao is well-known for its complex initials. Similar to Sino-Tibetan and Tai-Kadai this linguistic group is tonal and monosyllabic. To demonstrate the characteristics of this language family, some linguistic features drawn from White Miao will be given as follows:

White Miao (Ratanakul, 1975 & Mottin, 1978)

Sound system

Initial consonants : p t c k q ? ph th ch kh
 qh d dh m n p f s q h v
 z ts tʃ tɕ tsh tʃh tɕh l j
 mb mph ml nth nd nts ntʃ ntɕ
 ntsh ntʃh ntɕh nch nj nk Nq
 Nqh hm hn hp hl sj pl phl
 mbl hml mphl

Final consonants : ŋ ?

Vowels : i e ɛ a u o ia ai aɪ au ua

Tones : Tone 1 = High level (55)
 Tone 2 = Mid level (33)
 Tone 3 = Lower mid level (22)
 Tone 4 = Low level (11)
 Tone 5 = High falling (52)
 Tone 6 = Low falling (21)
 Tone 7 = Mid rising (35)

Word order:

Subject-Verb-Object

- a) ku¹ cho¹ tʃe⁷ ' I swept the house.'
 I sweep house
- b) nɪ³ ndau³ ku¹ ' He hits me.'
 he hit I

Modified-Modifier (when $\left\{ \begin{array}{l} \text{NP} = \text{N} + \text{N} \\ \text{NP} = \text{N} + \text{ADJ} \\ \text{VP} = \text{V} + \text{ADV} \end{array} \right\}$)

NP = N + N

- a) tʃo¹ mble⁵ ' cluster of rice plants '
cluster rice
- b) qe² qai¹ ' chicken egg '
egg chicken

NP = N + ADJ

- a) tʃho⁷ ndua⁶ ' a torn shirt '
shirt torn
- b) so⁷ lia¹ ' red thread '
thread red

VP = V + ADV

- a) mu³ ke⁷ qen¹ ' walk slowly '
walk slowly
- b) khia⁷ ntɔa⁴ ' run quickly '
run quickly

Numeral-Classifier-Noun

- a) ʔi¹ lu¹ po¹ ʔa⁷ ' a lump of soil '
1 clf. soil
- b) pe¹ tu³ mi⁷ ' three cats '
3 clf. cat

4.6 Austroasiatic

This superstock comprises about 150 languages, and each language has numerous dialects. Mon, Khmer and Vietnamese are culturally the most important and have the longest recorded histories which can be dated back many centuries. The rest are minority languages spoken in Thailand, Burma, Laos, Vietnam, Cambodia, Malaysia, South China and Eastern India. The two major language families of Austroasiatic superstock are Munda and Mon-Khmer. Only Mon-Khmer will be considered in this present study because

there are no speakers of Munda languages in Thailand.

Mon-Khmer speaking tribes have been regarded as the original inhabitants of mainland Southeast Asia. To understand Southeast Asian peoples and cultures well, we need to understand Mon-Khmer languages and cultures first. This language family is of great importance as a linguistic substratum for all Southeast Asian languages.

Diffloth (1980) classifies Mon-Khmer languages into twelve main branches (see Figure 3). It is very fortunate that eight branches of Mon-Khmer can be found in Thailand: Khmer, Monic, Katuic, Palaungic, Khmuic, Pearic, Aslian and Viet-Muang (only Vietnamese).

Only a few Mon-Khmer languages are tonal; they are Vietnamese, Sam Tao (Plang), Northern Khmu' dialects, Samre, etc. The rest can be classified into two major types: registered languages that have distinctive phonation types, such as Mon, Nyah Kur, Kui (Suai), So, Bru, etc., and non-tonal languages which have neither tones nor registers, such as Mla Bri', Lavia', Aslian, etc.

Originally, most Mon-Khmer words contained two syllables: major (or stressed) syllable preceded by minor (or unstressed) syllable. An extraordinary variety of vowels can be found in major syllables; vowels in minor syllables are rather limited. Prefixes and infixes are quite common, although in most cases, affixation is not active anymore. Elaborate expressions by means of reduplication are also typical. Classifiers are secondary in comparison with Tai-Kadai, Sino-Tibetan, Miao-Yao and Austronesian. To demonstrate the linguistic characteristics of Mon-Khmer languages, a brief description of Bru will be given.

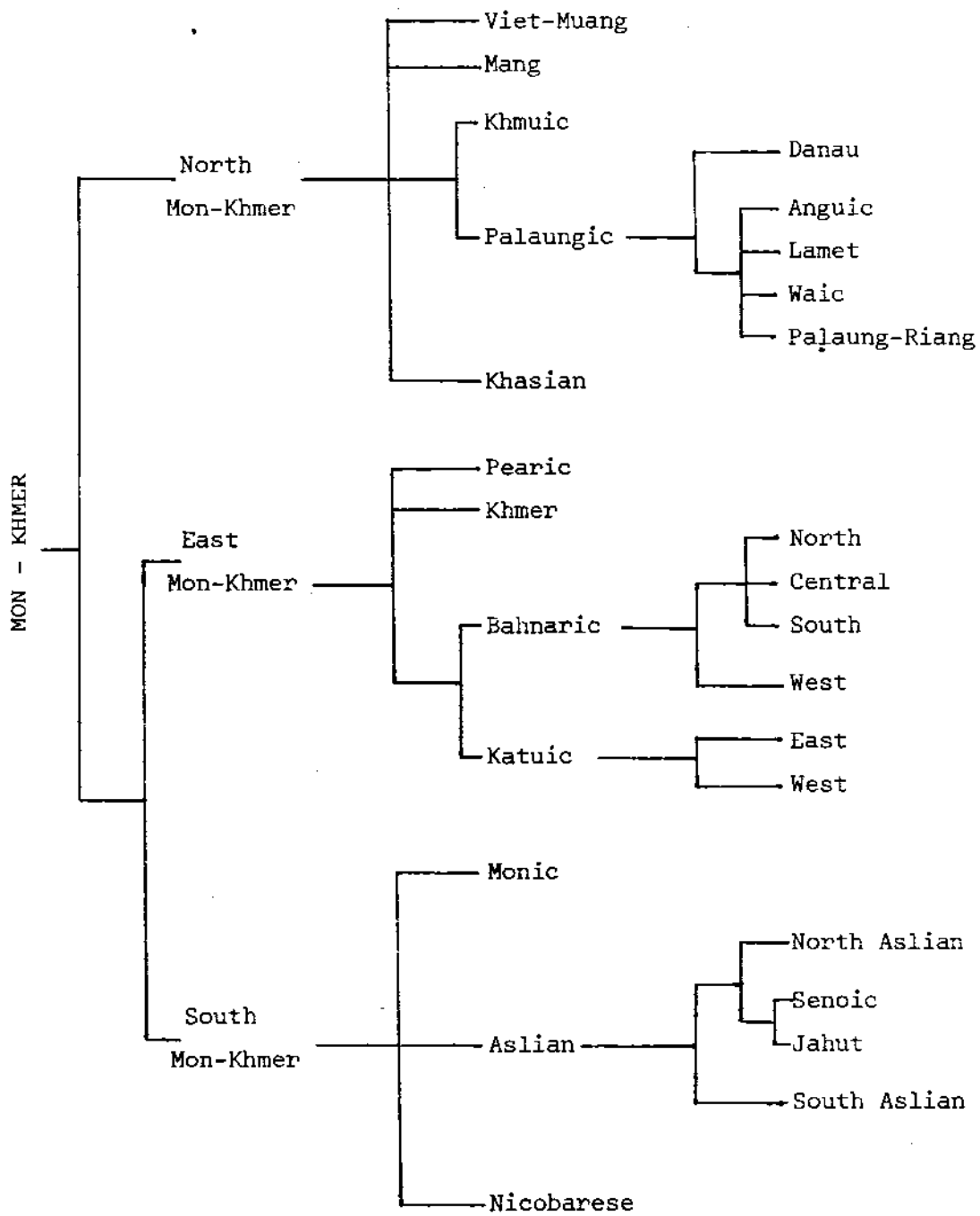
Bru (L. Thongkum & see Puengpa 1980)

Sound system

Initial consonants : p t c k ? ph th kh b d m
 n p ŋ s h w l j pr pl br
 bl tr thr kr kl

Final consonants : p t k ? h m n ŋ w? wh j? jh

Figure 3 : Twelve branches of Mon-Khmer language family

(after Gerard Diffloth)

Vowels : i ii e ee ɛ ɛɛ a aa ʊ ʊʊ ɿ ɿɿ ʌ ʌʌ
 ɔ ɔɔ u uu o oo ɔ ɔɔ iə ia we ue ua

Registers : Register 1 = slightly creaky voice, higher pitch (')
 Register 2 = breathy voice, lower pitch, onglide
 of low vowels (`)

Word order:

Subject-Verb-Object

- a) ʔacɔɔ wuu-wájh sɔɔ ' The dog wags its tail.'
 dog wag tail
- b) ntɔw cɛh ɬampuuʔ ' He is paring bamboo strips.'
 he pare bamboo strip
- c) tapáa cíik mùaŋ ' A snapping turtle tore the net.'
 snapping tear net
 turtle

Modified-Modifier (when $\left\{ \begin{array}{l} \text{NP} = \text{N} + \text{N} \\ \text{NP} = \text{N} + \text{ADJ} \\ \text{VP} = \text{V} + \text{ADV} \end{array} \right\}$)

NP = N + N

- a) kréʔ ntrùəj ' chicken's dung '
 dung chicken
- b) sarɔɔɬ kusán ' a cast-off snake skin '
 cast-off skin snake
- c) sájʔ taríaʔ ' buffalo meat '
 meat buffalo

NP = N + ADJ

- a) príat céen ' ripe bananas '
 banana ripe
- b) ʔajàʔ takón ' a spinster '
 woman unmarried
- c) taríaʔ paríəŋ ' a black buffalo '
 buffalo black

$$VP = V + ADV$$

- a) racan ?wak-?at ' laugh merrily '
laugh merrily
- b) mia can ' rain heavily '
rain heavily

Noun-Numeral-Classifier

- a) tabóŋ sɿŋ lùm ' five faggots of torches '
 torch 5 clf.
- b) ŋkùŋ páj kantòŋ ' three bowls of small eggplants '
 eggplants 3 clf.

5. Writing systems

Many of the minority groups in Thailand are people with preliterate cultures. Only a few of them have a long written tradition. The Indic-based scripts used by Tai Yai (Shan, Ngiao), Lü, Khün, Mon and Khmer speaking peoples can be dated back many hundred years (see Samples 1-5).⁵

Sample 1 : Shan script

[illegible]

Sample 2 : Lü script

နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ
 နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ
 နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ နွေ့ၤၤ

Sample 3 : Khün script

ရဲကွဲင်ဒဲင်နွံ ပံင်ဒွဲဒဲးသသုၤ။ ဖျဲးညံးမုၢ်မုၢ်
 ကွဲးဝဲၤနွံ နွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံ ၥ ဝဲၤတုၤဒဲး
 နွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံ နွံနွံ
 နွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံ နွံနွံ
 နွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံ နွံနွံ

Sample 4 : Mon script

ညးဗေင်ပွဲၤပွဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤ
 ဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤ
 ဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤ
 ဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤ
 ဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤ

Sample 5 : Khmer script

မာ်ဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤဝဲၤ ၣ နေၤတဲၤမၤတဲၤမၤတဲၤမၤတဲၤမၤတဲၤ ၣ ၣ
 လောကၤတၢ်ပုၤပုၤပုၤပုၤပုၤပုၤပုၤပုၤ ၣ နွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံ
 နွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံ ၣ နွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံနွံ

Thai is the medium of instruction in schools all over the country. The Government's policy of assimilation indirectly encourages minority peoples to learn to read and write Thai. However, the majority of them are still illiterate. To promote literacy among the minorities, writing systems based on Thai orthography have also been developed by Christian missionaries and Tribal Research Center staff (see Sample 6).

Some minority groups have more than one writing system. For example, the Sgaw Karen have used three kinds of orthography: Burmese-based, Roman-based and Thai-based ones. About 1830, a missionary named Jonathan Wade devised a writing system which based on the Burmese alphabet for Paganyaw (Sgaw Karen). That Paganyaw writing system has gained wide spread use among the Sgaw Karen both in Burma and Thailand (see Sample 7). In addition to the traditional writing system shown above, Roman-based and Thai-based scripts for writing Sgaw Karen were also developed. The Roman-based orthography was prepared by Father Joseph Seguinotte in 1954 (see Sample 8) and the Thai-based one by Pravit Phothi-Art in 1980.

Thai-based orthographies for writing minority languages seem to be the most accepted in Thailand even among Christian missionaries (see Table 5). In fact, there are no other better choices because the Thai Government is very firm about the policy of assimilation. The best way for the minority language people to become Thai is through formal education, and the ability to read and write their own languages written in Thai script is a stepping stone to literacy in Thai, the national language, which is the medium of instruction in schools.

6. Usefulness of language study for ethnologists

Language, culture and society are intimately connected. There is no way to understand peoples with different cultures unless we understand their languages well first. The clearness of thought of a people depends greatly upon their language; for example, it is very difficult to discuss colours with the Mla Bri' because basically they have only four colour terms:

(from Smalley, 1976)

ဒီးပုၤနဲၤတၢ်စဉ်ပုၤကွၢ်ဒီးယုၣ်စူးလၢန့ၣ်ကဒီးဆူကပုၤ
 နီၣ်အပူၤ, ဒီးယုၣ်ဟ့ၣ်လၢအအိၣ်လၢဟံၣ်ပုၤလီၤ-
 ဒီးပုၤအိၣ်ဖီၣ်ဖီၣ်တၢ်ကီၢ်ခါအါၤ, တုၤအလီၢ်တအိၣ်
 လၢဟံၣ်, လၢကွၢ်စၢၤထံးဒၣ်လၢန့ၣ်တအိၣ်လၢဟံၣ်
 လီၤဒီးစံးတၢ်တၢ်လီၤအါလၢတၢ်အကလုာ်ကထံးလီၤ.

Sample 8 : Sgaw Karen in Roman script

(from Smalley, 1976)

Table 5 : Types of writing systems recently devised for minority languages

Minority Language	Chinese Character	Roman-based orthography	Thai-based orthography	Burmese-based orthography	Tai Yuan-based orthography	Invented script
Miao			x			x
Yao	x		x			
Lisu			x			x
Lahu		x	x			
Akha			x			
Sgaw Karen		x	x	x		
Pwo Karen			x			
T'in			x			
Kui			x			
Lav ^{ia}			x			
N. Khmer			x			
Khm ^u			x		x	
So			x			
Urak Lawoi?			x			

balak	' light colour '	thuk wek	' dark colour '
b+nlɪŋ	' colour of green fruit or leaf '	leŋ	' colour of ripe fruit '

Thus, any colours will be classified by the Mla Bri' into one of the four categories as follows:

balak	thuk wek	b+nlɪŋ	leŋ
white, ivory, pink, pale blue, pale green, silver gray, lavender, beige, etc.	black, brown, navy blue, dark green, gray, purple, etc.	green, blue, turquoise, etc.	yellow, gold, orange, red, maroon, etc.

This colour scheme seems sufficient for jungle people like the Mla Bri' to get along with their simple way of life. On the other hand, this group of people have three words meaning 'to eat': ?ɪ? 'to eat rice' , pɔj 'to eat fruit and vegetables, and boŋ 'to eat flesh'. Why do they need three words for their consuming business? It seems luxurious when their cuisine is not sophisticated at all. To answer this kind of question, ethnologists need help from linguists and vice versa. Boas (1966) points out the relations between linguistics and ethnology as follows:

.....If ethnology is understood as the science dealing with the mental phenomena of the life of the peoples of the world, human language, one of the most important manifestations of mental life, would seem to belong naturally to the field of work of ethnology,.....

(Boas, 1966:17)

.....from practical, as well as from theoretical, points of view, the study of language must be considered as one of the most important branches of ethnological study, because, on the

one hand, a thorough insight into ethnology can not be gained without practical knowledge of language, and, on the other hand, the fundamental concepts illustrated by human languages are not distinct in kind from ethnological phenomena; and because, furthermore, the peculiar characteristics of languages are clearly reflected in the views and customs of the peoples of the world.

(Boas, 1966:22)

Footnote

¹ According to the survey conducted by Social Welfare Department of the Ministry of Interior in 1983, there are about twenty hill tribes living scattered in West and North Thailand. However, only six tribes: Karen, Lisu, Lahu, Akha, Miao and Yao, have been regarded by the Government as important ethnic minorities. Recently, three more Mon-Khmer tribes have been included: Lua'(Lavia'), T'in(Mal-Phrai) and Khmu'.

² For linguist the word 'dialect' means 'a form of speech used by a well-defined geographical and/or sociological subset of a larger speech community' (Matesoff 1983:57)

³ This can also be explained in terms of language innovation.

⁴ Dorso-velar nasal /ŋ/ is rare. Only a few words used by old people have this sound as initial consonant.

⁵ By courtesy of Mr. Mahak Samoepitak.

References

- Benedict, Paul K. 1942. Thai, Kadai, and Indonesian: a new alignment in South-Eastern Asia. *American Anthropologist* 44. 576-601.
- _____. 1972. *Sino-Tibetan: a Conspectus*. Cambridge: Cambridge University Press.
- _____. 1975. *Austro-Thai Language and Culture, with a Glossary of Roots*. New Haven: Human Relations Area Files Press.
- Boas, Franz. 1964. Linguistics and ethnology. In Dell Hymes (ed.), *Language in Culture and Society*, pp. 15-26. Tokyo: John Weather Hill, Inc.
- Bradley, David. 1983. Identity: the persistence of minority groups. In John McKinnon & Wanat Bhruksasri (ed.), *Highlanders of Thailand*, pp. 56-86. Kuala Lumpur: Oxford University Press.
- Burutphat, Khachatphai. 1983. Minority Groups in Thailand and National Security. Bangkok: Phrae Phitthaya. (in Thai)
- Dhiravegin, Likhit. 1978. Minority Groups in Thailand. Bangkok: Phrae Phitthaya. (in Thai)
- Diffloth, Gerard. 1974. Austro-Asiatic languages. In *The New Encyclopaedia Britannica*, Vol. 2, pp. 480-484.
- _____. 1984. The Nyah Kur language, old Mon, and the kingdom of Dvāravatī. In *Science of Language* 4. 42-61. (see also the Thai version in *Aksorn-sart* 12.1 (1980): 54-85)
- Duangchan, Phaibun. 1980. *Sagai: King of the Mountains and Jungle Herbs*. Bangkok: Anongsin. (in Thai)
- Duanghom, Srinuan. 1976. *Mpi-Thai-English Dictionary*. Bangkok: Indigenous Languages of Thailand Research Project, Central Institute of English Language, Office of State Universities.

- Egerod, Søren. 1974. Sino-Tibetan languages. In *The New Encyclopaedia Britannica*, Vol.16, pp. 796-806.
- Gainey, Jerry W. and Theraphan L. Thongkum. 1977. *Language Map of Thailand and Handbook*. Bangkok: Indigenous Languages of Thailand Research Project, Central Institute of English Language, Office of State Universities.
- Gyarunsut, Pranee. 1983. Chinese loanwords in Modern Thai. M.A. Thesis, Chulalongkorn University, Bangkok. (in Thai)
- Hassan Abdullah. 1974. *The Morphology of Malay*. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa Dan Pustaka.
- Institute of Population Studies. 1983. 1983 Population Census. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Jodking, Wutichai. 1980. Some characteristics of the Yo language at Sakon Nakhon. M.A. Thesis, Mahidol University, Bangkok.
- Jones, Robert B. 1961. *Karen Linguistic Studies*. California: University of California Press.
- Khrüahong, Prathüan. 1981. Sea Dyaks (Sea Gypsies) in Thailand. Bangkok: Bannakit. (in Thai)
- Koowatthanasiri, Kanjana. 1981. The tones of Nyo. M.A. Thesis, Chulalongkorn University. (in Thai)
- Kunstadter, Peter, ed. 1967. *Southeast Asian Tribes, Minorities, and Nations*. New Jersey: Princeton University Press.
- Lebar, Frand M. et al. 1964. *Ethnic Groups of Mainland Southeast Asia*. New Haven: Human Relations Area Files Press.
- Li, Fang-Kuei. 1974. Tai languages. In *The New Encyclopaedia Britannica*, Vol.17, pp. 989-992.
- Matisoff, James A. 1983. Linguistic deversity and language contact. In John McKinnon & Wanat Bhruksasri (ed.), *Highlanders of Thailand*, pp. 56-86. Kuala Lumpur: Oxford University Press.

- McKinnon, John and Wanat Bhruksasri. 1983. *Highlanders of Thailand*.
Kuala Lumpur: Oxford University Press.
- Mottin, Jean. 1978. *Elements de Grammaire Hmong Blanc*. Bangkok: Don
Bosco Press.
- Pattani Malay-Thai Dictionary. n.d. Faculty of Humanities, Songkhlanaga-
rintra University, Pattani. (mimeographed)
- Pawley, Andrew K. 1974. Austronesian languages. In *The New Encyclopaedia
Britannica*, Vol.2, pp. 484-494.
- Phothi-Art, Pravrit. 1980. *Karen Conversation*. Bangkok: Social Welfare
Department, Ministry of Interior.
- Purnell, Herbert C., Jr. 1965. *Phonology of a Yao dialect*. M.A. Thesis,
the Hartford Seminary Foundation, Connecticut.
- Ratanakul, Suriya. 1975. *Thai-Meo and English-Meo Dictionary*. Bangkok:
Asian Languages Program, Mahidol University. (manuscript)
- Ruhlen, Merritt. 1975. *A Guide to Languages of the World*. Stanford:
Language Universals Project, Stanford University.
- Smalley, William A., ed. 1976. *Phonemes and Orthography: Language Planning
in Ten Minority Languages of Thailand*. (Pacific Linguistics Series
C-No. 43.) Department of Linguistics, Research School of Pacific
Studies, The Australian National University.
- Social Welfare Department. n.d. *Tribals in Thailand*. Bangkok: Ministry
of Interior. (mimeographed)
- Thongkum, Theraphan L. and See Puengpa. 1980. *A Bruu-Thai-English Dictionary*.
Bangkok: Indigenous Languages of Thailand Research Project, Depart-
ment of Linguistics, Faculty of Arts, Chulalongkorn University.
- Thongkum, Theraphan L. 1984. *Bibliography of Minority Languages of Thai-
land*. Bangkok: Faculty of Arts, Chulalongkorn University.

- Thongkum, Theraphan L. 1985. Mla Bri' language. To appear in Science of Language 6, Bangkok: Department of Linguistics, Faculty of Arts, Chulalongkorn University. (forthcoming; in Thai)
- Wongsotorn, Achara et al. 1980. Reference document on language situations in the Semeo countries for the UNESCO-RELC Conference on Language Teaching Issues in Multilingual Environments in Asia and Oceania: a report from Thailand.
- Zhang Gong Jin. 1985. Languages of Nationalities in China. To appear in Science of Language 5, pp.19-28 . Bangkok: Department of Linguistics, Faculty of Arts, Chulalongkorn University. (Translated into Thai by Pei Xiao Rui)

THAI DIALECTOLOGY UP TO THE YEAR 1984¹

M.R. Kalaya Tingsabadh

The beginning of Thai dialectology could perhaps be dated back to 1956 with the appearance of a study of the Songkhla dialect (Vichintana, 1956) and a study of the Nakhon Sithammarat dialect (Miller, 1956). Much has been accomplished since then. Many regional dialects of Thai spoken in all parts of the country have been investigated both individually and in comparison with one another. In what follows, these studies will be surveyed.² The term 'Thai dialects' is used here to refer to the four main dialects: Northern Thai, Northeastern Thai, Central Thai and Southern Thai, as well as all of the sub-varieties of these dialects. Since Standard Thai is not regarded as a regional dialect of Thai due to its distinct social status, the studies which deal only with this variety will not be included in the survey. However, the studies which compare Standard Thai with one or more regional dialects will be considered. Moreover, the survey will not include sociolinguistic studies of Thai, a number of which are in existence at present, since they study linguistic variation from a different point of view. The survey will be divided into three parts according to the subject-matter of the studies: the phonological studies, the lexical studies, and the studies of the other aspects of Thai dialects.

1. PHONOLOGICAL STUDIES

1.1 Descriptive phonological studies

A large number of phonological studies of Thai dialects are descriptive in nature. In these studies the dialect spoken in one location was analysed. In the majority of cases the location selected was the homeland of the researcher and the researcher himself or herself acted as the sole informant (e.g. Wiroonrat, 1970). The data collected were, in some cases, checked with a few other speakers of the same dialect (e.g. Oraphim 1969, Chalida 1977, Suwimon 1978). In the remaining

studies two or more informants were interviewed. They were selected on the basis of a set of criteria, the most important of which was their domicile i.e. permanent residency in the area under study (e.g. Sawai 1977, Wichit 1980).

All of the descriptive phonological studies conform in their disregard of existing linguistic variation among the informants, if more than one informant was used. Their presentation is usually similar, comprising an inventory of consonant phonemes, vowel phonemes, tones, and syllable types. These are described and a few examples are given. Some of these studies give tables of phoneme co-occurrence and many of them provide a list of dialect vocabulary in the appendix. The Thai dialects that have been studied and presented in this manner are listed in Table 1.

Table 1

Descriptive Studies of the Phonological System of Thai Dialects

Dialect ³	Reference
<u>Northern Thai</u>	
the Chiangmai dialect	Benchawan (1962)
	Waranoot (1976)
the Phrae dialect	Pitsri (1977)
<u>Northeastern Thai</u>	
the Nakorn Ratchasima or Khorat dialect	Chalida (1977)
the Na Pho dialect (Loei province)	Prapart (1980)
the Phetchabun dialect (Lomsak district)	Wiroomrat (1970)
<u>Central Thai</u>	
the Nakhon Thai dialect (Phitsanuloke province)	Damrong (1979)
the Kirimath dialect (Sukhothai province)	Kanchana (n.d.)
the Rayong dialect	Oraphim (1969)

Dialect	Reference
<u>Southern Thai</u>	
the Suratthani dialect (Bandon district)	Suwimon (1978)
the Nakhon Si Thammarat dialect	Vilaiwan (1970)
the Songkhla dialect (Muang district)	Vichintana (1959)
the Sakorn dialect (Jana district, Songkhla province)	Chalerm (1983)
the Thep Kasat Tree dialect (Thalang district, Phuket province)	Sawai (1977)
the Phuket dialect (Muang district)	Somchit (1970)
the Takbai dialect (Narathiwat province)	Wichit (1980)

Some of the studies mentioned in Table 1, for example, the study of the Takbai dialect, do compare some aspects of the dialect under study with those of Standard Thai. However, since such a comparison is only a minor part of the study, they are regarded here as descriptive phonological studies.

Two of the studies mentioned above differ from the others. One of them is the study of the Phuket dialect by Somchit (1970), in which the analysis was carried out in the framework of generative phonology. The other is the study of the Kirimat dialect by Kanchana (n.d.) in which the phonological system of the dialect was analysed in order to see whether it reflects the Thai language of the Sukhothai period.

Up to now there has been only one descriptive study of just the tone system of a dialect. Court (1972) investigated the Traat dialect and presented interesting information on this dialect of Central Thai.

All of the descriptive studies mentioned above contain useful information about many different dialects. What is lacking in most of them is an accurate and detailed description of the phonetic characteris-

tics of consonants and vowels. The phonetic description of tones is usually more satisfactory. Two of the studies differ from the others (Vichintana 1959, Suwimon 1978). They give a detailed description of each segmental phoneme and each tone as well as describe the process of tonal assimilation in the dialects. In these studies indirect palatograms of consonants were made and tones were analysed instrumentally. These two studies should be used as models for any future study of the same nature. Although instruments for analysing sounds are not easily accessible in Thailand, a good descriptive study can be carried out using auditory judgement provided that the researcher has a solid background in general phonetics.

1.2 Comparative Phonological Studies

As far as the comparative phonological studies of Thai dialects are concerned, many have been undertaken. Some compare the whole system including consonants, vowels and tones, while the others select just one or two aspects for comparison. A very important comparative phonological study of Thai dialects is J. Marvin Brown's From Ancient Thai to Modern Dialects (1965). He compared the phonological system of 49 Thai dialects spoken in 34 provinces along with that of several other languages in the Tai family. The phonological systems presented have been found by other scholars to be highly accurate. This work has been used as reference in most of the later studies of Thai dialects. All of the studies that compare the whole of the phonological system of Thai dialects are listed in Table 2 and those that compare only the tone system are listed in Table 3. One study differs from the others and is not listed in the Tables. It investigated variation in the realization of high vowels in the dialects spoken in Phuket, Phang-nga, Krabi and Trang as well as compared the tone system of these dialects (Jaroenquan 1981).

Table 2Comparative Studies of the Phonological System of Thai Dialects

Dialects Compared	Reference
<u>All Four dialects</u>	
The four dialects (16 study locations)	Egerod (1961)
49 dialects spoken in 34 provinces	Brown (1965)
The Chiangmai dialect, the Ubon dialect, the Songkhla dialect and the Bangkok dialect	Sornklin (1973)
<u>Northeastern Thai</u>	
none	-
<u>Northern Thai</u>	
none	-
<u>Northern Thai and Central Thai</u>	
The Chiangrai dialect, the Chiangmai dialect, the Lampang dialect, the Phrae dialect and the Bangkok dialect	Katsura (1969)
<u>Central Thai</u>	
All of the districts in Rayong province	Sompong (1979)
All of the districts in Suphanburi province	Kalaya (1980)
<u>Southern Thai</u>	
All of the districts in Suratthani province	Theraphan and others (1978)
All of the districts in Nakhon Si Thammarat province	Jariya (1982)

Table 3Comparative Studies of the Tone System of Thai Dialects

Dialects Compared	Reference
<u>All four dialects</u>	
the Chiangmai dialect, the Khonkaen dialect, the Songkhla dialect and Standard Thai	Haas (1958)
<u>Northern Thai</u>	
the Phrae dialect, the Nan dialect, the Lamphun dialect, the Chiangrai dialect (Muang district), the Chiangmai dialect, the Chiangsaen dialect (Chiangrai province), the Bandu dialect (Chiangrai province)	Jones (1965) ⁴
<u>Northeastern Thai</u>	
All of the districts in Nakhon Ratchasima province	Wanna (1979)
<u>Central Thai</u>	
All of the districts in Phitsanuloke province	Kanchana and other (1980)
All of the districts in Ratchaburi province	Wipawan (1981), Lorrat (1983)
<u>Central Thai and Southern Thai</u>	
Some districts in Prachuap Khiri Khan province and some districts in Chumphon province	Kesmanee (1983)
<u>Southern Thai</u>	
none	

These comparative phonological studies differ in their scope and methodology. In some studies the dialects selected for comparison are spoken within the boundary of one province (e.g. Theraphan and others 1978, Kalaya 1980). In the other studies the dialects compared are spoken in more than one province (e.g. Brown 1965, Jaroenquan 1981).

As far as the selection of study locations and that of informants are concerned, some of the studies divided the study area into sub-areas on the basis of existing administrative units (e.g. districts) and a local person was asked to select one or more informants from each sub-area (e.g. Theraphan and others 1978, Kalaya 1980). In the other studies, rectangular grids of a certain size were drawn on the map of the study area dividing it into a number of sub-areas and the villages which were situated close to the centre of the grids were selected as the study locations. One or more informants were then chosen from each of these villages (e.g. Jaroenquan 1981).

In one study the two types of selection were used together in a highly appropriate manner (Kesmanee 1983). During the first two stages of this study the method of selecting one location per grid was used. The discrepancy between the two stages was in the size of the grids. Those in the first stage were larger than those in the second stage. During the third stage of the study when the location of the linguistic borderline between Central Thai and Southern Thai had been narrowed down to a sub-district or Tambon, the data were then collected from each village. This combined usage of the two methods led to most satisfactory results.

In all of the comparative phonological studies the criteria employed in the selection of informants are usually the same. They are the people who were born and grew up in the study area. Sex, age group, profession and level of education are the other criteria usually employed in the selection of informants in these studies. Such criteria were fixed so that any linguistic variation that was found could be attributed to the areal factor.

Several of the comparative phonological studies mentioned above show that there is much tonal variation in all four Thai dialects including Central Thai. In one study such variation was successfully used as the basis for locating the linguistic borderline between Central Thai and Southern Thai (Kesmanee 1983). It is situated in the south of Prachuap Khiri Khan province.

Many isophones were drawn in the area where Southern Thai is spoken. In Suratthani (Theraphan and others 1978) three major areas were separated on the basis of tonal variation. In subsequent studies it was found that the three tonal systems are also used in neighbouring provinces (Jaroenquan 1981, Jariya 1982). The system used in the northern part of Suratthani is also used in Phang-nga and Phuket. The system used in the south of Suratthani is also used in most of Nakhon Si Thammarat and in Krabi and Trang. The third system was found in a small area in the northeast of Suratthani and the north of Nakhon Si Thammarat. In the study by Jaroenquan (1981), the phonetic realization of high vowels was used to divide Phuket and Phang-nga from Krabi and Trang. Other isophones based on consonantal and vocalic variation were also found in this area of the South.

Two recent tonal studies gave interesting results. One shows that there is a dialect with just three tones (Kesmanee 1983). It is spoken in Ban Chong Chang, Tambon Kamnoet Nopphakhun, Bang Saphan district, Prachuap Khiri Khan province. The other study (Kanchana and others 1980) shows that the Thai sub-dialects spoken in Phitsanuloke province have different tonal systems from those of the other Thai dialects studied previously. It is of interest that the first study was carried out in the transition area between Central Thai and Southern Thai, and the second in the transition area between Northern Thai and Central Thai. In another study (Wanna 1979) it was shown that the sub-dialects of Thai spoken in Nakhon Ratchasima, which is situated in the transition area between Central Thai and Northeastern Thai, also have rather unusual tonal systems. The results of these studies show that the phonological system of the sub-dialects spoken in all of the transition areas between the four main

Thai dialects should be investigated more extensively and in greater detail.

2. LEXICAL STUDIES

Apart from the phonological studies of Thai dialects, the studies which deal with dialect vocabulary constitute another important category in Thai dialectology. These studies, which may also be called lexical studies, may be divided into three sub-groups.

2.1 Informal lexical studies

In the studies of this type, words in a dialect were presented together with their gloss. Sometimes observations were made on their use (e.g. Banphot 1979a, N. Uraikul 1978, Phaiboon 1982a). In one study (Thaworn 1979) a large number of words in the Khorat dialect were listed. Some were also compared with words in Chaiyaphum and Ubon Thai. Most of these works were done by non-linguists but they do contain some useful information and should not be overlooked by students of Thai dialects.

2.2 Dialect dictionaries

Several dictionaries of Northern Thai have been published (e.g. Thammarachanuwat 1959, Met 1965, Jaroon and others 1981). There is one dictionary of Northeastern Thai (Wirawong 1972). A dictionary of Southern Thai was published recently (Sathaban Thaksin Khadi Suksa 1982). These dictionaries vary in their quality. The main problem seems to be the representation of words in the dialects. It can be solved satisfactorily by transcribing them using either the alphabet of the International Phonetic Association (Sathaban Thaksin Khadi Suksa 1982) or the phonetic alphabet adapted from the Thai alphabet (Jaroon and others 1981).

2.3 Comparative lexical studies

The third group of lexical studies consists of studies which compare the lexical items of various dialects. This is the type of study that at one time Fang-Kuei Li found lacking in Thai dialectology

(Li 1975). The first study of this aspect was not carried out until 1978 when an attempt was made to collect dialect vocabulary from every district in the country (Somsonge 1978). A Questionnaire of 326 words was sent by post. Many problems were encountered in this study, especially the low rate of return of the questionnaires. In this study maps were given showing the distribution of some lexical items and some isoglosses were drawn. It was concluded that dialect vocabulary can vary a great deal not just among the main dialects but from district to district. This study did not give much information about lexical variation among dialects but it has its value as a pioneering work in this field.

The other studies which deal with lexical variation among dialects are a study of areal and social variation of vocabulary in Phitsanuloke province (Somsonge 1981), word geography in Nakhon Ratchasima province (Vichin 1983), a study of the distribution of dialect vocabulary in Thailand (Jaroon and Wantanee 1983), the division of Northern Thai into two sub-dialects on the basis of lexical variation (Wantanee 1983), the location of the linguistic borderline between Central Thai and Southern Thai based on lexical variation (Wannaporn 1983) and the division of Sukhothai province into dialect areas on the basis of dialect vocabulary (Varee 1983).

These comparative lexical studies cover areas of different sizes: the whole country (Jaroon and Wantanee 1983), more than one province (Wannaporn 1983, Wantanee 1983), and one province (Somsonge 1981, Vichin 1983, Varee 1983). The methods used in the selection of study locations in these studies are similar to those in the comparative phonological studies. Either administrative units like provinces, districts or tambons were used as the basis for selecting appropriate villages (Burutphat 1981), or rectangular grids were drawn on the map of the study area and one or more villages were chosen from each grid (Jaroon and Wantanee 1983, Wannaporn 1983). In one study (Varee 1983), all of the villages in the Sukhothai province were selected as study locations.

The data in these studies were collected either by direct interviews (Vichin 1983, Wannaporn 1983) or by questionnaires, which were sent by post or by hand (Jaroon and Wantanee 1983, Wantanee 1983, Varee 1983). One of the studies used both methods (Somsonge 1981).

When interviews were used, the informants were selected according to a set of criteria similar to those mentioned in the comparative phonological studies. With questionnaires the informants were either village headmen (Varee 1983) or headmasters of village schools (Wantanee 1983). One study differs from the others (Somsonge 1981). In this study as many as nine informants were required from each location. One person at each location, usually the headmaster of a village school, was requested to select the informants according to the criteria of age and level of education.

The number of semantic units used in these studies ranges from 30 to 250 items. A large number of items were employed when the method of direct interview was used: 250 items in Vichin's study (1983) and 120 items in Wannaporn's study (1983). Fewer items were used in questionnaires: 63 in Wantanee's study (1983), 60 in Jaroon and Wantanee's study (1983), and 30 in Varee's study (1983). There were 100 items in Somsonge's study (1981).

The comparative lexical studies mentioned above gave very interesting results. In the study of lexical variation in the four regions (Jaroon and Wantanee 1983) it was found that there was a great deal of variation in each region. Different types of variation among the regions were also shown in this study.

In the study of Phitsanuloke province (Somsonge 1981) it was found that the Central Thai lexical items were used almost exclusively in the districts in the west of the province. In the districts in the centre, the majority of the lexical items used were also Central Thai. In the east of the province, however, about the same number of the Northern and Northeastern Thai lexical items and the Central Thai lexical items were used. No definite conclusion was drawn in this study on

the social variation of lexical items.

In the study by Varee (1983) a linguistic map of Sukhothai province was produced on the basis of the lexical items used at each study location. In the south and the centre of the province the majority of the lexical items used at each location are Central Thai. In a district in the west near Lampang, the majority of the lexical items are Northern Thai. Finally, in the north of the province the lexical items used are a mixture of the items from the two dialects. Some items from Northeastern Thai are also used. It was concluded that the north and the northwest of the province formed a part of the transition area between Central Thai and Northern Thai.

In Nakhon Ratchasima province a linguistic boundary between Khorat Thai and Northeastern Thai or Lao Isan was found in a few places (Vichin 1983). The location of the boundary was based on a bundle of 52 isoglosses which also coincided with the isophone based on the tonal variation between these two dialects.

In the study of lexical variation in Northern Thai or Khammuang spoken in the eight provinces in the north of Thailand (Wantanee 1983), although isoglosses scattered all over the area under study, thirty of them ran in the same direction, from the north to the south and divide the area into two parts. On this basis it was concluded that Northern Thai could be divided into two sub-dialects: western Khammuang spoken in Mae Hongson, Chiangmai, Lamphun and Chiangrai provinces, and eastern Khammuang spoken in Nan, Phrae, Lampang and Payao provinces. The boundary between the two sub-dialects was drawn on the basis of linguistic evidence. It turned out that the boundary was in the area where an important mountain range, the Phi Pan Nam, is situated. In the study by Wannaporn (1983), which aims at locating the linguistic borderline between Central Thai and Southern Thai on the basis of lexical variation, isoglosses also appear all over the area of study. On the basis of the bundling of a number of isoglosses and also that of the ratio between the central Thai lexical items and the Southern Thai lexical

items used at each study location, it was concluded that the linguistic boundary between the two main dialects of Thai is situated in the south of Prachuap Khiri Khan province. The boundary found in this study is in the same area as the boundary drawn on the basis of tonal variation in another study (Kesmanee 1983).

These studies of lexical variation show that the distribution of dialect vocabulary varies almost from one semantic unit to another. Isoglosses usually scatter all over the area of study. Some do coincide and form bundles of isoglosses, but they are relatively few in number. This situation created a serious problem in those studies which aimed at locating a linguistic boundary between two dialects. In three of the studies mentioned above solutions to this problem were suggested (Vichin 1983, Wannaporn 1983, Wantanee 1983). The solutions in these studies were similar. The lexical items that belong to each dialect were counted at each study location. A comparison was made at each location between the number of the lexical items of the two dialects. The results, which were either in percentage or in ratio, were plotted on the map of the area under study. The dialect boundary was drawn at the point where about the same number of the lexical items of the two dialects were used (Wannaporn 1983) or between two locations, one of which used the lexical items of dialect A more than those of dialect B, and the other of which used the lexical items of dialect B more than those of dialect A (Wantanee 1983). The method employed in these studies seems satisfactory but it has one important problem. How does one tell which lexical item belongs to which dialect? Several techniques have been used. More knowledge on lexical variation among the major dialects and within each dialect is needed so that better results in this type of investigation can be obtained. Further improvement is also required in the other aspects of the methodology used in comparative lexical studies. In particular, the criteria for analysing the data into different lexical items have so far been set up for each individual study. It is hoped that in the near future a set of criteria can be established for general use on the basis of sound correspondences among the Thai dialects.⁵

3. STUDIES OF THE OTHER ASPECTS OF THAI DIALECTS

3.1 Studies of word classification

Word classification has been studied on three dialects: the Chiangmai dialect (Youkhiang 1977), the Khon Kaen dialect (Phongsiri 1982) and the Southern Thai dialect spoken in Chumphon and Nakhon Si Thammarat (Premechit 1980). The first two studies are similar. Test frames were used to identify word classes and their members in the dialects. Structures of phrases, clauses and sentences in these dialects were also analysed together with the functions of the word-classes in those structures. The study of Southern Thai is different from the other two. In this study words in the dialect were classified and the criteria used were said to be both grammatical and semantic. However, the classes yielded were rather peculiar. Nouns were not grouped as one of the grammatical classes but pronouns, verbs, and classifiers were, along with compounds and loan words. These last two categories are generally considered structural entities. Moreover, while the grammatical classes appear in the main part of this work, the semantic classes where nouns occur were put in the appendix. Nevertheless, this study contains valuable information that can be further analysed.

3.2 Studies of one word-class

The studies in this category analysed one class of words in a dialect either from the structural viewpoint or from the semantico-phonological viewpoint. The former is concerned with the formation of words in one class and sometimes with their function in various syntactic construction. The latter is concerned with the relationship between the phonological content of words in one class and their semantic content.

The studies which are structural in nature are a study of reduplicatives in Northern Thai (Ruengdej 1979), a study of intensifiers in the Chiangmai dialect (Meewan 1980) and a study of verb modifiers in the Lamphun dialect (Jiraporn 1984). Ruengdej classified reduplicatives according to their formation. Meewan classified intensifiers according

to the number of syllables and the use of consonants and vowels in these words. Jiraporn classified verb modifiers according to their position of occurrence and gave a comprehensive list of these modifiers.

The studies which analysed one word-class from the semantico-phonological viewpoint include a study of intensifiers in Northeastern Thai (Prakong 1976), a study of reduplicatives in the same dialect (Theraphan 1979), a study of reduplicatives in Northern Thai (Suwattana 1983) and a study of final particles in the Chiangmai dialect (Roongarun 1984).

3.3 Syntactic studies

So far there has been just one syntactic study of Thai dialects (Somsak 1977). In this work interrogative constructions in the Ubon Ratchathani dialect in the northeast of Thailand were analysed using the model of transformational generative grammar. Questions were divided into two types-disjunctive questions and non-disjunctive questions. These were then subcategorized further. A few claims were made in this study. First, Yes/No questions are derived transformationally from disjunctive constructions. Secondly, there is no necessity to postulate Q in the underlying structures of questions in Thai grammar. This study is a pioneering work in this aspect of Thai dialectology.

3.4 Descriptive studies of more than one aspect of a dialect

There is just one work in this category. It describes Chiangmai Thai in detail including the phonological system, word-formation and word-classes along with their functions. The word-classes used were traditional ones like nouns, pronouns and adjectives, for examples. It also compares some aspects of the dialect with those of Standard Thai (Narong and others 1970).

3.5 Comparative studies of one word-class

There is one work in this category. It compares classifiers in the Chiangmai dialect with those in Standard Thai by looking

at their function, position and use (Kantima 1983).

3.6 Comparative studies of more than one aspect

In all of the studies in this category a regional dialect was compared with Standard Thai. The aspects which were compared in all of them were the phonological system and lexical items. Word-formation and some syntactic constructions were compared in some studies and not in the others. The regional dialects which were studied were the Songkhla dialect (Vichintana 1956), the Khon Kaen dialect (Wantanee and Dee Yu 1978), the Thoong Yang dialect spoken in Uttaradit province (Samruay 1981), and the Phetchaburi dialect (Suksaman 1984).

This survey has shown that much has happened in Thai dialectology during the past twenty-eight years. It is hoped that more will be accomplished in the future. In the sphere of descriptive studies as many dialects as possible should be analysed in depth. Its phonological system needs to be studied not just at the phonological level, but at the precise phonetic level as well. Comparative studies of Thai dialects also have a long way to go. We have only skimmed the surface of tonal variation among the Thai dialects and the study of lexical variation is only in its infancy. The study of the other aspects of Thai dialects will give useful information, especially the study of the formation and the function of word-class in a dialect. Another possible direction for future studies is that which combines the methodology of dialectology with that of sociolinguistics. Such studies have already been done abroad and have given very interesting results (Trudgill 1974).

To conclude, it is hoped that this survey will give rise to further research in this field. Such research should be done on the basis of a sound knowledge of linguistics so that real advancement in this field can be achieved.

Footnote

¹ This is a revised version of the paper presented at the International Conference on Thai Studies, Bangkok, 22-24 August 1984. The research on which this paper was based was carried out with a grant from the Research Fund for the Promotion of Academic Advancement, Chulalongkorn University which was given through the Thai Studies Program.

² Although it is an objective of this survey to include all of the published studies and thesis on Thai dialects, some may have been excluded due to an oversight. A number of books and articles have not been included in this survey intentionally. They are of two types. The first consists of the textbooks and the articles on Thai dialects in general as well as the articles which summarize the studies which are mentioned in the survey. All of these are listed in the bibliography. The other type consists of the articles which list some dialect vocabulary or present informal observations about characteristics of a Thai dialect. Some of these are listed in the bibliography.

³ The name of the dialect in the table follows the way it was called in each study.

⁴ In this study the initial consonants of Northern Thai and Central Thai were also compared but the main emphasis of this study was on the tone system.

⁵ After this paper had been presented two other lexical studies were completed (Chamlong 1985 and Praphaphan 1985). Chamlong investigated lexical variation in every village in Lampang province using a questionnaire of 142 semantic units. Praphaphan compared the lexical items used in Suratthani, Nakhon Sithammarat and Songkhla to represent about 2,600 semantic units.

Reference

Books and Articles in Thai

- Banphot Premchu. 1979. Kham Wiset lae Samnuan Phut Phasa Isan. (Adverbs and Idioms in Northeastern Thai). Bangkok: Samnak Ngan Khana Kammakan Watthanatham Haeng Chat, Ministry of Education.
- _____. 1979. Kham Phong Phasa Thai Klang-Isan (Homonyms in Central Thai-Northeastern Thai). Ekasan Nithet Kan Suksa Vol. 217. Bangkok: The Supervisory Unit, Department of Teacher Training, Ministry of Education.
- Benchawan Sundarakul. 1962. Nuai Siang khong Phasa Chiangmai (Phonemes of Chiangmai Dialect). Master's Thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Chalerm Marknual. 1983. Phasa Sakorn, Tambon Sakorn, Amphoe Jana, Cangwat Songkhla (Sakorn Dialect, Tambon Sakorn, Amphoe Jana, Songkhla Province). Pattani: Department of Thai and Oriental Languages, Faculty of Humanities and Social Sciences, Prince of Songkhla University.
- Chalida Rinprom. 1977. Rabop Nuai Siang nai Phasa Thin Khorat (The Phonemic System of the Khorat Dialect). Master's Thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Chamlong Khamboonchoo. 1985. Phasa Thin Yoi khong Kham Muang nai Cangwat Lampang: Karn Suksa Sap (Regional Varieties of Kham Muang in Lampang: A Lexical Study). Master's Thesis, Department of Thai, Faculty of Arts, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Jariya Somnuk. 1982. Rabop Siang Phasa Thin Yoi khong Cangwat Nakhon Si Thammarat (The Phonology of Nakhon Si Thammarat Sub-dialects). Master's Thesis, Department of Linguistics, Graduate School, Chulalongkorn University.

- Jaroenquan Thampradit. 1981. Kan Chai Laksana Thang Satthasat khong Sara Sung nai Kan Baeng Khet Phasa Thin nai Cangwat Trang, Krabi, Phang-nga lae Phuket (The use of the Phonetic Characteristics of High Vowels for a Dialect Survey of Trang, Krabi, Phangnga, and Phuket). Master's Thesis, Department of Linguistics, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Jaroon Bunphan and Others. 1981. Photcananukrom Phasa Thai Krungthep-Phasa Thai Chiangmai (Dictionary of Bangkok Thai-Chiangmai Thai). Bangkok: Department of Linguistics, Faculty of Arts, Chulalongkorn University.
- Jaroon Bunphan and Wantanee Phantachat. 1983. Kan Suksa Kan Kracai khong Sap nai Prathet Thai Khrong Kan Thot Long (A Study of Lexical Variation in Thailand: a Pilot Project). Science of Language Papers No. 3, June 1983, Department of Linguistics, Faculty of Arts, Chulalongkorn University, pp. 27-61.
- Jiraporn Chaisri. 1984. Kham Khayai Kriya nai Phasa Thin Lamphun (Verb Modifiers in Lamphun Dialect). Master's Thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Kalaya Tingsabadh, M.R. 1982. Phasa lae Phasa Yoi nai Prathet Thai (Languages and Lexicotics Varieties in Thailand). Phasa Thai 3, pp. 359-418. Bangkok: Sukhothai Thammathirat University.
- _____. 1983. Wannayuk nai Phasa Thai Thin Suphanburi (Tones in Suphanburi Thai). Warasan Aksorasat 15, January 1983, pp. 29-44.
- _____. 1983. Withi Kan Suksa Phasa Thai Thin (Methodology in Thai Dialect Studies). Science of Language Papers 3, pp. 7-22.
- Kanchana Ngourungsi and Others. 1980. Rai Ngan Kan Wicai Phaen Thi Phasa khong Cangwat Phitsanuloke (Linguistic Map of Phitsanuloke Province). Phitsanuloke: Srinakarinwirot University, Phitsanuloke.

- Kantima Wattanaprasert. 1983. Kan Suksa Priap Thiap Kham Laksana Nam nai Phasa Chiangmai kap Phasa Krungthep (A Comparative Study of Classifiers in Chiangmai Dialect and Bangkok Dialect). Master's Thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Kesmanee Debavalya. 1983. Naew Baeng Khet Phasa Thai Thin Klang kap Phasa Thai Thin Tai doi Chai Wannajuk Pen Ken (A Linguistic Borderline Between Central Thai and Southern Thai: A Tonal Study). Master's Thesis, Department of Linguistics, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Lorrat Ratanadilok Na Phuket, Pilot Officer. 1983. Wannayuk khong Phasa Thai Thin Cangwat Ratchaburi (Tones of Ratchaburi Thai). Master's Thesis, Department of Linguistics, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Meewan Leerawat. n.d. Kham Khayai nai Phasa Thin Chiangmai (Intensifiers in the Chiangmai Dialect). Journal of Humanities Chiangmai University 10: 97-106.
- Met Ratanaprasit. 1965. Dictionary of Thai Yuan-Thai-English.
- Narong Phananta and Others. 1970. Phasa Thin Chiangmai (Chiangmai Dialect). Ekasan Wichakan Vol. 20. Phitsanuloke: Department of Language and Literature Teachers' College.
- N. Uraikul. 1978. Klon Sap Phak Tai (Songkhla) (Rhyme of Southern Thai Vocabulary (Songkhla)). Bangkok: Pornchai Kan Pim.
- Oraphim Boonabha. 1969. Nuai Siang Phasa Rayong (Phonemes in Rayong). Master's Thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Phaiboon Anurit. 1982. Kham Isan (Northeastern Thai Vocabulary). Journal of Srinakarinwirot University, Maha Sarakham 1 (January-August): 7-9.
- _____. 1982. Kham Isan (Northeastern Thai Vocabulary). Journal of Srinakarinwirot University, Maha Sarakham 1 (September-December): 16-18.

- Phaiboon Anurit. 1983. Kham Isan (Northeastern Thai Vocabulary).
Journal of Srinakarinwirot University, Maha Sarakham 2 (Jan.-June): 16-18.
- Phaiboonwiriya-kun, Phra Khru. 1981. Phasa Thin Rayong (Rayong Dialect).
In Report of the Seminar on Eastern Culture. Chonburi: Srinakarinwirot University Bangsaen, pp. 325-340.
- Phattana Piyawit. 1983. Kan Samruat Phasa nai Khet Cangwat Nakhon Ratchasima (A Survey of Languages in Nakhon Ratchasima Province).
Warasan Thang Wichakan Manutsayasat lae Sangkhomasat 1, pp.88-93.
- Pinyo Chittham. 1974. Phasa Thin (Dialects). Songkhla: Rong Phim Muang Songkhla.
- Pitsri Changprai. 1977. Nuai Siang Phasa Prae (Phonemes in the Prae Dialect). Master's Thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Phongsiri Narkphong. 1982. Kan Camnaek Kham nai Phasa Thin Khon Kaen (A Study of Word Classification in the Khon Kaen Dialect).
Bachelor's Thesis, Department of Oriental Languages, Silpakorn University.
- Prakong Nimmanahaeminda. 1976. Siang Sara nai Kham Khayai Bang Kham nai Phasa Isan (Vowels in Some Intensifiers in Northeastern Thai).
Warasan Aksorasat 16, pp. 56-65.
- Pramechit Chanavong. 1980. Wikhror Kan Chai Kham lae Kan Riang Kham nai Phasa Thin Tai Chumphon lae Nakhon Si Thammarat (An Analysis of Words and Syntax in the Southern Thai Dialects: Chumphon and Nakhon Si Thammarat). Master's Thesis, Department of Oriental Languages, Graduate School, Silpakorn University.
- _____. 1983. Phasa Thin Nakhon Si Thammarat (Nakhon Si Thammarat Dialect). Witcha 7(March 1983), pp. 204-235. Nakhon Si Thammarat: Nakhon Si Thammarat Teacher's College.

- Prapart Brudhiprabha. 1980. Kan Suksa Phasa Thin Mu Ban Na Pho (A Study of the Dialect of Na Pho Village). Bangkok: Department of Linguistics, Faculty of Humanities, Srinakarinwirot University, Prasarnmitr.
- Praphaphan Senitantikul. 1985. Kan Suksa Phasa Thai Thin Tai Cangwat Suratthani, Nakhon Si Thammarat lae Songkhla nai ruang Sap (A Lexical Study of Southern Thai Spoken in Suratthani, Nakhon Si Thammarat and Songkhla). Master's Thesis, Department of Linguistics, Faculty of Arts, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Roongarun Teekachunhathean. 1984. Kham Long Thai nai Phasa Chiangmai (Final Particles in Chiangmai Dialect). Master's Thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Sathaban Thaksin Khadi Siksa. 1982. Photcananukrom Phasa Thin Tai Song Ha Song Ha (Dictionary of Southern Thai 1982). Srinakarinwirot University (Songkhla).
- Sawai Ruangwises. 1977. Siang lae Rabop Siang nai Phasa Thin Tambon Thep Kasat Tri Amphoe Thalang, Cangwat Phuket (The Phonetics and Phonology of Thep Kasat Tri Dialect, Amphoe Thalang, Phuket Province). Master's Thesis, Department of Thai, Srinakarinwirot University (Prasarnmitr).
- Sompong Withayasakphan. 1979. Kan Suksa Phasa Thin Yoi Cangwat Rayong (A Study of Rayong Sub-dialect). Master's Thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University.
- Somsonge Burutphat. 1981. Kan Suksa Kan Kracai khong Kham Sap nai Cangwat Phitsanuloke (A Study of Lexical Variation in Phitsanuloke Province). Institute of Language and Culture for Rural Development, Mahidol University.
- Sornklin Phisetsakonkit. 1973. Nuai Siang Phasa Ubon Ratchathani, Chiangmai lae Songkhla Thiap kap Phasa Krungthep (Phonemes in Ubon Ratchathane, Chiangmai and Songkhla Thai in Comparison with those of Bangkok Thai). Ekasan Kan Nithet Kan Suksa

- Vol.137. Bangkok: The Supervisory Unit, Department of Teacher Training, Ministry of Education.
- Suksaman Yortkaew. 1984. Phasa Thin Muang Phet (Petchaburi Dialect). Nithatsakan thang Wichakan Kan Suksa lae Watthanatham Song Ha Song Cet, Phetchaburi Teachers' College, January 1984, pp. 168-179.
- Suthivong Phongphaiboon. 1983. Laksana Phasa lae Wannakam Nakhon Si Thammarat (Characteristics of Nakhon Si Thammarat Language and Literature). Wittha 7, March 1983, pp. 166-182. Nakhon Si Thammarat: Nakhon Si Thammarat Teachers' College.
- Suwattana Liamprawat. 1983. Laksana Kham Sam nai Phasa Lanna (Reduplication in Lanna). Master's Thesis, Department of Linguistics and South East Asian Languages, Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.
- Thammarachanuwat, Phra. 1959. Lak Phasa Thai Phayap (Dictionary of Northern Thai). Bangkok: Royal Institute.
- Thawat Punnotok. 1983. Phasa Thin (Dialect). Bangkok: Ramkhamhaeng University.
- Thaworn Subongkot. 1979. Phasa Thin Khorat (Khorat Dialect: Analysis of Phonemes and Meaning). Nakhon Ratchasima: Department of Thai, Faculty of Humanities and Social Sciences, Nakhon Ratchasima Teachers' College.
- Theraphan L. Thongkum and Others. 1978. Siang lae Rabop Siang nai Phasa Thai Thin Tai Cangwat Suratthani Sip Hok Amphoe (The Phonetics and Phonology in the Southern Thai Dialect of Suratthani Province, 16 Districts). Bangkok: ILTRP, Chulalongkorn University Language Institute.
- Tuan Srinuan. 1977. Kham Thai nai Thin Tai (Thai Words in the Southern Part of Thailand). Wittayasarn, March 1977, pp. 36-40.
- Varee Weesakul. 1983. Phumisat Phasa Cangwat Sukhothai: Kan Suksa doi chai Sap (Linguistic Geography of Sukhothai: The lexical

Approach). Master's Thesis, Department of Linguistics, Graduate School, Chulalongkorn University.

Vichin Panupong. 1972. Laksana Kan Ok Siang khong Kham Phut nai Phasa Songkhla (Some Aspects of Songkhla Pronunciation) in Jimmy G. Harris, Richard B. Noss (eds.), *Tai Phonetics and Phonology*. Bangkok: Central Institute of English Language, Office of State Universities.

_____. 1976. Khwam Taek Tang rawang Phasa Thin (Dialectal Variation). In Thomas W. Gething, Jimmy G. Harris and Pranee Kullavanijaya (eds.), *Tai Linguistics in Honor of Fang-Kuei Li*, pp. 242-254. Bangkok: Chulalongkorn University Press.

Vichintana Chantavibulya. 1956. Khwam Taek Tang rawang Phasa Krungthep lae Phasa Songkhla (Variation between the Bangkok Dialect and the Songkhla Dialect). Master's Thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University.

Vilaiwan Dumruks. 1970. Rabop Nuai Siang nai Phasa Thin Nakhon Si Thammarat (The Phonemic System of the Nakhon Si Thammarat Dialect). Master's Thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University.

Wanna Thianmi. 1983. Wannayuk nai Phasa Thai Thin Khorat (Tones of Khorat Thai). *Journal of Language and Culture* 3, January-July 1983, pp. 49-63. Institute of Language and Culture of Rural Development, Mahidol University.

Wannaporn Thongmark. 1983. Naew Baeng Khet Phasa Thai Thin Klang kap Phasa Thai Thin Tai doi chai Sap Pen Ken (The Linguistics Borderline between Central Thai and Southern Thai: a Lexical Study). Master's Thesis, Department of Linguistics, Graduate School, Chulalongkorn University.

Wantanee Pakornnodom and Dee Yu Palikup. 1978. Kan Priap Thiap Siang Sap lae Krasuan Prayok Thi Chai Yu Samoe rawang Phasa Thai Klang lae Phasa Thai Isan Cangwat Khon Kaen (A Comparative

Study of Sounds, Words and Sentence Patterns in Central Thai and Northeastern Thai (Khon Kaen Dialect)). Khon Kaen: Department of Foreign Languages, Faculty of Humanities and Social Sciences, Khon Kaen University.

Wantanee Phantachat. 1983. Phasa Thin Yoi khong Khammuang: Kan Suksa Sap (Regional Variation of Khammuang: A Lexical Study). Master's Thesis, Department of Linguistics, Graduate School, Chulalongkorn University.

Wichian Na Nakorn. 1978. Kham Wiset nai Phasa Thin Pak Tai (Adverbs in Southern Thai). Chiwit Thai Pak Tai Warasarn Witcha Chabap Phiset 3, Witcha Vol.3 , no. 3 & 4, March-May 1978 and June-August 1978, pp. 91-102. Nakhon Si Thammarat: Nakhon Si Thammarat Teachers' College.

Wichit Srisunwitthanonta. 1980. Nuai Siang Phasa Takbai (Phonemes in Takbai Dialect). Department of Thai, Faculty of Humanities and Social Sciences, Yala Teachers' College.

Wirawong, Somdet Phra Maha. 1972. Photcananukrom Phak Isan Phak Klang (Northeastern Thai-Central Thai Dictionary). Bangkok: Thai Watana Phanit.

Wiroonrat Chanaingoon. 1970. Rabop Nuai Siang nai Phasa Thin Phetchabun chapor Tambon Lom Sak Amphoe Lom Sak (The Phonemic System of the Phetchabun Dialect: Used in Tambon Lom Sak, Amphoe Lom Sak). Master's Thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University.

Youkhiang Saekho. 1977. Muat Kham nai Phasa Chiangmai (Word Class in Chiangmai Dialect). Master's Thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University.

Books and Articles in English

Brown, J. Marvin. 1965. From Ancient Thai to Modern Dialects. Bangkok: Social Science Association Press of Thailand.

- Court, Christopher. 1972. The tones of the Traat dialect. In Jimmy G. Harris, Richard B. Noss (eds.), *Tai Phonetics and Phonology*, pp. 47-49. Bangkok: Central Institute of English Language, Office of State Universities.
- Damrong Mapawongse. 1979. A phonological description of the Nakhon Thai dialect. Master's Thesis, Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.
- Egerod, Søren. 1961. Studies in Thai dialectology. *Acta Orientalia* 26, pp. 43-91.
- _____. 1972. The tones of Phuket and Ko Samui: A correction. In Jimmy G. Harris, Richard B. Noss (eds.), *Tai Phonetics and Phonology*, pp. 50-51. Bangkok: Central Institute of English Language, Office of State Universities.
- Gedney, William J. 1973. A checklist for determining tones in Tai dialects. In M. Estellie-Smith (ed.), *Studies in Linguistics in Honor of George L. Trager*. The Hague, Mouton.
- Haas, M.R. 1958. The tones of four Tai dialects. *The Bulletin of the Institute of History and Philology, Academia Sinica* Vol. 29, pp. 817-826. n.p.
- Jones, Robert B. 1965. Phonological features of Northern Thai. Southeast Asia Program Data Paper No. 58, Cornell University, Ithaca.
- Kalaya Tingsabadh, M.R. 1980. A phonological study of the Thai language of Suphanburi province. Ph.D. Dissertation, University of London.
- Kanchana Ngourungsi Patamadilok. n.d. Interrelations between Praruang Dialect and the First Inscription. Phitsanuloke: Srinakarinwirot University.
- Katsura, Makio. 1969. Notes on some phonological aspects of Northern Thai. *Tonan Ajia Kenkyu (The Southeast Asian Studies)* 7, pp. 148-162.

- Li, Fang-Kuei. 1975. Some words for Thai dialectology. In Jimmy G. Harris and James R. Chamberlain (eds.), *Studies in Tai Linguistics in Honor of William J. Gedney*, pp. 271-273. Bangkok: Central Institute of English Language.
- Miller, Roy Andrew. 1956. Phonology of the Thai dialect of Nakhon Si Thammarat. *Bulletin International de Documentation Linguistique* V No. 1.
- Ruengdej Pankhuenkhat. 1979. Types of reduplication in Lanna. *Indian Linguistics* 40, pp. 214-217. India: Pune .
- Samruay Klaichom. 1981. Thoong Yang and Standard Thai: a phonological, morphological and lexical comparison. Master's Thesis, University of the Philippines.
- Somchit Piyatham. 1970. A feature approach to the phonology of Phuket, a Southern Thai dialect. Ph.D. Dissertation, University of London.
- Somsak Thong-ngok. 1980. The syntax of interrogatives in the Ubon dialect of Thai. Ph.D. Dissertation, University of London.
- Suwimon Thamtawat. 1978. The phonetics and phonology of the Suratthani dialect of Thai. Master's Thesis, University of London.
- Somsongse Krisnasreni. 1978. A collection of Thai dialectal vocabulary by questionnaire. Master's Thesis, Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.
- Theraphan L. Thongkum. 1979. Iconicity of vowel qualities in Northeastern Thai reduplicated words. In Theraphan L. Thongkum, Pranee Kullavanijaya, Vichin Panupong and N.R. Kalaya Tingsabadh (eds.), *Studies in Tai and Mon-Khmer Phonetics and Phonology*. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Trudgill, Peter . 1974. Linguistic change and diffusion: description and explanation in sociolinguistic dialect geography. *Language in Society* 3, pp. 215-46.

- Vichintana Chantavibulya. 1959. The phonology of the syllable in Songkhla, a Southern Thai dialect. Master's Thesis, University of London.
- Wanna Pudhitanakul. 1979. A tonal comparison of dialects in Nakhon Ratchasima province, Thailand. Master's Thesis, University of London.
- Waranoot Pantupong. 1976. Some phonetic notes on Thai Yuan. Pasaa 6, pp. 126-143. Central Institute of English Language, Office of State Universities.
- _____. 1980. Some phonetic notes on Thai Yuan. Phanthi Phasa khong Cangwat Phitsanuloke (Linguistic Map of Phitsanuloke Province). Srinakarinwirot University (Phitsanuloke).
- Wipawan Plungsuwan. 1981. A tonal comparison of Tai dialects in Ratchaburi. Master's Thesis, Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.

ภาควิชาภาษาคำสั่ง คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการหนังสือเกี่ยวกับภาษาคำสั่ง

1. Studies in Tai and Mon-Khmer Phonetics and Phonology in Honor of Eugenie J.A. Henderson รวบรวมโดย วีระพันธ์ ล.ทองคำ, ปราณี กุลละวณิชย์, วิจินต์ ภาณุพงศ์ และ ม.ร.ว.กัลยา ดิงคัมภีร์ (โรงพิมพ์จุฬาฯ 1975, หน้า 724 หน้า)

หนังสือเล่มนี้เป็นการรวมบทความทางเสียงและระบบเสียงของภาษาในตระกูลไตและมอญ-เขมร ซึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษ รวม 20 บทความ บทความภาษาอังกฤษเหล่านี้มีนักภาษาคำสั่งที่มีชื่อเสียงทั้งชาวไทยและต่างประเทศได้เขียนให้เป็นเกียรติแก่ Professor Eugenie J.A. Henderson นักภาษาคำสั่งและสัทศาสตร์ชาวอังกฤษ ซึ่งมีชื่อเสียงมากในด้านสัทศาสตร์ไทยและสัทศาสตร์ภาษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ราคา 60.00 บาท (ไม่รวมค่าส่ง)

2. Tai Linguistics in Honor of Fang-Kuei Li รวบรวมโดย Thomas W. Gething, Jimmy G. Harris และ Pranee Kullavanijaya (โรงพิมพ์จุฬาฯ 1976, หน้า 254 หน้า)

หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมบทความที่เกี่ยวกับภาษาไทยและภาษาในตระกูลไตไว้ 19 เรื่อง เขียนเป็นภาษาอังกฤษ 18 เรื่อง ภาษาไทย 1 เรื่อง ผู้เขียนทั้ง 19 ท่าน เป็นนักภาษาคำสั่งที่สนใจภาษาในตระกูลไต และเป็นนักภาษาคำสั่งที่มีชื่อเสียงทั้งชาวไทยและต่างประเทศ ได้เขียนบทความเพื่อเป็นเกียรติแก่ศาสตราจารย์ ลี ซึ่งเป็นนักภาษาคำสั่งที่เชี่ยวชาญยิ่งในด้านภาษาคำสั่งเปรียบเทียบ

ราคา 60.00 บาท (ไม่รวมค่าส่ง)

3. Studies in Tai Linguistics in Honor of William J. Gedney รวบรวมโดย J.G. Harris และ J.R. Chamberlain (1975, หน้า 419 หน้า)

หนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยบทความทั้งไทยและอังกฤษรวม 25 เรื่อง เป็นบทความภาษาไทย 4 เรื่อง และภาษาอังกฤษ 21 เรื่อง ซึ่งมีเนื้อหาสาระทางด้านภาษาคำสั่งหลายแขนงหลายหลายแง่มุม ทั้งระดับเสียง ระดับคำ และระดับไวยากรณ์ สัทพยางค์ (สัทพยางค์ภาษาอังกฤษทววงมหาวิทยาลัยเดิม) ได้จัดพิมพ์เพื่อเป็นเกียรติแก่ ศาสตราจารย์ William J. Gedney นักภาษาคำสั่งชาวอเมริกัน ซึ่งเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญด้านภาษาคำสั่งของภาษาไทยดีที่สุดท่านหนึ่ง

ราคา 80.00 บาท (ไม่รวมค่าส่ง)

4. Tai Phonetics and Phonology รวบรวมโดย J.G. Harris และ P.P. Noss (1972, หน้า 143 หน้า)

หนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยบทความภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องเสียงและระบบเสียงในภาษาไทยและภาษาถิ่น ภาษาไทเปรียบเทียบ เปรียบเทียบเสียงในภาษาไทยกับเสียงในภาษาชนกลุ่มน้อย และปัญหาการเขียนภาษาชนกลุ่มน้อยในประเทศไทยโดยใช้อักษรไทยรวมทั้งหมด 14 เรื่อง

ราคา 20.00 บาท (ไม่รวมค่าส่ง)

5. Thai Reference Grammar ของ Richard B. Noss (พิมพ์เป็นครั้งที่ 2 หน้า 254 หน้า) พิมพ์ครั้งแรกโดย Foreign Service Institute, Washington, D.C., 1964 เป็นเรื่องเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาไทยทั้งทางด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์

ราคา 50.00 บาท (ไม่รวมค่าส่ง)

6. Monic Language Studies

- 6.1 The Dvaravati Old Mon Language and Nyah Kur โดย Gérard Diffloth.

เป็นหนังสือเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้าภาษาลำขามอญนิค ตระกูลภาษามอญ-เขมร ทางด้านภาษาคำสัตร์เปรียบเทียบและเชิงประวัติ ผู้เขียนได้กล่าวว่าภาษาญ้อกูร หรือยวบน เป็นภาษาหนึ่งของภาษามอญ และเป็นภาษาเก่าแก่ซึ่งพูดกันในสมัยอาณาจักรทวารวดี ได้มีการกำหนดโครงสร้างคำศัพท์ในภาษามอญนิคขึ้นประมาณ 600 คำ โดยใช้หลักเกณฑ์ทางด้านกรการกลายเสียงอย่างมีระบบในคำร่วมเชื้อสายของภาษามอญและภาษาญ้อกูรย่อยถิ่นต่างๆ

ราคา 220.00 บาท (ไม่รวมค่าส่ง)

- 6.2 Nyah Kur (Chao Bon)-Thai-English Dictionary โดย Theraphan L. Thongkum (ธีระพันธ์ ล.ทองคำ)

เป็นพจนานุกรม 3 ภาษา คือ ญ้อกูร (ยวบน)-ไทย-อังกฤษ มีการจัดลำดับเป็นหมวดหมู่โดยใช้ความหมายเป็นหลัก ให้รายละเอียดเกี่ยวกับความหมายของศัพท์และการใช้คำศัพท์ในวสี และประโยคประมาณ 5000 ศัพท์ คำศัพท์ทั้งหมดรวบรวมมาจากภาษาญ้อกูรย่อยถิ่นต่างๆ 4 ถิ่น ซึ่งพูดในจังหวัดชัยภูมิ โคราชี และเพชรบูรณ์ ภาษาญ้อกูร หรือยวบนเป็นภาษาชนกลุ่มน้อยที่กำลังจะสูญไป

ราคา 242.00 บาท (ไม่รวมค่าส่ง)

- 6.3 Mon and Nyah Kur Linguistic Studies บรรณาธิการ คือ Gérard Diffloth และ Theraphan L. Thongkum

เป็นหนังสือรวบรวมบทความเกี่ยวกับภาษามอญและภาษาญ้อกูรทางด้านภาษาคำสัตร์ โดยผู้เชี่ยวชาญทางภาษาคำสัตร์ภาษาตระกูลมอญ-เขมร หลายท่าน